

poročila

■ leto 2010

■ številka 4

■ slovenske frančiškanske province
svetega Križa

poročila:

slovenske frančiškanske province
svetega Križa

Kazalo

- *Iz generalne kurije*
 - 3 Potrditev Posebnih statotov
- *Božič 2010*
 - 4 Božič: Svetost in poslanstvo
 - 7 Ko voščila dobijo obraz
- *Iz generalne kurije*
 - 7 Reduciranje in prestrukturiranje
 - 13 Poročilo s seje mednarodnega sveta za misijone in evangelizacijo
- *Iz provincialata*
 - 16 Formacija za poslanstvo v redu manjših bratov
 - 19 Zapisnik s sestanka južnoslovanske konference provincialnih ministrov OFM
- *Iz tajništva*
 - 21 Zapisnik 3. redne seje provincialnega definitorija
 - 22 Zapisnik 4. redne seje provincialnega definitorija
 - 23 Kratko poročilo z razširjene seje sveta za gospodarske zadeve
 - 23 Spodbuda za prihodnje duhovne vaje bratov
- *Iz življenja province*
 - 24 Tečaj za brate laike 2010
 - 24 Mladi iz frančiškanskih župnij peš na Brezje
 - 24 Duhovne vaje fmp za srednješolce
 - 25 Nova Štifta
 - 26 Tromostovje
 - 26 Novo mesto
 - 28 Sveta Gora
 - 29 Lemont: Slovenski dom - naša luč
 - 30 Avstralija - Melbourne
- *Raznoterosti*
 - 33 Blaženi Monald
 - 34 Glas vpijočega v puščavi
 - 35 Priznanje p. Christianu Gostečniku in njegovi Relacijsko družinski terapiji
 - 35 Frančiškov duh med katoličani in muslimani v Sloveniji
 - 36 Jožef Hofer
 - 36 Posvetitev dojenčkov
 - 38 Naš čolnič pogube otmimo
 - 38 Nemirna vest in težka pot
 - 39 Kralj Krez in Knez Ulrik II.
 - 40 Popravek
 - 40 p. Silvin obranil doktorsko dizertacijo
 - 42 Potrebujemo občutek za tiste vrednote, ki so ključne za našo prihodnost
- *Miri živim, pokoj mrtvim!*
 - 44 + Pavla Gostečnik
 - 45 + br. Alfonz Glušič
- *Iz časopisnih listov*
 - 49
- *Naslovnik province*
 - 59

Kolofon

Poročila leto 2010 (LXIV) številka 4
Izdal: Frančiškanski provincialat
Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana.
Ureja: br. Janez Papa
Odgovarja: br. Stane Zore
Redna sodelavca: p. Darko Žnidaršič,
p. Krizostom Komar, p. Tadej Inglič
Oblikovna zasnova: Mihaela Svetek
Grafična priprava: br. Dragan Vampola
Tisk: Repovž d.o.o., Grosuplje

poročila

leto 2010
številka 4

slovenske frančiškanske province
svetega Križa

IL MINISTRO GENERALE
DELL'ORDINE DEI FRATI MINORI

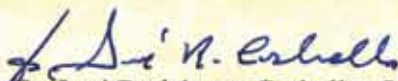
DECRETO

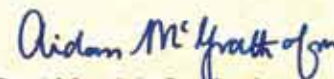
Il Definitorio Generale, nella sessione del 10 novembre 2010, dopo accurato esame, ha approvato con le modifiche indicate gli Statuti Particolari della Provincia Francescana della Santa Croce, in Slovenia, elaborati dal Capitolo provinciale dell'anno 2010 e presentati per l'approvazione dal Ministro Provinciale con lettera dell'11 settembre 2010, a norma delle Costituzioni Generali e degli Statuti Generali dell'Ordine.

PERTANTO,
IN VIRTÙ DI QUESTO DECRETO,
APPROVO E DICHIARO APPROVATI
I SUDETTI STATUTI PARTICOLARI DELLA
PROVINCIA FRANCESCANA DELLA SANTA CROCE,
IN SLOVENIA,
SECONDO IL TESTO IN LINGUA LATINA
CHE SI CONSERVA NELL'ARCHIVIO GENERALE DELL'ORDINE.

Nonostante qualsiasi cosa in contrario.

Dalla Curia Generale dell'Ordine dei Frati Minori, in Roma, il
19 novembre 2010.

Fr. José Rodríguez Carballo, OFM
Ministro Generale

Fr. Aidan McGrath, OFM
Segretario Generale

Prot. 101357/S 392-10

Via S. Maria Mediatrice, 25
00165 ROMA (ITALIA)
Tel. 39.06.684919 / Fax 39.06.6380292

Božič: Svetost in poslanstvo

Dragi bratje in sestre, Beseda, ki je postala meso, postavlja svoj šotor v srcu vsakega izmed nas in v naših bratstvih (prim. *Jn* 1,14), ter nas svojim prihodom napolnjuje z veseljem. Samo tako bo za vse nas božič. Praznik Boga, ki je postal človek, človeka, ki je dokončno povzdignjen do sina v Sinu in je osvobojen in odrešen v Njem, ki je dal svoje življenje v odkupnino za nas (prim. *Mk* 10,45).

Božič je. Oče, ki ga je ganila ljubezen do človeštva, nam je ob polnosti časov poslal svojega lastnega Sina, rojenega iz žene (*Gal* 4,4). Božič je. Bog se je po Sinovi osebi dokončno sklonil k padlemu človeštvu. Božič je. Nič več nismo prepuščeni svoji usodi. Najvišji ima ime: Emanuel, Bog z nami (*Mt* 1,23). Božič je. Kakor pastirji tecimo, da bi se srečali z novorojenim in da bi potem drugim posredovali dar, ki smo ga prejeli (prim. *Lk* 2,18).

Hvaležno spominjanje preteklosti

Leto 2010, ki ga zaključujemo, nam je prineslo v spomin tri pomembne dogodke: 600-letnico ustoličenja katoliške hierarhije na Kitajskem, ko je bil imenovan prvi pekinški nadškof Janez iz Montecorvina; 600-letnico smrti sv. Frančiška Solana in 150-letnico smrti damaščanskih mučencev, blaženega Manuela Ruiza in tovarišev.

Janez iz Montecorvina je zapustil Italijo, da bi šel evangelizirat Daljni Vzhod. Zapustil nam je vzor inkulturirane evangelizacije. Mož je bil strastno zavzet za evangelij, kar ga je pripeljalo do tega, da je Novo zavezo in Psalme prevedel v kitajščino, da je zgradil številne cerkve za prebivalstvo, da je učil latinsko in grško, da je vzgajal mlade, da bi bili bodoči kler Vhoda. Postal je Kitajec s Kitajci.

Sv. Frančišek Solan je zapustil Španijo, svojo rodno deželo, da bi veselo oznanilo oznanjal v Ameriki. Solan nam zapušča vzor popotnega, ustvarjalnega in ljudskega poslanstva. V štirinajstih letih je peš prehodil paragvajski Chaco, Urugvaj, Rio de la Plata, Santa Fe, Cordobo v Argentini in Peru, kjer je umrl. Naučil se je jezikov domačinov. Da bi pridobil srca Gvaranov, je evangeliziral s pesmijo, s kitaro

in violino. Pridigal je *inter gentes*: v trgovinah, na cestah, v cerkvah in po dvoriščih gledališč.

Damaščanski mučenci, v večini so bili Španci, ki jih je spodbudil Duh, so brez obotavljanja šli med „Saracene“ (prim. *FNPVod* XVI, 1ss) in so, ko je napočil čas, kot bratstvo izpričali svojo vero, ko so prelili kri za Kristusa. Zapuščajo nam pričevanje poslanstva, ki ga je potrdilo mučeništvo. To je še danes vrhunec vsakega evangelijskega in frančiškanskega poslanstva, saj kot pravi Jezus v evangeliju: „Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje“ (*Jn* 15,13).

Da bi posnemali njihov zgled

Za te naše brate, ki so porabili svoje življenje za oznanilo evangelija, daleč od svojih rojstnih dežel in kultur, in za njihovo junaško pričevanje krščanskega in frančiškanskega življenja se zahvaljujemo „Bogu, najvišjemu Gospodu, kateremu pripada vse, kar je dobrega“ (*FOpom* 7,4), ko se spominjamo opomina očeta sv. Frančiška, ki nas svari pred skušnjavo, da bi hoteli prejemati slavo za tisto, kar so naredili drugi (prim. *FOpom* 6,3).

Da ne bi padli v to skušnjavo, se moramo spraševati o svojem življenju, ko z odprtim in pripravljenim srcem sprejemamo zgled, ki so nam ga zapustili naši bratje. Samo tako jim bomo lahko prepevali slavo. V tem trenutku, ko se s hvaležnostjo oziramo v preteklost in usmerjamo oči v prihodnost, proti kateri nas usmerja Duh (prim. *Posvečeno življenje* 110), da bi jo objeli z upanjem, želimo z globoko hvaležnostjo sprejeti najboljše iz naše preteklosti, da bi jo uresničili in „da bi z osvobajajočo ponudbo evangelija hranili naš razdeljeni in smisla lačni svet, kakor sta to v svojem času storila Frančišek in Klara Asiška“ (*Gospod naj ti da mir* 2).

Bodite sveti, kakor je svet vaš nebeški Oče

Od pričevanja teh bratov moramo najprej sprejeti klic k svetosti. Če se jih danes spominjamo, se jih prav zaradi tega, ker so evangelij vzeli zares. Njihov

vo življenje nas spominja, da smo tudi mi poklicani, da bi bili sveti. Vatikanski koncil nas v petem poglavju dogmatične konstitucije o Cerkvi spominja na vesoljni klic k svetosti, „ki jo je potrebno razumeti kot nekaj temeljnega zaradi pripadnosti Njemu, ki je po antonomaziji (zamenjavi) Sveti, trikrat sveti“ (Janez Pavel II., *ZNT* 30).

Mislim, da je treba trditev sv. Pavla „to je Božja volja, da se posvetite“ (prim. *1 Tes* 4,3), ki je namenjena vsem kristjanom, sprejeti kot oseben in nujen klic za tistega, ki se je tako kakor mi odločil „tesneje slediti Jezusu Kristusu“ (*GK* 5,2). Naša poklicanost je nerazumljiva, če ne izhaja iz obnovljenega in velikodušnega odgovora, da bi dosegli popolnost Ljubezni (prim. C), to se pravi, svetost.

Dragi bratje, ko stalno govorimo o potrebnosti oživiljanja življenja in poslanstva vseh posvečenih in trdimo, da je od tega odvisna sporočilnost našega življenja, nima nobenega smisla oziroma je temu povsem nasprotno, če se zadovoljimo „s povprečnim življenjem, h kateremu nas navajata minimalistična etika in površna religioznost“ (Janez Pavel II., *ZNT* 31). Ko govorimo, da je potrebno na poti izhajati iz evangelija, se ne moremo odpovedati temu, da bi živeli evangeljsko radikalnost, kakor nam jo predlagajo sv. Frančišek v načinu življenja, ki smo ga sprejeli, Generalne konstitucije, ki so aktualizacija Vodila, in učiteljstvo Cerkve; zlasti pa „opazamo, da nikakor ne smemo udomačiti preroških besed evangelija, da bi jih prilagodili udobnemu življenjskemu slogu.“ Bratje in sestre, čas je, da „sprejmemo Duha, da začutimo globoko evangeljsko nujo po ponovnem rojstvu na osebni ravni in na ravni ustanove“ (*Gospod naj ti da mir*, 2).

Temeljni načrt življenja vsakega krščenega, še veliko bolj pa posvečenega, je: „bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče“ (*Mt* 5,48). Zahtevam, da v naših vzgojnih hišah in v naših bratstvih ne neha odmevati ta nujen klic k tej visoki stopnji vsakdanjega življenja, Zahtevam, da vsakdo preveri svoje življenje v luči tega klica k svetosti in radikalnosti evangeljskega življenja.

Cerkev in družba potrebujeta može in žene, ki popolnoma živijo v Gospodu, da je On vse v vsem. Cerkev in družba potrebujeta ljudi, ki so žejni Božje absolutnosti in priče svetosti (prim. *Posvečeno življenje*, 39). Cerkev potrebuje vero preprostih in majhnih, da bi uničila malike sodobne družbe, ki nam hočejo ukrasti srce (prim. Benedikt XVI. na sinodi o Bližnjem Vzhodu). Red manjših bratov in celotna Frančiškova družina potrebujeta brate in sestre, ki zrejo Gospodovo spremenjeno obličje in se čutijo poklicani k spremenjenemu življenju. Ozvezdja svetosti našega reda in naše družine so med najlepšimi. Ne smemo dovoliti, da bi bil to zgolj podatek iz kronike. Ne moremo se zadovoljiti,

da bi samo prenašali to bogato zgodbo preteklosti, ampak moramo naprej pisati bogato in čudovito zgodbo svetosti v sedanjosti.

Na tem razpotju, na katerem se nahajamo, potrebujemo domišljijo svetnikov, da bi globoko poživili svoje življenje in poslanstvo; potrebujemo svete brate, da bi dosegli srca množic, ki so lačna besede življenja, ki jo je overovalo lastno življenje; potrebujemo te priče luči, ki razsvetlujejo našo pot ustvarjalne in velikodušne zvestobe.

Pojdite in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu

Cerkev je rojena in živi za poslanstvo, ker je na njenem začetku Sin, ki ga je poslal Oče. On je prvi misijonar. Tudi naš red je v svoji najgloblji istovetnosti misijonski red. Poklicani smo, da bi bili poslani „po vsem svetu“ (*FPre* 9), tako da sta poslanstvo v širšem pomenu (misijoni *inter gentes*) in poslanstvo v posebnem pomenu (misijoni *ad Gentes*) ključ za razumevanje in oživitev bistvenih prvin našega načina življenja.

Zgled Janeza iz Montecorvina, Frančiška Solana ter mučencev Manuela Ruiza in tovarišev nam govori o misijonih *ad gentes*: da moramo iti po svetu, kot tujci in popotniki, da bi z življenjem in besedo vračali dar evangelija. Če so misijoni „točen pokazatelj naše vere v Kristusa in v njegovo ljubezen do nas“ (*RM* 11), potem lahko upravičeno trdimo, da so misijoni *ad gentes* termometer življenjske moči reda.

Generalni kapitelj 2009 je potrdil sedem misijonskih projektov. Ne moremo potrditi tega, česar potem nismo pripravljene podpreti z osebjem in z ekonomsko solidarnostjo. Nekaj je ne moči, nekaj zelo drugačnega pa je postati do tega brezbržen. Z naše strani bi bilo to neodgovorno. Red od nas zahteva resno vnemo s temi projekti.

Ne da bi pozabil na kateri koli projekt, ki ga je potrdil kapitelj (prim. *Naročila generalnega kapitlja* 21-27), zlasti o frančiškanski navzočnosti v amazonskih vikariatih, kjer smo že od 16. stoletja, vas želim danes opozoriti na misijone v Sveti deželi in v Maroku.

V zvezi s Sveto deželo, ki je „najpomembnejši mednarodni misijon reda“ (Kapitelj 2009, *Naročila kapitlja* št. 22), zahtevam, da se obrnemo na našo zakonodajo, ki zahteva: „Vsaka provinca naj skrbi, da bo imela v Kustodiji Svete dežele vedno kakega primerne brata, ki bo tam služil vsaj štiri leta“ (*GS* 73). Kar zadeva Maroko, ne moremo pozabiti, da je to „prvoten misijon reda, ki se je začel s pričevanjem prvih mučencev“ (Generalni kapitelj, *Naročila generalnega kapitlja*, št. 22). Oba misijona

potrebujeta osebje. Gre za resnično nujo. Red se ne more odreči tema misijonskima navzočnostma, ki sta del naše zgodovinske in duhovne dediščine. Ministre prosim, naj se potrudijo, da bodo poslali kakšnega brata v ta dva misijona, čeprav bi to pripeljalo do zmanjšanja navzočnosti v provincah.

Prizadevanje v prid misijonov se mora začeti že od začetne formacije, da bi se nadaljevalo s trajno formacijo. Zato menim, da je v začetni formaciji treba vzgajati za novo zavest in občutljivost za misijone kot sestavni del naše frančiškanske poklicanosti, in to s posredovanjem teološkega pogleda, ki ga ima Cerkev o misijonih. V srcih naših mladih je treba

nje življenja, kakor nas učijo Janez iz Montecorvina, Frančišek Solan in damaščanski mučenci.

To animacijo v začetni formaciji morajo v času trajne formacije spremljati dnevi o misijonih, reduciranje provincialnih struktur zaradi misijonov *inter gentes* in *ad gentes*, in poslanje kakšnega izmed bratov v misijonske projekte reda.

Ko vam z velikim zaupanjem izročam ta razmišljanja, prosim Gospoda, naj razsvetli naš razum in nagne naša srca, da bomo spoznavali njegovo sveto voljo in jo vedno uresničevali (prim. *Molitev pred Križanim pri Svetem Damijanu*).

Sklep

Božič je. Da, Bog je postal eden izmed nas. „Bog je na zemlji; in kdo ne bi bil nebeški) Bog je prišel k nam, rojen iz Device, in kdo danes ne bo postal božanski, ne bo hrepenel po svetosti Device in ne bo goreče iskal modrosti, da bi bil bolj blizu Bogu? Bog je zavil v uboge plenice; in kdo ne bi postal bogat Božje božanskosti, če sprejme nekaj ponižnega?“ (Sofronij Jeruzalemski, Omelie, Rim, 1991, 55-57).

Dragi bratje in sestre, pojdimo na-proti Bogu, ki prihaja, bogu, ki ustvarja zgodovino z nami. Pojdimo iz samih sebe, da bi sprejeli milost svetosti, ki prihaja od betlehem-skega Deteta. Pojdimo ven iz naše udobnosti in varnosti, da bi šli med in k narodom, ker potrebujejo veselo oznanilo: „Danes se vam je rodil Odrešenik, ki je Kristus, Gospod“ (Lk 2,11). Pojdimo, skušajmo biti manj usmerjeni sami nase, kakor je od nas zahteval zadnji generalni kapitelj, ko nas je spomnil na zgled Božjega Sina (prim. *Flp* 2,6-7; *NDE* 14). Pojdimo, Sin Najvišjega je šel pred nami.

prižgati „apostolski ogenj“ in spodbujati želje in prošnje mladih za misijone. Na novo bo morala zadoneti Jezusova prošnja: „Pojdite tudi vi v vinograd“ (Mt 20,7). Nadaljevati je treba z vzgojnim načrtom, ki dovoljuje iti v misijone: z načrtom, ki izhaja iz evangelija; z načrtom, ki bo v bistvenem našega življenja – v kontemplativni razsežnosti, v bratstvu in majhnosti – resnično zahteven, ne da bi zapadli v togost; z načrtom, ki naj oblikuje misijonsko duhovnost, za katero so značilni inkulturirana navzočnost, solidarnost, bratstvo, ustvarjalnost in pričeva-

Moji dragi bratje in sestre:
Veseli Gospodov božič!

Rim, Sedež generalne kurije,
1. novembra 2010, praznik vseh svetih.

Vaš minister in služabnik
br. José Rodríguez Carballo, ofm
generalni minister OFM

Ko voščila dobijo obraz

Dragi bratje, Gospod naj Vam da mir!

V teh dnevih boste prejeli voščila in čestitke od vseh; od ljudi, ki jim služite s svojim pastoralnim delom, od otrok pri verouku, od družin, ki jih obiskujete, od prijateljev, znancev in sorodnikov, od krajevnih oblasti in podjetnikov, ki z vami sodelujejo ali bi želeli sodelovati ... Vsa ta voščila so dobrodošla in prinesejo veselje v življenje prejemnika. Prav je seveda tudi, da mi sami s svojimi voščili in dobrimi željami prinašamo veselje v življenje drugih.

Mislim pa, da je dvoje voščil, ki sta za nas, manjše brate, posebno pomembni. Najprej voščilo, ki ga je Bog sam v sveti noči povedal po angelih: „Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji“ (Lk 2,14). Drugo voščilo pa je tisto, ki ga bom v prazničnem dnevu in ob začetku novega leta dobil od svojega brata, s katerim živim pod isto streho, molim na istem koru, se nasičujem ob isti mizi in si prizadevam izžarevati pričevanje v istem poslanstvu. Vsa zgoraj omenjena voščila so prijazna in lepa, vendarle na določen način ostajajo zunaj, ostajajo, če smem tako reči, vedno samo voščila ali čestitke. Voščilo vsemogočnega Boga in voščilo mojega brata pa neposredno potrjata na moja vrata. Če sem pripravljen odpreti, vstopita in postaneta moja Gosta. Presežeta formalnost voščila, pa naj bo le-to še tako prisrčno in iskreno, in postaneta del mojega življenja, živetege dan za dnem – skozi radost in stisko – skozi rast v odnosu božjega otroštva in bratstva.

Zakaj je temu tako? Naj poskusim razložiti ob vsebini letošnjega pastoralnega leta, ki poteka pod geslom: „Nosite bremena drug drugemu“ (Gal 6,2) in nas usmerja v razmišljanje o krščanski dobroti in solidarnosti. Krščanska dobrotinost in solidarnost se namreč vedno znova ozira k Bogu, ki je stvarnik in Gospod vsega. Prav ta Gospod in Gospodar vsega pa je dobroto do človeka pokazal s tem, da ni naredil križa čezenj, ko se je izneveril njegovi ljubezni (izraženi skozi darove in zapovedi), pač pa se je napotil za njim, ko se je človek hotel skrivati v senčnih (?) kotih božjega raja.

Božja hoja za človekom se je, ko je „nastopila polnost časa“ (Gal 4,4), dopolnila v skrajni obliki božje solidarnosti s človekom, ko je „Beseda postala meso in se naselila med nami“ (Jn 1,14). V tem dejanju božje solidarnosti so bile presežene vse razdalje med Bogom in njegovo podobo, razen tiste, ki jo je povzročil in predstavljal človekov greh. Zato je Bog v svoji solidarnosti svojim „izkazal ljubezen do konca“ (Jn 13,1). To nam kaže, da solidarnost ne more ostati zgolj pri neki (so)čuteči bližini, pač pa mora (so)čutenje prerasti v konkretno dejanje ljubezni. Prav v teh konkretnih dejanjih naša solidarnost postane meso, se tudi naša ljubezen začne podarjati, s čimer šele v resnici postane ljubezen. „To je moje telo, ki se daje ...“

Kakor torej božja solidarnost postane inkarnacija v življenje človeštva in posameznika, tako mora tudi naša človeška solidarnost postajati inkarnacija ljubezni, ki se izraža preko konkretnih odnosov in dejanj. Zato so za nas tako pomembna voščila, ki nam jih izrekajo naši bratje v skupnosti, v kateri živimo. Kajti iz širokega sveta znancev, prijateljev, župljanov in drugih se vedno znova vračamo v ožji krog bratov. Razlika med obema krogoma je, da si v tistem širšem krogu lahko „privoščimo“ bolj ali manj samo delovanje, s katerim prihajamo k tem ljudem in od njih odhajamo, medtem ko v ožjem krogu bratov moje skupnosti, mojega bratstva, ne morem samo delovati, ampak moram živeti. Med brati sem. Eden izmed njih sem. Brat med brati. Enak med enakimi. Od tukaj se ne morem nikamor umakniti. Tukaj je moje življenjsko okolje, kjer se uresničujem kot brat, za kar sem se odločil, poklican po Božji milosti in dobroti. Če bi se želel umakniti iz tega okolja, iz bratstva, grem v osamljenost – in osamljenost je bolečina. Pa ne odrešujoča sprejeta in podarjena bolečina križa, ampak skeleča in ubijajoča bolečina vegetiranja in umiranja.

Tej resničnosti logično sledi še neka druga resničnost. Ko voščimo drugim in ko drugi voščijo nam, so voščila lahko zelo lepa, polna dobrohotnosti, posredovana z najlepšimi besedami, pa naj bodo pobrana iz kašče lastne notranjosti ali pa za to priliko vzeta na posodo od drugih ljudi. Kadar pa podam roko bratu – če jo podam – ne morem več zajema-

ti pri tuji modrosti. Voščilo bratu mora nujno priti iz moje notranjosti, iz mojega odnosa in izkustva, ki ga živim z njim. Kadar jaz podam roko bratu in mu voščim, bi to moralo biti eno najbolj osebno zaznamovanih dejanj. V sebi bi nujno moralo nositi prepletenost vseh tistih niti, s katerimi tkeva svoje odnose v dobrem in slabem, v bližini in oddaljenosti, v sprejemanju in zavračanju, v pritrditvi in zanikanju. Na nek način bi morda lahko rekli, da so moja voščila drugim lahko splošna, medtem ko morajo moja voščila bratu nujno dobiti obraz, čisto osebne poteze in barvo glasu. Moje voščilo bratu, s katerim živim, bi moralo biti začetek nečesa novega – nekakšno novo rojstvo. To voščilo je nova pripravljenost živeti najino bratstvo. Ne v namišljenosti ali odtujenosti, ampak v konkretnosti, v sprejemanju, v odpuščanju ...

Ko sem pripravljen to storiti, ko sem pripravljen srečati se z bratom in hoditi z njim, takrat se tudi moja solidarnost začne potrjevati v darovanju, v „ljubezni do konca“, ko tudi jaz začnem biti daritev za drugega, za tega mojega konkretnega brata, ki živi za sosednjimi vrati istega samostanskega hodnika.

Za izmero teh bližin in oddaljenosti, za ovrednotenje naših konkretnih odnosov kot življenja z brati ali življenja mimo bratov, imamo priložnost in nalogo narediti postanek, ki nam ga nalaga naš zadnji

generalni kapitelj in generalni definatorij. V tem času smo poklicani, da bi začeli *videti*. Pri tem nam bodo pomagale tudi spodbude, ki jih pripravlja odbor za trajno formacijo pri Tajništvu za formacijo in študij.

Dragi bratje, ko se to leto poslavlja v preteklost in ga bomo pustili kronikam in spominom, bi se Vam rad vsem in vsakemu posebej zahvalil za zvestobo, s katero ste ostajali pričevalci evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa in ne samo njegovi označevalci. Zahvaljujem se Vam za predano služenje ljudem na najrazličnejših področjih srečevanja z njimi. Zahvaljujem se Vam, da ste si prizadevali biti bratje med brati – kar vedno znova pomeni prelagati svoja bremena na ramena drugih in bremena drugih sprejemati na svoje rame.

Obenem pa vsem Vam iskreno voščim in želim, da bi v skrivnosti Jezusovega rojstva v hlevu človeškega spoznali, kaj je v mojem življenju, kaj je v mojem, v našem bratstvu v tem trenutku potrebno odrešenja. V kaj se mora v meni in med nami roditi Jezus, da bo deležno svetlobe božje solidarnosti, ki jo hočemo sprejeti za svojo in jo živeti v vsem prihodnjem letu. Bog naj vas blagoslovi, dragi bratje.

p. Stane Zore
provincialni minister

Reduciranje in prestrukturiranje

Pripomoček generalnega definitorija OFM

Predstavitev

Dragi bratje: *Gospod naj vam da mir!*

Red in enote reda so žive resničnosti, ki se v teku let in glede na potrebe časov razvijajo. Strukture, ki jih uresničujemo v naših enotah reda, so pogojene in začasne ter morajo biti vedno v službi evangelijskega življenja in poslanstva.

Smo v času zelo hitrih sprememb. Novi izzivi naših družb nas silijo k novim evangelizacijskim odgovorom. Vendarle v mnogih naših enotah narašča fizična in duhovna utrujenost bratov zaradi preveč dejavnosti, ki jih morajo vršiti. To zavira sposobnost najti nove odgovore na nove evangelizacijske izzive in neizmerno oteži osredščanje na bistveno: na kakovost evangelijskega življenja, osredotočenega na prednostne naloge našega *načina življenja*.

V precejšnjem delu reda se čuti potrebo po redukciji enot reda, po prestrukturiranju aktivnosti, po medprovincialnem sodelovanju, in kar je še bolj pomembno, potrebo po pregledu našega življenja in našega evangelizacijskega poslanstva. Tako je ugotovil generalni kapitelj 2009, ki v številki 31 pravi: „Reduciranje navzočnosti in enot reda, ki ga pogosto spremlja zapiranje in združevanje enih in drugih, je del obnove in prestrukturiranja. Gre za boleč proces, v katerem pa smo vseeno poklicani, da odkrijemo trenutek velikonočne milosti, da si skušamo na bolj preprost in bolj ranljiv, pa tudi na bolj preroški način in seveda bolj kot manjši ponovno

dati smisel tam, kjer smo že prisotni. V našem redu je ta sprememba stvarnost, ki vsakokrat postane bolj vidna, in ki lahko predstavlja novo priložnost za preseganje provincialne miselnosti in za spodbujanje medprovincialnosti ter smisla pripadnosti konferencam in redu.“

Prav zaradi tega, ker se v različnih enotah in konferencah izvajajo ti procesi reduciranja in prestrukturiranja, je zadnji generalni kapitelj zahteval od generalnega definitorija, naj prouči to temo in redu ponudi „vodilne smernice za spremljanje teh procesov z namenom, da se da večja dinamika evangelijskemu in misijonarskemu življenju“ (naročilo 47). Kar vam predstavljamo v tem preprostem pripomočku, ki je nujno nekaj spremenljivega in se ne spušča v najmanjše podrobnosti, kar je posledica kulturne pluralnosti reda, smo napisali, potem ko smo slišali izkustva različnih enot reda in tudi drugih kongregacij.

Naj nas Gospod vse razsvetli, da se bomo v teh procesih ujemali in da bomo dosegli temeljni namen vsakega reduciranja in prestrukturiranja: poživitev evangelijske kakovosti našega življenja, našega pričevanja in naše misijonarske gorečnosti tako posamezni bratje kot tudi bratstva.

13. november 2010

Praznik sv. Diega iz Alcale

*br. José Rodríguez Carballo, ofm
generalni minister, OFM*

Generalni kapitelj, *naročilo št. 47*, o “reduciranju in prestrukturiranju“:

„Generalni kapitelj od generalnega ministra in njegovega definitorija zahteva, naj nadaljuje s proučevanjem *teme* reduciranja in *prestrukturiranja* provinc, z razjasnjevanjem *ciljev*, *metod* in tipologij; ponudi *naj* vodilne smernice za spremljanje teh procesov z namenom, da se da večja dinamika *evangelijskemu* in *misijonskemu* življenju.“

1. Pomembnost teme

Zadnji generalni ministri so jasno izrazili pomembnost in potrebnost prestrukturiranja provinc:

- Potrebno je razviti „kulturo solidarnosti v službi skupne prihodnosti“ (H. Schalück, 1992).
- „Medprovincialno sodelovanje je prihodnost reda“ (gen. kap. 2003).
- Medprovincialno sodelovanje potrebno, „da bi uresničili pomembne vidike naše karizme in da bi bili *signum fraternitatis*“ (J. R. Carballo, 2004).

Bistvena skrb je zagotoviti nadaljevanje navzočnosti naše karizme in ne preživetje sedanjih struktur.

2. Terminologija

Pomen pojmov, ki bodo uporabljeni:

- a. **Prestrukturiranje:** proces različnih vrst reorganizacije v enotah reda.
- b. **Reduciranje:** reorganizacija dejavnosti, del in navzočnosti (hiš) znotraj neke province, da bi postale bolj primerne za nove zahteve in razmere.
- c. **Medprovincialnost:** sodelovanje med dvema ali več enotami v nekaterih dejavnostih skupnega interesa (npr. hiša začetne vzgoje, ljudski misijoni, nova bratstva za nove oblike evangelizacije, itd.).
- d. **Združitev enot:** spojitev dveh ali več enot, da bi oblikovali novo in edino provinco.
- e. **Prestrukturiranje rasti:** enote, ki rastejo in rojevajo druge enote.
- f. **Ponovna utemeljitev:** opora je nuja, da znova začnemo pri evangeliju; to se pravi, postaviti evangelij v temelj svojega osebnega življenja, življenja naših bratstev ter naših provincialnih struktur.
- g. **Oživitve:** sinonim ponovne utemeljitve, pomeni pospeševanje kakovosti evangeljskega življenja ter pričevanje bratov in bratstev; označuje temeljni cilj vseh procesov reduciranja in prestrukturiranja.

3. Utemeljitve

1. Utemeljitve tistih, ki se upirajo reduciranju:

- a. Provinca ima svojo posebno identiteto, ki jo je treba rešiti.
- b. Reduciranje navzočnosti zmanjša stik in vključenost med ljudi in zato oslabi

pastoralno skrb za poklice in rojevanje novih poklicev.

- c. Zapirati samostane pomeni privoliti v svojo smrt.

2. Utemeljitve za reduciranje in prestrukturiranje

- a. Živeti dar evangelija in ga vračati svetu kot bratje in kot manjši v času hitrih sprememb od nas zahteva trajno razločevanje, resen pregled naših praktičnih izbir in „pogum, da stopimo na nove poti navzočnosti in pričevanja“ (GgP 3).
- b. „Stalno ovrednotenje našega življenja id nas terjajo tudi *znamenja nemira*, ki se zaznavajo v naših bratstvih“, ki „nam govorijo, da je potrebno očistiti, poživiti in prenoviti naše navzočnosti“ (NDE 35).
- c. Reduciranje in prestrukturiranje je treba izvesti ne samo zaradi praktičnih razlogov (manj nas je), pač pa predvsem zato, ker imamo preveč del, dejavnosti in hiš, ki nam preprečujejo, da bi se *osredotočili* na bistveno.
- d. Preveritev naših struktur je potrebna, ker so le-te vedno in samo v službi življenja in poslanstva.
- e. Odprtost za druge je nepogrešljiva, da bi se čutili odgovorne za revnejše enote in področja reda.

4. Cilji reduciranja in prestrukturiranja

Da bi odgovorili na klice, ki nam jih danes Bog pošilja preko znamenj časov in krajev, se morajo enote lotiti procesov reduciranja in prestrukturiranja, zato da bi:

- a. pospeševali kakovost evangeljskega življenja in pričevanja bratov in bratstev;
- b. dali novo dinamiko evangeljskemu in misijonarskemu življenju, ko bi odprli nove prostore za mlade energije, za oblike „nove evangelizacije“ in da bi ponovno sprožili misijone ad gentes;
- c. sprejeli izzive ali priganjanje, ki prihajajo k nam iz sedanjega sveta, ki mu hoče red nameniti več pozornosti (prim. NDE 14), in branju „znamenj časov in krajev“ (prim. NDE 29). Zato pa so potrebna „nova bratstva“.

5. Merila za reduciranje in prestrukturiranje

Prestrukturiranje mora biti zaradi oživljenja, to se pravi „ponovne utemeljitve“ našega življenja na evangeliju. To vključuje:

- a. Spoštovanje „*življenjskih prioritet*“: „oseba vsakega manjšega brata mora biti pred katerokoli dejavnostjo in pred vsakim krajem“; prednost je treba dati „biti pred storiti, življenju pred dejavnostjo“ (ZZE 36).
- b. „Poglobljeno razločevanje o prednostih *različnih vrst dejavnosti in navzočnosti*“ (ZZE 36), tako da bomo razumeli, katere „navzočnosti je treba obdržati,“ katere „začeti“ in katere „zapreti“ (prim. J. R. Carballo, *Poročilo za kapitelj 2009*, str. 133).
- c. Izdelavo načrta, ki predvideva postopne etape.
- d. Ovrednotenje krajevnih resničnosti, ki so nosilke življenja in ne upoštevati samo porazdelitev po ozemlju.
- e. Pospeševanje medprovincialnosti na različnih področjih: začetna in trajna formacija, mladinska in poklicna pastoral, formacija gvardijanov, duhovne vaje, ljudski misijoni, nova bratstva za sprejemanje in podelitev.

6. Sredstva

- a. V enotah reda in konferencah uresničiti *postanek*.
- b. V bratih oblikovati kulturo solidarnosti, čut pripadnosti redu, odprto miselnost in medprovincialno sodelovanje.
- c. Spodbujati med brati pozitiven in konstruktiven odnos do reduciranja in prestrukturiranja in ter jim pomagati doumeti sedanji *kairos*, ki nas spodbuja k razločevanju, da se osredotočimo na vrednote evangelija in naše karizme.
- d. Prekvalificirati („ponovno utemeljiti“) osebe in bratstva (prim. ZZE 36).
- e. Negovati prednostne naloge reda v trajni formaciji in pri izdelavi načrtov življenja in poslanstva.
- f. Pospeševati mladinsko in poklicno pastoralo.
- g. Preveriti začetno formacijo.
- h. Formirati gvardijane.
- i. Ponovno načrtovati in reducirati dejavnosti in dela, da bi okrepili kakovost življenja, „da bi poživili poklicni odgovor ter evangelijski načrt življenja in poslanstva“ (ZZE 36).
- l. Okrepiti medprovincialnost:
 - z združitvijo energij na nekaj skupnih medprovincialnih dejavnosti (trajna formacija, mladinska in poklicna pastoral, evangelizacija, misijoni, pravičnost in mir, itd.);

- z združevanjem ali stapljanjem različnih provinc (prim. NDE 31.37).

- m. Vedno upoštevati, kar mora voditi vsak proces: stvarnost, prodornost, drznost, vizija prihodnosti.

7. Tipologija prestrukturiranja: smernice

• *Enote v notranjem procesu reduciranja*

- Vse province se nahajajo pred različnimi težavami, ki so posledica zmanjšanja osebja. Najbolj splošna politika je, da se z težkim *stanjem* *spopravimo* tako, da pogosto žrtvujemo osebe in/ali kakovost življenja v bratstvu. Pomembno pa je, da ne dovolimo, da nas vodijo resničnosti, ampak da znamo odgovoriti na misijonske „*potrebe*“, imeti *odprto pogled* na prihodnost province znati načrtovati dejavnosti in dela, in najti primerne strategije.

- Na strukture (dela in nepremičnine) lahko gledamo pod štirimi kategorijami:

1. strukture, ki se morajo nadaljevati (nujne);
2. strukture, ki morajo biti prilagojene, spremenjene ali imeti drugačen namen;
3. nove strukture, ki jih je treba iznajti kot odgovor na nove zahteve;
4. strukture, ki jih je treba opustiti.

- Dejanje *notranje reorganizacije*, ki je vodeno premišljeno, daljnovidno in pogumno, vključuje „*reduciranje*“ neke province z namenom, da bi vrnili „sporočilnost“ navzočnostim bratstev in novo „misijonarsko“ vnemo dejavnostim.

- Vse province potrebujejo *notranjo reorganizacijo*. Opraviti jo mora tudi cvetoča provinca, da bi zagotovila pogoje za dobro kakovost življenja, zlasti da bi osvobodila moči za novo evangelizacijo.

• *Enote, ki se odpirajo medprovincialnosti*

- Gre za izbiro, ki jo je treba narediti, ali za strategijo, ki ji je treba slediti v znamenju:

1. medprovincialnega „sodelovanja“;
2. „solidarnosti“ z drugimi provincami in vesoljnim bratstvom;
3. služenja „skupni prihodnosti“;
4. pričevanja, da bi bili „signum fraternitatis“.

- Pomembnejša področja so:

- *Začetna formacija* (poklicna pastoral, skupna hiša formacije, skupne teološke ustanove, kulturne ustanove ...);

- *trajna formacija* (formacija gvardijanov raznih provinc, formacija za poslanstvo, „OFM 10“, seminarji poglobitve, itd.);
- skupni projekti *solidarnosti in misijonov „inter gentes“*;
- obveza za nekatere *misijone „ad gentes“*.

– Tudi medprovincialnost mora meriti na *nekaj novega*. Nevarnost ali skušnjava je, da bi medprovincialno sodelovanje pojmovali kot pomoč za nadaljevanje dejavnosti in del, ki jih imamo.

– Medprovincialno sodelovanje, ki se navdihuje ali krepi *čut pripadnosti redu*, vključuje:

- *prevzeti skrb za uboge ali slabotne enote*, kot je lahko neka provinca, ki en more nadaljevati sama;
- *čutiti se odgovorne za neko bratstvo reda* in mu pomagati, potrebuje osebe ali kaj drugega, da bi lahko še naprej živelo na kraju, ki velja za potrebno, zlasti „misijonarska“ bratstva.

3. Enote, ki gredo proti združitvi ali zlitju

- Razlogi in cilji, zaradi katerih se hoče začeti proces združitve med različnimi enotami reda, morajo biti pojasnjeni in razumljeni.
- Takega procesa ne smemo gledati samo kot posledico postopne smrti ali nekega negativnega procesa, ampak moramo nanj gledati kot na novo možnost za večje sodelovanje in za preporod frančiškanskega življenja in poslanstva. *Cilj obrezovanja je pomladiti frančiškanstvo na nekem področju in ohraniti njegovo rodovitnost.*
- Tak proces se mora roditi iz nujne potrebe bolje odgovoriti na znamenja časa in karizmo inkulturirati tukaj in sedaj; iz želje po bolj pristnem in sporočilnem življenju; iz hotenja pripraviti sporočilno prihodnost.
- Uspeh procesa združevanja zahteva da:
 - ravnamo brez naglice, pa tudi brez postankov, tako da lahko naredimo pomenljive odločitve, ki odgovarjajo zahtevam okolja in so skladne z našo karizmo;
 - so vključeni vsi bratje, zlasti pa gvardijani bratstev, tako da bodo poučeni, ozaveščeni in tako sposobni sprejeti skupne odločitve;
 - se predvidi tudi sociološka raziskava (število in starost bratov, hiše in dejavnosti, občutje bratov in energije, ki so na voljo), zamisli pa se lahko tudi prihodnost našega reda v enotah, ki so vključene v proces;
 - se skuša določiti navzočnosti, ki jih je treba obdržati, ukiniti ali ustanoviti, in

to se mora zgoditi pred združitvijo, kakor tudi v vsaki enoti začeti pot reduciranja ali notranje preнове;

- se načrtujejo srečanja med brati (trajna formacija, duhovne vaje, rogozniški kapitli, itd.), da bi vzpodbujali večje poznavanje;
- se začne skupna pot na nekaterih nosilnih področjih, kot je začetna in trajna formacija, ljudski misijoni, poklicna pastoral, PMOS, itd.;
- odločitev o združitvi sprejmejo provincialni kapitli, potem ko so formalno vprašali za svet vse brate zadevnih enot in z rezultatom tega posvetovanja seznanili generalnega ministra, tako da generalni definitorij lahko sprejme dokončno odločitev;
- ves proces animira vodilna skupina, ki jo sestavljajo provincialni ministri s pomočjo svojih definitorjev.

f. Konferenca provincialnih ministrov je povabljen, da sodeluje pri razmišljanju in izrazi predloge, ob upoštevanju navzočnosti frančiškanstva na določenem področju;

g. Ko je proces zrel, naj generalni minister, če se mu zdi primerno, imenuje generalnega delegata za spremljanje končne poti, ki bo pripeljala do ustanovitve nove enote..

• Prestrukturiranje rasti

Enote, ki rastejo, se morajo „prestrukturirati“, se reorganizirati, da bi življenju omogočile, da se še bolj razvije:

- odvisna kustodija lahko postane samostojna kustodija (kakor fundacija lahko postane odvisna kustodija, itd.);
- provinca lahko rodi drugo provinco, ali pa fundacijo ali samostojno kustodijo.

Uporabljene kratice

GGP = *Gospod nam govori po poti*

NDE = *Nosilci daru evangelija*

ZZE = *Znova začeti pri evangeliju*

Poročilo s seje

mednarodnega sveta za misijone in evangelizacijo

Petropolis, Brazilija, 22-30/10/2010

Seja je bila v frančiškanskem samostanu Presvetega Srca Jezusovega v Petropolisu, v brazilski provinci Brezmadežnega spočetja BDM. Na seji je sodelovalo 13 delegatov frančiškanskih konferenc z vseh celin, 3 člani Generalnega tajništva iz Rima in člani izvršilnega odbora na čelu z generalnim definitorjem za misijone in evangelizacijo. Sodelavci na srečanju

- Br. Nestor Schwerz, generalni definitor, Rim
- Br. Stefano Ottenbreit, član izvršilnega odbora, Brazilija
- Br. Massimo Tedoldi, generalni tajnik za misijone in evangelizacijo, Rim
- Br. Carlos Santos, generalno tajništvo za misijone in evangelizacijo, Rim
- Br. Arturo Rios Lara, generalno tajništvo za misijone in evangelizacijo, Rim
- Br. Marcel Tshikez, delegat afriške konference, član izvršilnega odbora, Kongo
- Br. Russel Becker, delegat angloameriške konference, član izvršilnega odbora, Japonska
- Br. Johnson Mamipadath, delegat južnoazijske konference, član izvršilnega odbora, Tajska
- Br. Cielito Almazan, delegat vzhodnoazijske konference, član izvršilnega odbora, Filipini
- Br. Jose Alirio, delegat bolivarske konference (Bolivija, Kolumbija, Peru, Ekvador), Kolumbija
- Br. Jean Souza, delegat brazilске konference, Brazilija
- Br. Eugenio Ortiz, južnolatinskoameriška konferenca (Čile, Paragvaj, Argentina), Argentina
- Br. Josep Massana, delegat špansko-portugalske konference, Španija
- Br. Massimiliano Taroni, delegat italijanske konference, član izvršilnega odbora, Italija
- Br. Gerardo Crespo, delegat mehiške in centralnoameriške konference, Mehika
- Br. Pero Vrebac, delegat južnoslovenske konference, Bosna in Hercegovina
- Br. Krystian Pieczka, delegat severnoslovenske konference, Poljska

- Br. Ulrich Zankanella, delegat evropske konference, Avstrija
- Br. Leonardo Pinto, član tajništva, Brazilija
- Br. Alvaci Mendes, član tajništva, Brazilija
- Br. Jean Ajluni, prevajalec, Brazilija
- Br. Antonio Michels, opazovalec, Brazilija
- Br. Adel Maximilian, opazovalec, Nemčija

Zaradi zdravstvenih težav nista bila navzoča br. Thomas Cole iz ZDA in br. Oscar Mario iz Svete Dežele. Komunikacija je potekala v treh uradnih jezikih reda (italijanščini, španščini in angleščini), pa tudi v portugalsščini in francoščini.

Po predstavitvi sodelujočih in programa dela so prebrali pismo generalnega ministra reda br. Joséja Rodrígueza Carballa, v katerem poudarja misijonsko in evangelizacijsko razsežnost kot pomembni sestavini naše frančiškanske poklicanosti. Ko je spomnil naloge generalnega kapitlja 2009, je posebej izpostavil: nujnost misijonske evangelizacije spričo izzivov verskega relativizma in ravnodušnosti, absolutno potrebo po pričevanju življenja, ki naše oznanjevanje napravi verodostojno, misijonarski korak naprej na poti proti ljudem, pri čemer je treba preseči lastno samoljubje in se v dialogu odpirati drugim in drugačnim, pa tudi prehod preko zemljepisnih, kulturnih in verskih meja, ki ločujejo ljudi, da bi prišli do tistih, ki trpijo na robu družbe, pozabljeni od sveta, oddaljeni od Boga in pogosto polni obupa.

Generalni definitor br. Nestor Schwerz je potem spregovoril o „Evangelizaciji in misijonih“ reda skozi zadnje šestletje (2003-2009). Na generalnem kapitolu 2003 je bilo ustanovljeno generalno tajništvo za misijone in evangelizacijo, ki je naredilo načrt animacije in oblikovalo prednostne naloge reda. Na področju evangelizacije je dana prednost evangelizaciji na župnijah, vzgojnih ustanovah, novih oblikah evangelizacije kakor tudi ekumenskemu in medverskemu dialogu.

Na področju misijonske evangelizacije je red dal prednost obnovi misijonskega duha „ad gentes“ v provincah, pripravi novih misijonarskih poklicev, pospeševanju misijonskih projektov reda in

provinc ter sodelovanju z vseučilišči reda, Frančiškanske družine in drugih misijonskih ustanov.

Br. Nestor je omenil najpomembnejše dejavnosti reda na področju misijonske evangelizacije:

- Mednarodni simpozij: „Medetnični dialog in sprava“ v Rimu, 16-18/04/2004., ob deseti obletnici genocida v Ruandi (1994-2004).
- Srečanja v Afriki:
 1. Simpozij v Lusaki, Zambija, 2004, kjer so tajniki za vzgojo in študij skupaj s tajniki za misijonsko evangelizacijo razpravljali o izzivih v afriški resničnosti glede vzgoje za misijone in evangelizacijo.
 2. Simpozij v Nairobiu, Kenija, 2005, na katerem so tajniki afriške konference za misijone in evangelizacijo razmišljali o bolj učinkovitih načinih za animacijo misijonske evangelizacije.
- Srečanja mednarodnega sveta za evangelizacijo:
 1. V Rimu 2004 na temo: „Misijon in evangelizacija v svetu, ki se spreminja“, kjer so analizirali aktualni družbeni, kulturni in verski kontekst glede na misijonsko evangelizacijo v našem času.
 2. V Santo Domingu, Dominikanska Republika, 2006 na temo: „Spomin in preroštvo v misijonih in evangelizaciji“. Člani sveta so poglobljali spoznanja o misijonsko evangelizacijski istovetnosti frančiškanskega poklica: kako postati gibljivo bratstvo-v-poslanstvu, ki oznanja Božje kraljestvo.
 3. V Manili, Filipini, 2008 na temo: „Evangelizacijsko bratstvo“. Tukaj so preučevali načine za obnovo naše motivacije in načina evangeliziranja danes. Poudarjena je bila potreba po sodelovanju vseh odsekov na ravni misijonske evangelizacije, dialoga, vzgoje, študija, ekologije, FSR in FRA-ME.
- Seminarji o novih oblikah evangelizacije in novih oblikah bratstva-v-poslanstvu v evropskem kontekstu.
 1. V Assisiju 2006: poskus, da bi evropskim provincam dali nov misijonski zamah, da se določijo mogoče oblike za nova bratstva v poslanstvu in odkrijejo nove možnosti evangelizacije. Sad tega prizadevanja je novo mednarodno misijonsko bratstvo v Palestrini v Italiji.
 2. V Guadalupeju, Mehika, 2007: razmišljanje o konkretnih misijonsko evangelijskih izkušnjah.
 3. V Rimu 2009 na temo: „Nove frančiškanske poti v Evropi“: prizadevanje za poglobljanje mreže sodelovanja med evropskimi bratstvi na področju misijonske evangelizacije..
- Duhovni kapitelj „Br. Janez iz Montecorvina“ v Assisiju in Rimu 2005, ki je imel za moto „Iti po sveti pod vodstvom Božjega navdih-njenja“. Frančiškanski misijonarji, ki delujejo na Kitajskem, so delili svoja izkustva in razmišljanja, da bi okrepili misijonsko evangelizacijo.
- Srečanja apostolskih vikarjev, koji delujejo v vikariatih, ki so zaupani redu manjših bratov. 2006 in 2008 so skupaj z generalnim definitorijem poglobljali skupno zavest o misijonski evangelizaciji..
- Kongresi frančiškanskih vzgojiteljev:
 1. V Cordobi, Argentina, 2006 na temo: „Pedagogika srečanja“. Na tem kongresu so frančiškani, frančiškanke in laiki (330, od katerih je bilo 70 bratov) iz 13 držav Latinske Amerike razmišljali o frančiškanski pedagogiki srečanja.
 2. V Cordobi, Španija, 2007 pod motom „800 let evangelizacije – s Frančiškom, vzgajamo Evropo danes“. Na kongresu je sodelovalo 450 vzgojiteljev (76 manjših bratov).
 3. V Cuzku, Peru, 2008 na temo: „Pospeševati humanizem: poslanstvo frančiškanskega vzgojitelja“. Srečalo se je več kot 700 vzgojiteljev/ic Latinske Amerike.
 4. V Chaluli, Mehika 2010, kjer so razmišljali o „Frančiškanski izobrazbi v svetu novih antropoloških modelov“. Sodelavci so analizirali nove antropološke modele v latinsko ameriškem kontekstu, identificirali frančiškansko antropologijo v izobraževalnih prijemih in ponudili pedagoško vodenje, ki je zvesto frančiškanski karizmi in odgovarja na izzive sedanjosti.
- Frančiškanski seminarji o ekumenskem in medverskem dialogu:
 1. V Porto Alegre, Brazilija 2006 na temo „Poklicanost k dialogu“, ki je imel za cilj odkriti bogato frančiškansko dediščino in prebuditi zanimanje za evangelizacijsko akcijo.
 2. V Bogoti, Kolumbija, 2009 z motom „Frančiškanski pogled na binkoštno gibanje v Latinski Ameriki.
 3. V Egiptu in Koreji 2008 simpozij o odnosu med frančiškani in islamom, obenem pa tudi medverska srečanja.
- Misijonski kongres:
 1. V Cordobi, Argentina 2008 s poudarkom na obnovi misijonskega duha bratov s temo „Bratje v Ameriki slavimo in obnovimo svoj misijonski žar“.
- Odprtje misijonskih postaj:
 1. v Myanmaru, budistični državi, kjer vlada militaristični režim socialistične diktature.
 2. V Sudanu, muslimanski državi, kjer so hude napetosti med muslimansko večino in krščansko manjšino.

- Priprava novih misijonarjev:
Leta 2000 je bilo v Bruslju ustanovljeno mednarodno bratstvo „Naše Gospe narodov“, ki v angleškem in francoskem jeziku pripravlja nove misijonarje za misijonske projekte reda. Leta 2005 so se nam pridružili minoriti in kapucini.
- Formacija za evangelizacijo:
U Petropolisu, Brazilija, je bil leta 2009 v sodelovanju s frančiškansko univerzo Antonianum ustanovljen magistrski program za specializacijo na področju evangelizacije.

V sklepu je br. Nestor poudaril, da obstajajo pozitivni premiki na ravni reda glede misijonskih projektov, zlasti v sodelovanju z brati na Kitajskem, medtem ko je število novih misijonarjev in solidarnost med provincami na precej nizki ravni.

Še vedno obstajajo jezikovne nejasnosti glede pojmov misijon in evangelizacija. Kaj je misijon ali misijoni? In kaj je evangelizacija? Katere so nove oblike evangelizacije? V čem so „nove“? Kaj pomeni ponovna evangelizacija? Te jezikovne težave bodo izginjale toliko, kolikor bomo živeli frančiškansko misijonsko karizmo, je na kocu dodal br. Nestor.

Za uvodnim predavanjem generalnega definitorja so sledila poročila navzočih delegatov o delu v njihovih konferencah.

V tretjem delu je br. Massimo Tedoldi, generalni tajnik za misijone in evangelizacijo, spregovoril o „Izzivih evangelizacijskega poslanstva reda“. Predstavil je štiri izzive: *skušnjava zaustavljanja, inflacija besed, invazija potrošništva in skušnjava delitev*.

1. **Skupnjava zaustavljanja:** Jezusova zapoved pravi: „Pojdite“, ne pa „ostanite“. Zaustavljanje je seveda smiselno in potrebno, vendar vedno v službi priprave za pot naprej, za nadaljevanje evangelizacije. Odzvati se Jezusu, biti z Njim, pripraviti se, vstopiti v Njegovo božansko intimo. To je prvi pomembni korak. Samo tisti, ki uresničijo edinost s Kristusom, razumejo nujnost drugega koraka: odpraviti se s Kristusom in podeliti veselje njegovega veselega oznanila z drugimi.
Tudi Jezusov klic Frančišku pravi: „Frančišek, pojdi in popravi mojo hišo, ki se, kakor vidiš, podira!“ Ko Jezus pravi: „ki se, kakor vidiš, podira“, poudarja enkratni vidik poslanstva. Tisto, kar je potrebno narediti, je pred našimi očmi: „kakor vidiš“. Poslanstvo se vedno začne pri „tukaj in sedaj“, pri konkretnem, pri že uresničenem. Ne ustvarja misijonar, ampak ustvarja Bog. Zato tudi Frančišek popravlja že obstoječe cerkvice, ki se podirajo, ne gradi pa novih, dokler ne odkrije, da je ves svet božja hiša, ki se podira, če ni globoke komunikacije med Bogom in ljudmi, kakor tudi med ljudmi samimi. Zato Frančišek pospešuje splošno bratstvo in sestrstvo v ljubezni, da bi popravil

svet kot božjo hišo. Skušnjava, da bi ostali zaprti v svojo župnijo ali svoj samostan nas vodi k osami in nerodovitnosti.

2. **Inflacija besed:** Vsak dan smo izpostavljeni bombardiranju besed: v družini, v skupnosti, v družbi, v cerkvi. Dovolj je besed! Potrebujemo kulturo molka, askeza besed. V naglici tolikih srečanj, dokumentov, knjig, poročil ... ne uspeemo prebaviti sporočila besede. Zato je potreben čas meditacije in kontemplacije, trenutki umika v samoto božje bližine. Treba je zaživeti življenje, ne se zadovoljiti z opisovanjem življenja! Premagati moramo razmik med teorijo in prakso, med tem kar govorimo in tem kar delamo. Frančiškanska šola priznava samo uporabljeno in živeto znanje, to se pravi pričevanje.
3. **Invazija potrošništva:** Zakaj bi šel v neznane misijone, ko pa se tukaj dobro počutim? Zakaj iti izven province, ko sem bolj varen med svojimi? Potrošniška miselnost in uživaštvo našega časa za globoko zajela tudi nas in naša samostanska bratstva. V našem procesu spreobrnjenja ubogega in križanega Jezusa zamenjujejo neke druge ikone. Zato je vzgoja v mnogih naših izobraževalnih ustanovah namesto formacije postala de-formacija.
4. **Skušnjava delitev:** Zaradi zgodovinskih in kulturnih vzrokov je ločenost med formacijo in poslanstvom, provincami in redom, samostanom in svetom velika ovira za misijonsko evangelizacijo. V naši trajni izobrazbi ni življenjske povezanosti med vzgojo in poslanstvom, formacijo in evangelizacijo. Cilj začetne in trajne formacije mora biti priprava za misijone in evangelizacijo *ad intra* in *ad extra*, *ad gentes* in *inter gentes*, za pot k ljudem, ne pa zapiranje vaze, v svojo župnijo in svoj samostan. Preseči moramo individualizem in provincializem, da bomo gradili bratško edinost na ravni reda.

Potem ko je br. Stefano Ottenbreit predstavil „Evangelizacijski načrt“ brazilske province Brezmadežnega spočetja BDM, ki je sad trinajstletnega skupinskega dela, so delali v jezikovnih skupinah. Vsakdanje delo v manjših skupinah je vključevalo poglobljanje spoznanja o najpomembnejših točkah iz generalovega pisma, predavanja br. Nestorja o šestletnem delu, poročil delegatov o delu posameznih konferenc, razmišljanja br. Massima o misijonskih izzivih, evangelizacijskega načrta br. Stefana in nalog generalnega kapitlja 2009 (št. 19-32). Zadnja dva dneva so zbrali rezultate dela v manjših skupinah in oblikovali predloge generalnemu definitoriju.

Sarajevo, 8/11/2010

br. Pero Vrebac,
delegat južnoslovenske konference

Formacija za poslanstvo v redu manjših bratov

Srečanje z Južnoslovansko konferenco

Sarajevo, 25.-26. maja 2010

- Formacija za poslanstvo glede na *Ratio Formationis Franciscanae* (br. Vidal)
- Biblijske in frančiškanske ikone, povezane s poklicem-poslanstvom (br. Massimo)
- Bratski pogovor
 1. Kaj formacija pričakuje od poslanstva? (br. Vidal)
 2. Kaj poslanstvo pričakuje od formacije? (br. Massimo)
 3. Kaj formacija in poslanstvo pričakujeta od provinc? (br. Vidal in br. Massimo)
 4. Kaj province pričakujejo od formacije in poslanstva?

II. DEL

Biblijske in frančiškanske ikone, povezane s poklicem-poslanstvom

Uvod

Naše razmišljanje začnemo z navajanjem nekaj primerov, ki so povezani s poklicanjem apostolov in Frančiška.

tudi formira in njegovo življenje je program formacije.

- *tretji* pokaže cilj poklica: „*da bi jih pošiljal oznanjat*“, „*in jih poslal*“. Poklic in formacija se srečujeta v evangelizacijskem poslanstvu.

- V poklicu sv. Frančiška naletimo na te tri prvine. Druga, formativna, kaže odločilno vlogo bratstva, ki je kraj, kjer se Bog razodeva in nas formira.

1. Poklic sv. Frančiška: istočasno poklic in zapoved

Poklic sv. Frančiška po spisih njegovih življenjepiscev:

- 2 Čel 7,10: „*Frančišek – je rekel, ko ga je poklical po imenu – pojdi, popravi mojo hišo, ki se, kakor vidiš, podira*“
- LM 2,1: „*S svojimi telesnimi ušesi je slišal glas, ki je prihajal k njemu s križa in mu trikrat dejal: Frančišek, pojdi in popravi mojo cerkev, ki se, kakor vidiš, podira!*“
- Lm 1,5: „*V osupljivem poslušanju tega čudežnega glasu je Božji mož najprej ostal prikovan na zemljo (perterritus); potem se*

POKLIC	FORMACIJA	POSŁANSTVO
Mk 3, 14-15: „Postavil jih je dvanajst“	da bi bili z njim	bi jih pošiljal oznanjat“
Prim. Mt 10, 1.5: Jezus je poklical k sebi dvanajst učencev	k sebi	in jih poslal
2 Čel 7,10: „ <i>Frančišek, reče, in ga pokliče po imenu,</i>	(z Gospodom, v molitvi)	<i>Pojdi, popravi mojo hišo, ki se, kakor vidiš, podira</i>
FPVod 12,2: „ <i>Bratje, ki bi po Božjem navdihu</i>	<i>naj prosijo za dovoljenje svoje provincialne predstojnike (z Gospodom, v bratstvu)</i>	<i>želeli iti med Saracene in druge nevernike</i>

V tem shematskem prikazu so jasno vidni trije deli:
 - prvi potrjuje, da je Gospod začetnik poklica: nihče ne kliče samega sebe in nihče samega sebe ne imenuje za misijonarja!

- drugi pokaže mesto, kjer se klic formira: „*da bi bili z njim*“, „*poklical k sebi*“! Tisti, ki kliče, obenem

je, prepoln radosti in čudenja hitro dvignil (*protinus exsurrexit*), in se ves predal izpolnjevanju naloge obnavljanja zunanje zgradbe cerkve, čeprav se je prvotni namen Besede nanašal na Cerkev, ki jo je Kristus pridobil z dragoceno zamenjavo za svojo kri, kakor ga

je poučil Sveti Duh in je on sam pozneje to pojasnil svojim najbližjim.“

- TD 5,13: „Ko je šel mimo cerkve sv. Damjana, ga je nekaj spodbudilo, da je vstopil. Ko je vstopil, je začel goreče moliti pred sliko Križanega, ki mu je spregovoril z ganljivo dobroto: *Frančišek, ali ne vidiš, da se moja hiša podira? Pojdi torej in jo obnovi.*“

Poklic prvega tovariša.

„Prvi izmed njih je bil „ugledni mož Bernard“. Ko je Frančišek sprejel Bernarda, je začutil potrebo, da Boga prosi za nasvet in zato trikrat odpre evangelijsko knjigo. Te tri evangelijske odlomke navaja (prevzeti iz 2 Čel. Iste odlomke prinaša tudi *Legenda treh tovarišev*: FF 1431):

- „Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj kar imaš in daj ubogim“ (Mt 19,21)
- „Ničesar ne jemljite na pot“ (Lk 9,3)
- „Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.“ (Mt 16,24) (LM 3,2: FF 1054)
- Ti svetopisemski odlomki govorijo
- z ene strani o tem, da je treba iti („pojdi“), prodati, dati, ne vzeti ničesar, potovati, iti za Jezusom, hoditi za njim (dinamika poslanstva, *iti kot poslanec*);
- z druge strani o predpogoju, ki se nanaša na zaničanje samega sebe in na sprejem križa (dinamika *hoje za Kristusom, hoditi po stopinjah*);
- potem, kot posledica in sad, biti popoln. Popoln v tisti meri, v kateri sta dinamika poslanstva in *hoje za Kristusom* aktivni. Tako v formaciji biti dobi prednost pred delati. Tukaj „iti“ omogoča „biti“.

2. Poklic in poslanstvo: eno dejanje v dveh različnih časih

2.1. „Frančišek, pojdi.“

- Ti, ki kliče, je isti Ti, za katerim je treba hoditi („pojdi“ vključuje tudi „pridi“), in Jaz, ki se čuti poklicanega, je isti jaz, ki se čuti poslanega. Eno dejanje v dveh različnih časih. To eno dejanje je Kristus, dva različna časa pa je vstopiti v edinost s Kristusom in oditi z njim. To je kot dihanje: vdih je poklic. „Frančišek“ je kot vdih Križanega, je pritegnitev k sebi, klic, ki deluje kot magnet, ki posvoji, ki vključuje v svoje življenje. „Pojdi“ je kot izdih, ki je potreben in je posledica vdiha. Pravzaprav kdor vstopi v intimno edinost s Kristusom, postane prav tako eno z njim v poslanstvu. Z *biti in iti* je povezana lepa misel: „V biti s Kristusom odkrivamo nujnost in smisel poti: zakaj iti, kam iti, za katero oznanilo. Vendar je to pot, ki jo v resnici hodimo skupaj s Kristusom: on je pravzaprav stalno v gibanju, potnik, brez stalnega prebivališča“ (*L'amore del Cristo ci sospinge*, Cons. Perman. CEI 1999, 1.1). (Po-

dobno pravi star rabinski komentar: „Če boste vi romarji, bom jaz z vami v središču, če se boste vi naselili na enem kraju, bom jaz romal z vami.“).

- Klic (*poklic*) vključuje zapoved (*poslanstvo*). Vsak poklic je torej za poslanstvo. Med njima je nerazdružna vez. Poslanstvo utelesi poklic, poklic pa je duša poslanstva. Vzor je Jezus Kristus, ki se je iz Očetovega naročja utelesil za poslanstvo odrešenja.
- „Pojdite!“, ne „Stojte!“ to je Jezusova zapoved: postanek, ki je dopuščen in potreben, prav tako služi namenu hoje („Pojdite tudi ...“ *Sporočilo Janeza Pavla II. bratom v Rimu*, 1982).
- „Po Frančišku poklic in poslanstvo sovpadata“ (prim. LM 4,2) (Bini, *za rogozniški kapi-telj ob 800 - letnici*, 2009).

2.2. „Frančišek, pojdi in popravi.“

- Tukaj se poklic uresničuje tudi v poti in v delovanju, kar dobro odraža frančiškansko pokorščino: začne se pri ušesih in se končuje v hoji in delovanju. Resnične pokorščine ni, če vanjo niso vključene tudi noge, ki hodijo, in roke, ki delajo. Frančiškanska pokorščina je nekaj konkretnega.
- Iti in delovati poslušni Glasu, ki kliče, odkriva poklicanemu nova področja, ki jih mora preiskati, in nove resničnosti, ki jih mora izkusiti. Te novosti slikajo novi svet, v katerega je poklicani vstopil. Poleg tega moč klica neprestano podpira poklicanega in mu daje potrebno moč, da premaga vse težave, ki so neizbežne. Med hojo in delovanjem ves čas odmeva Glas, ki kliče. Seveda ta Glas potrebuje svoj čas in prostor, da bi ga lahko vedno ponovno slišali.

2.3. „Frančišek, pojdi in popravi mojo hišo, ki se, kakor vidiš, podira.“

- Ta „*ki se, kakor vidiš*“ poudarja čisto poseben vidik poslanstva: Kar je „potrebno narediti“, je pred očmi. Poslanstvo se vedno začne hic et nunc, pri tem, kar je očitno. Ko poslanstvo izhaja iz tega, kar je pred očmi, uteleša poklic. Poslanec ničesar ne dela sam od sebe: Bog je tisti, ki dela. Čudovito misel, povezano s to resničnostjo, najdemo v 1 Čel (8,18: FF 350: „*Prvo opravilo, ki se ga je blaženi Frančišek oprijel, ko je bil osvobojen iz rok telesnega očeta, je bila izgradnja Božje hiše. Ni je nameraval znova zgraditi, ampak je popravljaval staro, obnavljal dotrajano. Ni rušil temelja, ampak je na njem gradil. In čeprav ni vedno vedel, je prvenstvo vedno pridržal za Kristusa*“). „Ponovno gradi, obnavlja, gradi na starih temeljih“: v tem se kaže posebni vidik poslanstva, ki opazi razliko med začetnikom, Kristusom, in Frančiškom, ki preprosto je in se tudi doživlja kot poslušno orodje.

- Vendar je poklic tisti, ki omogoči, da *hic et nunc* pogledamo na drugačen način glede na predhodno gledanje. Brez poklica je nemogoče pravilno zagledati resničnost okoli nas. Poklic omogoči, da poklicani vidi resničnost z novimi očmi. Lep primer je sprememba Frančiškovega načina gledanja in razumevanja narave: šele po poklicu vse ustvarjenine imenuje brate in sestre, ki jih je tudi prej gledal, toda z drugimi očmi, ki niso zagledale tega univerzalnega bratstva, ker so bile zaprte za univerzalno Očetovstvo.
- Zaključna misel v Lm: „*čeprav se je prvotni namen Besede nanašal na Cerkev, ki jo je Kristus pridobil v dragoceni zamenjavi za svojo kri, kakor ga je poučil Sveti Duh in je pozneje tudi sam pojasnil najbližjim*, poudarja sledeče:
 - Poslanstvo ima začetek, katerega razvoj pozna samo Bog; treba pa je odgovorno začeti od *hic et nunc*, od tistega, kar se vidi.
 - Dejstvo, da je na začetku obnova kamnite cerkve in šele pozneje Cerkve iz živih kamnov govori, da je poslanstvo nenehno poglobljanje, prehod od majhnega k velikemu slovesu, od nečesa vidnega, materialnega in krajevnega k nečemu, kar je duhovno in univerzalno. Vedno pa od cerkve do Cerkve.
 - Takšno poglobljanje poteka pod vodstvom Duha, ki hrani začetni klic, ga pogloblja in izpopolnjuje.
 - Bratstvo je kraj posebne Božje navzočnosti, kraj skupnega razmišljanja; podobno je družini, v kateri se bratje med seboj spoznajo in iščejo drug od drugega nasvet.

3. Formacija in poslanstvo danes

Zdi se, da ta neločljivi par poklicanost – poslanstvo v našem življenju ni več tako trdno povezan, morda tudi zaradi tega, ker je v preteklosti prišlo do ločitve med tema dvema resničnostma.

Poklic je v resničnosti ločen od poslanstva. Verjetni razlog za ta pojav leži v dolgem obdobju, ki preteče med vzgojnimi stopnjami in zaupanjem poslanstva, ki sledi potem, ko je kandidat postal polnopravni član bratstva in v nekaterih primerih duhovnik. Običajno pravimo: „V času začetne formacije je treba razvijati poklic, pozneje pa se bomo ukvarjali s poslanstvom;“ toda prav v takšnem pristopu se skriva nevarna zabloda. Od samega začetka formacije bi morali znati povezati *vdih poklicanosti z izdihom poslanstva*, sicer lahko ostanemo brez daha in tako izgubimo eno in drugo. Skupaj morata hoditi preverjanje poklica „Frančišek“ in preučevanje zapovedi „pojdi!“ Če se poslanstvo ne razvije v času formacije, je to pokazatelj, da tudi s poklicem ni vse v redu: če kandidat ne čuti potrebe, da krene

za Kristusom, to pomeni, da se ni v resnici zedinil s Kristusom. Poslanstvo tako postane nepogrešljiv toplomer, s katerim se meri zdravje poklica nekega kandidata: „točen pokazatelj naše vere v Kristusa in v njegovo ljubezen do nas“ (RM 11). Če „poklic in poslanstvo sovpadata“ (Bini), bo rast enega pogojevala rast drugega, eden drugemu bosta mera, preverjanje, izpopolnjevanje.

Zaradi tega je poslanstvo potrebno vključiti v formacijo in to že od skrbi za pastoralo poklicev, in to „kot 'obzorje' celovitega projekta formacije“, kot „transverzalno vrednoto“, kot orientacijsko načelo celotne „formacije in študija, ko med njima ustvarjamo skladnost, povezanost in postopnost“ – pravi generalni minister v svojem *Poročilu za generalni kapitelj 2009*, in nadaljuje - „Iz tega razloga mora biti celoten formativni proces prežet s poslanstvom, tako da se že od začetka oblikuje 'misijonska zavest'“. Samo tako se bodo naši kandidati že od začetka čutili 'misijonarje': „Kdor je spoznal Kristusa, ga ne more zadržati samo zase, mora ga oznaniti drugim“ (ZNT 40). Konkretnost frančiškanske pokorščine je obenem tudi izreden preizkus poklica, ki je izhajajoč od „nog“ in „rok“ kandidata sposobna pravilno preceniti resničnost poklica, sposobnost in držo poslušanja. Včasih dobimo občutek, da v vzgojnih hišah obstaja jasna ločenost med dobro pripravljenimi študijskimi programi, srečanji, formacijami, razlagami, molitvami in nekim praktično neobstoječim preverjanjem, ali se vse to obilje v resnici dotika resničnosti in prinaša sad ali nas sili, da to izpeljemo, podarimo drugim. Obstaja resnična nevarnost, da bi imeli prevelike glave, toda skrajšane roke in noge!

Zapisnik s sestanka južnoslovanske konference provincialnih ministrov ofm (jkpm ofm)

Sveta Gora (Slovenija), 25. – 26. oktobra 2010

V frančiškanskem samostanu ob romarskem svetišču Svetogorske Kraljice, v katerem je tudi noviciška hiša Slovenske frančiškanske province Svete-ga križa, je bila 25. in 26. oktobra reda seja JKPM OFM. Na seji so sodelovali vsi provincialni ministri in tajnik konference.

Seja se je začela z molitvijo dnevne molitvene ure in pozdravi provinciala br. Staneta Zoreta, gostitelja sestanka konference, in predsednika konference br. Željka Tolića. Ob pozdravu provincialov je p. Stane na kratko predstavil začetke frančiškanske navzočnosti v tem svetišču. Zgodovina svetišča se je začela leta 1539, frančiškanska navzočnost pa leta 1565, ko je bosanski provincial br. Marjan na begu pred Turki skupaj s petindvajsetimi brati prišel na ta kraj. Ljudje in škof so jih tukaj z veseljem sprejeli, da bi delali za Boga in za ljudstvo, saj ni bilo duhovnikov, ki bi skrbeli za svetišče. Br. Stane je dejal, da tudi danes z veseljem sprejemajo delo konference z željo, da bi bilo njeno delo prepleteno z delom za Boga, za ljudi in za red, in je delu konference zaželel Marijino priprošnje in blagoslov.

Za br. Stanetom je vse brate pozdravil predsednik br. Željko Tolić in izrazil veselje, da smo se zbrali prav v tem frančiškanskem svetišču v Sloveniji, kjer je noviciška hiša slovenske province, ter zaželel, da bi naše delo spremljala priprošnja blažene Device Marije. Čestital je br. Lovru Gavranu in provinci Bosni Srebreni za imenovanje in posvečenje njihovega člana br. Marka Semrena za pomožnega škofa v Banja Luki.

Zatem je bil sprejet dnevni red in začelo se je delo. Objavljamo najbolj pomembne točke, ki bi morale zanimati vse brate.

1. Skupna priprava na slovesne zaobljube

Na sestanku konference smo se ponovno dotaknili vprašanja skupne priprave na slovesne zaobljube. Nekateri magistri namreč mislijo, da bi bilo dobro en teden priprave imeti v lastni provinci, saj se jim zdi, da je predolgo biti cel mesec skupaj in da se težko organizira kakovosten skupni program. Poleg tega čl. 107 Generalnih statuten predpisuje, naj bo

mesec priprave na slovesne zaobljube čas odmaknjenosti, molitve, zbranosti in premišljevanja.

Bilo je še več vprašanj, razmišljanj in predlogov: na koncu so provincialni ministri zaključili, da gre za pomembno vprašanje in da tema o formaciji zasluži tematsko sejo konference, na kateri bi to vprašanje podrobneje obdelali in rešili. Do takrat bo potrebno oblikovati *Medprovincialno tajništvo za formacijo in študij*, ki bi moralo sodelovati pri pripravi seje, na kateri bodo provincialni ministri skupaj z vzgojitelji in provincialnimi tajniki za formacijo in študij preučili tematiko in naredili dolgoročen načrt formacije.

Odločeno je bilo, da bo ta seja 22. februarja 2011 v frančiškanskem samostanu v Dubravi v Zagrebu.

2. Poročilo posameznih provincialnih ministrov o delu na področjih, za katera so zadolženi.

Br. Željko Železnjak, ki je zadolžen za *pastorale poklicev*, je poročal, kaj se je naredilo na tem področju. Povedal je, da se je svet sestal 13. oktobra 2010 v samostanu p. Ante Antića na Trsteniku v Splitu in da so bili navzoči vsi, razen p. Simona Petra iz Ljubljane, ki se je opravičil, ker ni mogel priti. Ker je konferenca že prej br. Milana Krišto (Zagreb) imenovala za medprovincialnega koordinatorja provincialnih moderatorjev za poklice, je bil v Splitu za tajnika izbran br. Josip Vlašić (Mostar).

Br. Milan Krišto je poročal o mednarodnem romanju ministrantov v Rim. Na tem romanju ni bilo nikogar od naših, je pa br. Milan dobil vse potrebne informacije in gradivo od g. Josipa Ivešića (Đakovo), ki redno sodeluje na evropskih in svetovnih srečanjih ministrantov in voditeljev ministrantov. Vsem navzočim na sestanku v Splitu je br. Milan razdelil papeževo katehezo, ki jo lahko uporabijo pri pastoralni poklicev.

Iz poročila posameznih provinc se zdi, da se delo z ministranti zmanjšuje in da obstajajo določene težave (ministrantke); sodelovanje s škofijskimi moderatorji poklicev je dobra; razmišljajo o pripravi smernic za posamezne province ali morda na ravni konference. V pogovoru so sklenili, da se je pred pripravo področnega načrta pospeševanja poklicev potrebno posvetovati z vzgojitelji, morda pa tudi z modera-

torji poklicev drugih redovnih skupnosti. Naslednje srečanje bo ob duhovniškem tednu v Zagrebu, januarja 2011, frančiškanskem samostanu na Kaptolu. Predsednik br. Željko je pohvalil zavzetost sveta moderatorjev za poklice in njihovega animatorja br. Željka Železnjaka, saj se v resnici trudijo in se tudi vidijo sadovi.

Br. Lovro Gavran, ki je zadolžen za misijone in evangelizacijo, je poročal o delu tega tajništva. Ko je bil br. Mato Topić imenovan za medprovincialnega tajnika za misijone in evangelizacijo, je pripravil poročilo, ki ga bo br. Pero Vrebac prevedel v angleščino in ga odnesel na srečanje mednarodnega frančiškanskega sveta za misijone in evangelizacijo, ki bo konec oktobra v Riu v Braziliji. Br. Lovro bo to poročilo poslal vsem provincialatom.

Predsednik se je zahvalil br. Lovru in bratom, ki delajo na tem področju.

Br. Ivan Sesar, ki je zadolžen za FRAMO in FSR, je povedal, da so se pojavile težave, ko je bila narejena reorganizacija FAME in FSR na Hrvaškem, saj se je vse pomešalo. V Bosni in Hercegovini je bolj preprosto, ker sta samo dve naši provinci, medtem ko na Hrvaškem bolj zapleteno. Predlagano je bilo, da konferenca skrb za to prepusti VFZ (Vječu frančjevačkih zajednica), v katerem so tudi naši provincialni ministri, ni pa bil sprejet noben sklep.

Med pogovorom o delu z mladimi je bilo ugotovljeno, da se je delo z mladimi v glavnem skršilo na delo s FRAMO. Pohvaliti je treba naše mlade brate, ki delajo s FRAMO, saj to ni lahko, bilo pa bi dobro iskati načine, da bi se več pozornosti posvetilo tudi delu z drugimi mladimi.

3. Frančiškanski projekt Evrope

Vsi provincialni ministri so dobili načrt *Projekta Evropa* in so ga morali preučiti, tako da bi na načrt dali predloge in sugestije. Ker ga provincialni ministri niso uspeli podrobno proučiti, smo se dotaknili samo nekaterih prvin Projekta.

Po pogovoru je bilo sklenjeno in odločeno, da br. Nikola Vukoja oblikuje odgovor, ki bi vseboval ugotovitve, da imamo mi že toliko zastavljenih programov evangelizacije, med katerimi so tudi nove oblike evangelizacije (delo z odvisniki, s travmatiziranimi, seminarji krščanskega uvajanja, delo z družinami itd.), da nam jih komaj uspe izvrševati. Zaradi tega sedaj nismo pripravljeni sodelovati v novih projektih evangelizacije. On bo to formuliral in potem poslal predsedniku, da bi lahko pravočasno poslali odgovor naše konference na zahtevo UFME.

4. Razno

Br. Željko Tolić je spomnil, da bo v maju 2011. v Imotskem narodno srečanje FRAME. Povabil je vse provincialne ministre, naj sodelujejo na tem slavlju.

Leta 2012 bo 800-letnica prihoda sv. Frančiška na hrvaška tla. Ta pomembni jubilej bi bilo potrebno dostojno zaznamovati in slovesno proslaviti. Napoved tega jubileja je lahko razstava Zadarske province, ki bo 14. decembra odprta v Klovičevih dvorih v Zagrebu. Nanjo je zadarski provincial br. Josip Sophta povabil vse provincialne ministre in druge brate. Kot prispevek k temu jubileju je treba dodati tudi hrvaško izdajo *Frančiških virov*, ki je kapitalno delo za hrvaško govorno področje.

Bližamo se tudi 800-letnici ustanovitve *Drugega frančiškanskega reda* (klaris), ki se bo začela na cvetno nedeljo 2011 in končala 11. avgusta 2012.

Prihodnje leto bo 26 let *Duha Assisija*. Tudi to nas izziva, da nekaj naredimo. Potrebno bi bilo bolje preučiti in povedati, kaj je pravi Duh Assisija. Da bi ta obletnica ne ostala samo na površju, bi bilo potrebno vsem bolj približati nekatere pomembne prvine frančiškanske duhovnosti. V pogovoru je bilo sklenjeno, da bi to morali zaupati *Frančiškanskemu inštitutu za kulturo miru*, ki naj organizira simpozij in začne pobude v tem smislu. Br. Ivan Sesar je kot predsednik VFZ prevzel nalogo, da bo o tem govoril z br. Mijom Džolanom, ki je voditelj inštituta. Govora je bilo tudi o spletni strani konference. Br. Željko Tolić je dejal, da je pripravo te strani pripravljen prevzeti br. Frano Doljanin, vendar potrebuje gradivo. Sklenjeno je bilo, naj br. Frano za začetek predloži, kako si je to predstavlja in kaj bi bilo potrebno, potem pa se bo o tem odločilo.

Br. Željko Železnjak je vprašal, kaj je s kanonizacijo bl. Jakova Zadranina in koliko je pri tem sodelovala zadarska provinca. Br. Josip Sophta je povedal, da je nosilec tega provinca iz Foggie, vendar se za to zanimajo tudi oni. To bi se moralo zgoditi že prihodnje leto in bilo bi dobro, da ima naša konferenca to pred očmi, saj gre konec koncev za našega brata. Br. Josip bo o tem pravočasno obvestil vse provinciale.

Br. Željko Železnjak je brate obvestil o novi situaciji glede darov za božji grob (za Sveto deželo). Doslej je del teh darov šel preko našega komisarja za Sveto deželo v Zagrebu. Sedaj pa je nuncij dejal, da mora vse iti preko nunciature. To je bila velika pomoč našim bratom v Sveti deželi. Kako bo poslej, ni ravno jasno. To postavlja tudi vprašanje pripravljanje gradiv za pospeševanje in spoznavanje potreb Svete dežele, saj je prav preko takih gradiv (plakati, biletni...) vidno narasla miloščina za božji grob.

Na koncu se je predsednik zahvalil vsem bratom za prihod in za prispevek, ki so dali delu konference. Posebej se je zahvalil gostitelju br. Stanetu in bratom v hiši, na čelu z gvardijanom br. Bogdanom, ki so nas pogostili.

Br. Nikola Vukoja, tajnik

Zapisnik 3. redne seje provincialnega definitorija

Vič, 12. oktober 2010

Tretja redna seja provincialnega definitorija je potekala v samostanu sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani, 12. oktobra 2010. Začela se je ob 9.00 uri, udeležili pa so se je provincialni minister br. Stane Zore, provincialni vikar p. Marjan Čuden, definitorji province p. Nikolaj Žvokelj, p. Pavle Jakop, br. Miran Špelič in p. Pepi Lebreht ter tajnik province br. Janez Papa. Sejo smo pričeli s kratko molitvijo, ki jo je pripravil p. Pavle.

I. Manjše sestre sv. Frančiška in samostan Sveta Gora

- Definitorij je obširno razpravljal o tematiki, ki jo je skušal ovrednotiti pod različnimi vidiki. Po razpravi smo sklenili, da je potrebno postaviti prioritete: to je dom Tau s programi. Preveriti je treba ali je družinski center primeren samo za eno vrsto ponudbe ali je morda kompatibilen z drugimi programi. Vse pastoralno in drugo dogajanje mora biti del ponudbe Svete Gore. S sestrami se bosta skupaj s p. Bogdanom dogovarjala provincialni minister in vikar province.

II. Poročilo provincialnega ekonoma p. Marjana Čuka – stanje blagajne, denacionalizacija

- P. Marjan Čuk je najprej predstavil primopredajo in prevzemanje provincialnega ekonomata. Opravljen je prenos sedeža iz Kamnika v Šiško.
- Potem nas je seznanil s finančnim stanjem in poslovanjem prokurature.
- Prokuratura je najela računovodski servis za ureditev profitnega dela ekonomije.
- V provincialni hiši v Strunjanu je treba urediti nekaj stvari v shrambi in kuhinji.
- Izražena je bila želja, da bi v provinci prešli na skupno uresničevanje večjih projektov, ki morajo biti v naprej dogovorjeni in načrtovani, za takšno delo pa je treba spremeniti miselnost bratov.

• Denacionalizacija:

- Rocno:** je še vedno v postopku.
- Strunjan:** Samostan je vrnjen v posest. Nad parcelami v krajinskem parku je moratorij. V Strunjanu se bo sestal *Svet za gospodarske zadeve*, ki bo preveril stanje zgradbe, predlagal vizijo za uporabo tega samostana in določil potrebne korake za obnovo.
- Maribor:** provincialni ekonom bo še naprej spremljal sodni postopek glede pokopališča. Samostanske prostore, ki jih samostan in župnija ne potrebuje za opravljanje svoje dejavnosti, naj se po možnostih da v najem.

III. Pregled in potrditev dnevnih redov v hišah in izvolitev diskretov

- Definitorij je potrdil dnevne rede v hišah Sv. Trojica, LJ – Center, Novo mesto, in za hišo LJ Center za diskrete izvolil brate Christiana, Mirana in Ksaverja.

IV. Dopis Škrabčeve ustanove

- Ker je dosedanja članica uprave Rahela Lesar odstopila, predlagajo, da bi za člana uprave Ustanove p. Stanislava Škrabca imenovali Matjaža Rakovca, direktorja Zavarovalnice Triglav. Predlog je bil sprejet.

V. Predlog za posinovljenje

- Samostan pri Sveti Trojici predlaga za posinovljenje Franca in Justino Lasbaher. Definitorij je predlog sprejel.

Prihodnja seja bo v torek 23.11.2010 ob 9⁰⁰ na Viču.

Sejo smo sklenili s kosilom ob 13¹⁵ uri.

br. Janez Papa
tajnik province

Zapisnik 4. redne seje provincialnega definitorija

Vič, 23. november 2010

Četrta redna seja provincialnega definitorija je potekala v samostanu sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani 23. novembra 2010. Začela se je ob 9.30 uri, udeležili pa so se je provincialni minister br. Stane Zore, provincialni vikar p. Marjan Čuden, definitorji province p. Nikolaj Žvokelj, p. Pavle Jakop, p. Pepi Lebreht, br. Miran Špelič in p. Simon Peter Berlec ter tajnik province br. Janez Papa. Sejo smo pričeli s kratko molitvijo, ki jo je pripravil br. Miran. P. Bogdan Knavs je bil zraven pri točki o Sveti Gori.

I. Sprejem zapisnika

- Zapisnik je bil sprejet brez popravkov.

II. Manjše sestre sv. Frančiška: TAU in Družinski center

- Provincialni minister je opisal zadeve glede manjših sester sv. Frančiška na Sveti Gori in novega družinskega centra. Sestre so dale odpoved za vodenje Mladinskega centra TAU s 1.10.2010 in izrazile pripravljenost, da prevzamejo vodenje novozgrajenega družinskega centra na Sveti Gori. Sedaj smo pred odločitvijo, kako naprej.
- Sestram se pošlje posebno pismo, v katerem bomo ovrednotili njihovo delo in izrazili željo po nadaljnjem sodelovanju tudi pri dejavnostih v domu Tau. Sestram bi prišli naproti s pogodbo, ki bi jim ponujala varnost.

III. Duhovne vaje v letu 2011

V letu 2011 bo na voljo več različnih terminov za redne duhovne vaje:

- 20.2.-25.2.2011, **Strunjan**, za OFM10, voditelj br. Miran Špelič
- 27.2.-4.3.2011, **Brezje**, voditelj p. Pepi Lebreht
- 13.6.-18.6.2011, **Nazarje**, voditelj p. Pepi Lebreht
- 3.7.-8.7.2011, **hribi**, voditelj p. Silvin Krajnc
- 21.8.-26.8.2011, **Sveta Gora**, voditelj p. Pepi Lebreht (omejeno število)

- 28.8.-2.9.2011, **Assisi**, voditelj p. Marjan Čuden

Prijave sprejema tajnik province.

IV. Pregled in potrditev dnevnih redov in diskretov

- Za diskreta na Sveti Gori je definitorij izvolil p. Zdravka in br. Ambroža, na Brezjah pa p. Polikarpa, p. Petra in p. Rafaela.

V. Dopisi bratov in drugih

1. Janez Škrabec: Prošnja za potrditev novega člana uprave Škrabčeve ustanove. Predlagamo p. Edija Kovača, ki je predlog sprejel.
2. P. Hugo Delčnjak: Prošnja za pomoč pri izgradnji župnijske dvorane 9mx20m. Odobreno.
3. P. Marjan Čuk: Predlog za ureditev kuhinje v provincialni hiši v Strunjanu. Najprej naj pošlje mnenje svet za gospodarske zadeve.

VI. Razno

1. Srečanje gvardijanov in ekonomov v Mariboru bo 12. januarja 2011. Vsebina srečanja bo formativna in iskanje pomoči za hišo v Mariboru.
2. Voditelji tajništev, odborov in svetov naj pripravijo načrte dela za 2011. Tajnik jih o tem čim prej obvesti.
3. P. Simon Peter je podal kratko poročilo o obisku v Lemontu in sporoča, da se bratje v Lemontu zahvaljujejo za ta obisk.

Prihodnja seja bo predvidoma v torek 18.1.2010 ob 9³⁰ na Viču.

Sejo smo sklenili ob 12⁴⁰ uri.

br. Janez Papa
tajnik province

Kratko poročilo z razširjene seje sveta za gospodarske zadeve (sgz)

Seja je bila 29. 9. 2010. Poleg članov sveta so bili nanjo povabljeni tudi samostanski ekonomi in drugi bratje, ki kandidirajo za počitnikovanje v Frančiškovem domu v Strunjanu. Po daljšem izmenjevanju mnenj in izkušenj glede bivanja v Frančiškovem domu smo prišli do sledečih zaključkov:

- Prispevek se dvigne na 700€ za teden dni. V to ceno je vključeno: sezonske karte za plažo, povečana poraba vode, toaletni papir, čistila, mila in vreče za smeti. Vsaka skupina pa sama poskrbi za krpe za pomivanje in brisanje posode.
- Pred začetkom sezone bodo vsi voditelji skupin pravočasno dobili pisna navodila in obvestila!
- V primeru, da ima kakšna župnija finančno stisko, pa naj se obrne na ekonoma za osebni dogovor.

Sledilo je določitev terminov za prihodnje poletje. Izkazalo se je, da je zaradi načrtovanja potrebno izdelati nek ključ, ki bo v naprej znan, katere župnije/skupine bodo kdaj izpadle saj je terminov manj kot povpraševanja. Na podlagi večletnega pregleda za nazaj smo izdelali naslednji vrstni red: V letu 2011 izpadejo: Vič, Kostanjevica in Kamnik. Sledeči vrstni red izpadanja pa je: Center, Novo Mesto, Brezje, Nova Štifta, Šiška, Maribor, Nazarje in Bežigrad. Termini v prihodnji sezoni pa so:

26.6. - 2.7.	MARIBOR
3.7. - 9.7.	SVETA TROJICA
10.7. - 16.7.	BREZJE
17.7. - 23.7.	NOVA ŠTIFTA
24.7. - 30.7.	NOVO MESTO
31.7. - 6.8.	ŠIŠKA
7.8. - 13.8.	BEŽIGRAD
14.8. - 20.8.	NAZARJE
21.8. - 27.8.	CENTER
28.8. - 3.9.	VIČ (se ne šteje za redno)

S samostanskimi ekonomi smo pregledali računalniška orodja, ki jih uporabljamo: Kancler, Excel in druga. Provincialni ekonom je mnenja, da naj vsak še naprej uporablja tistega, ki mu je domač in mu je v oporo, da lažje ureja finance. Je pa p. Boris poudaril, da ni smiselno in modro voditi župnijskih in samostanskih financ na istem računalniku, ker morata ti dve pravni osebi tudi glede financ ločeni med seboj.

p. Marjan Čuk
ekonom province
voditelj SGZ

Spodbuda za prihodnje duhovne vaje bratov

Seme brez dobre zemlje, sonca, vode, primerne obdelave in skrbi ne more zrasti v dober in obilen sad. Tako tudi **človek ne more duhovno rasti**, če se v življenju (in še zlasti med duhovnimi vajami) noče ali ne more **srečati z Bogom, z bližnjim, sam s seboj in s stvarstvom v TIŠINI**. Tišina daje duhovno rast, trdnost, jasnost in globino.

Zato prosim vse brate, da pomen tišine vzamejo resno in se je med duhovnimi vajami držijo. V veri preizkušena žena, bl. Mati Terezija (1910-1997), nas o pomenu tišine takole spodbuja:

»Kontemplativci in asketi vseh časov, iz vseh verstev so vedno iskali Boga v tišini, v samoti puščav, gozdov, gora. Tudi Jezus je živel 40 dni v popolni samoti in je dolge ure bil - iz srca v srce - skupaj z Očetom, v tišini noči.

Tudi mi smo poklicani, da se od časa do časa umaknemo v globljo tišino, v samoto z Bogom. Biti sam z Njim, ne z našimi knjigami, z našimi mislimi, spomini, marveč v popolni goloti - ostati v Njegovi navzočnosti: biti tih, izpraznjen, negiben, v pričakovanju.

Boga ne moremo najti v hrupu, v nemiru, v neprestanem gibanju. Poglejmo naravo : drevesa, cvetje, trava po poljih - vse raste v tišini. Tudi zvezde, luna in sonce se gibljejo v tišini. Bistveno ni v tem, kar mi uspemo reči, marveč to, kar nam pove Bog; kar po nas pove drugim. V tišini nas Bog posluša in govori našim dušam. V tišini nam je dana prednost, da lahko slišimo Njegov glas.

Živimo torej: tišino naših oči, tišino naših ušes, tišino naših ust, tišino našega duha.«

p. Pepi, voditelj duhovnih vaj

Tečaj za brate laike 2010

V minulem letu je potekal tečaj za brate laike na Brezjah od 18. do 20. aprila. Vodil ga je p. Vid Lisjak. Zbralo se nas je kar lepo število, vsaj za posamezne govore.

V voditeljevih premišljevanjih smo se srečali s podobami in sestavinami evharistije, konkretno zedinjenje pa smo doživljali skozi medsebojno povezanost v pogovorih, molitvi in pri obedih. Končno smo se (v okrnjenem številu) odpravili še na Bled, kjer smo si ogledali župnijsko cerkev sv. Martina in poskusili originalne kremne rezine v družbi lačnih vrabcev.

Ker je tečaj nekaj ustaljenega in priložnost, da se snidemo onkraj zadolžitve, smo pogrešali še nekatere sobrate. Vseh pa smo se spominjali v molitvi. Zahvaljujemo se za gostoljubje bratov na Brezjah in se veselimo naslednjega snidenja.

br. Tilen Gregor Urtelj

Mladi iz frančiškanskih župnij peš na Brezje

Po kar nekajletnem premoru in zatišju, smo se bratje iz ljubljanskih frančiškanskih župnij z mladimi spet odpravili peš na Brezje. Ideja se je porodila (oziroma znova obudila) na skupnem načrtovanju bratov, ki sodelujemo v okviru FMP - Frančiškanske mladinske pastore. Za organizacijo in reklamo je poskrbel p. Ambrož (z reklamnega, oziroma z »vabilnega« vidika mu je pri tem pomagal br. Dragan), za vse ostalo pa Gospod. To, »vse ostalo« je namreč bil »Izraelov ostanek«, ki se je v hladnem sobotnem jutru, 9. oktobra letos, zbral na parkirišču v Tacnu. Tako smo se s peti-

mi mladimi iz ljubljanskih frančiškanskih župnij Vič, center in Šiška, odpravili še trije bratje. Čeprav smo bili vsi toplo oblečeni, nas je na začetku zelo zeblo. A smo vseeno z veseljem krenili na to romarsko pot. Daljši postanek smo imeli v Kranju, kjer smo se postavili pri mamljivo dišečem kiosku s kebabom in burekom ter hlastno zagrizli v naše kosilo. Nekateri smo

si še preverili žulje in si zamenjali nogavice. Naša romarska pot je minila v znamenju skupne molitev rožnega venca, prijetnih pogovorov, smeha in medsebojnega druženja. Ni pa seveda šlo vse kot po maslu: v Podbrezjah je eden od mladostnikov, zaradi hudih težav s sklepi, počakal na prevoz za Brezje. Emšo in pa seveda slaba kondicija pa sta prišla do izraza pri dveh bratih med mašo (še dobro, da sva bila somašnika!). Kljub temu je bila maša v kapeli Marije Pomagaj dejansko zaznamovana z izročitvijo, tudi vseh tistih, ki so bili potrebni naše molitve, duhovne pomoči in solidarnosti. Na koncu smo pred cerkvijo smo za spomin naredili še skupinsko fotko, nato pa nas je br. Andrej Turšič s kombijem odpeljal v Ljubljano. V zahvalo Bogu in Mariji Pomagaj za vse prejete milosti in v priprošnjo za vse naše mlade!

Tadeja Sax in p. Andraž Arko

Duhovne vaje fmp za srednješolce: »To ti dam, kar imam« (Apd 3,6)!

Prvi vikend letošnjih jesenskih počitnic so pod okriljem Frančiškanske mladinske pastore od 22. do 24. oktobra potekale na Sveti Gori pri Novi Gorici duhovne vaje za srednješolce. Prišlo je presene-

tljivo število mladih in sicer kar petdeset, večinoma iz naših ljubljanskih župnij, nekaj pa tudi iz Starega trga pri Ložu, Novega mesta, Sodražice, Grosuplje-ga in Dobrega polja.

Ker smo letošnje pastoralno leto v Cerkvi na Slo-venskem posvetili solidarnosti in pomoči, smo se voditelji duhovnih vaj – bratje Ambrož, Andrej, Jer-nej, Tilen in Andraž odločili, da za središčno temo duhovnih vaj izberemo svetopisemski odlomek o ozdravljenju hromega (Apd 3,1-10). Mladi so se z besedilom srečali na več revneh: preko glasbe, dramske igre, razlage in premišljevanja besedila (lectio divina) ter v vodeni molitvi pred Najsvetej-šim. V glasbeni delavnici so tako na temo odlomka napisali besedilo za pesem, pri dramski se vživljali v posamezne like iz odlomka, v eksegetski delavni-ci se seznanili z razlago odlomka in ga meditirali ter

v molitveni delavnici prinašali svojo ohromelost in prošnje pred Gospoda. Na igriv način smo se s temo srečali tudi pri veselem večeru, katerega osrednji del je bila zabavna igra Activity – seveda obarvana s temo duhovnih vaj.

Poleg resnega, duhovnega dela, pa sta duhovne vaje še močno zaznamovala prostočasno medsebojno druženje in prijateljevanje med mladimi ter skupno prepevanje ob uigrani glasbeni spremljavi klavirja ter treh akustičnih in ene bas kitare, na kateri je za-žigal naš p. Jernej! Ob močnih izkušnjah skupnih doživetij in »dogajanja« na osebni ravni smo vodi-telji prišli do sklepa, da morajo sodobne duhovne vaje za srednješolce vsebovati tri temeljne prvine:

- močno in globoko duhovno temo ter molitev - (vsaj kratka) adoracija skorajda nujna!;
 - motivirano in vodeno petje ob dobri in močni glas-beni spremljavi;
 - dobro merico prostega časa za medsebojno spo-znavanje in druženje, kar mladim veliko pomeni.
- Predvsem pa je pomembno in potrebno (poleg vse-binskih in skupinsko dinamičnih »dogajanj«) dati tudi sebe – v iskrenosti in pristnosti frančiškan-skega duha, kar mladi zelo cenijo. Nikakor pa ne smemo pozabiti in zanemariti skupnega bratskega

izvajanja, kjer vsak na svoj način zaznamuje celoto, ki lahko slednjič zažari v vsej pestrosti in barvitosti – kar je za mnoge mlade navdušujoče in tudi priče-vanjsko (tako jih je namreč kar nekaj zapisalo ob zaključku duhovnih vaj), za nas brate pa predsta-vlja specifičen način sodelovanja, sobivanja in dru-ženja, pa tudi **SOLIDARNOSTI**.

Hvala Gospodu za naše mlade ter za vse prejete mi-losti, pa tudi bratom za vso podporo in molitev!

p. Andraž Arko

Nova Štifa

V zadnjih par mesecih sva Novoštiftarja marsikaj doživela, celo po zaslugi 'nepoznanih'. Lipov drevored ob parkirnem prostoru je urejen. Tudi **botri** so se javili, za kar sva zares vsem hva-ležna.

25. septembra 2010 smo, izletniki in romarji, 'obi-skali rojaka' iz Zapotoka pod Novo Stifto v Ribniški župniji, **msgr. Mihaela Arka** župnika in dekana v **Idriji** (od 1897 do 1938). Njegov kaplan je bil tudi pisatelj Franc Sal. Finžgar. Nekaj časa je bil v tem kraju Franc Gnidovec, pozneje škof. Vsi trije imajo na pročelju župnišča ob cerkvi spominsko ploščo. Arkov naslednik (veliko jih je že bilo med njima), za-dnja leta župnik in dekan g. Ivan Blažič, nam je pove-dal, kako je bilo z bombardiranjem proti koncu vojne in pozneje z rušenjem **župnijske cerkve sv. Barba-re**, ki je bila zgrajena že leta 1622, med vojno bom-bardirana in leta 1950 do temeljev zrušena. Leta 1969 so zgradili novo, sv. Jožefa delavca in sv. Barbare. Ob pomoči prijatelja prof. Tomaža Pavšiča, smo si ogledali znamenitosti mesta in čipkarsko razstavo v gradu... Novoštiftarji smo bili kljub dežju veseli in hvaležni razlagalcem in vodičem po mestu in pod njim - v **Antonovem rovu**.

Praznik sv. Frančiška sva z br. Marijanom preživela z brati na Viču, kjer smo doživeli **izmenjavo KLJU-ČEV**. Gvardijan p. Tadej nama je dal ključke vhodnih vrat in sobe, novoštiftarski predstojnik br. Marijan pa Vičanom. Dogodek leta...

Lestenec (luster) je zahteval prenovo in doživel jo je. Sedaj sveti in se blešči v veselje vsem..

Dotrajani **cerkveni banderi** smo dali obnoviti. Sli-ke so že gotove. Upamo, da bodo sestre ND v No-vem mestu pred veliko nočjo banderi uredile.

Marija vnebovzeta je tudi dobila prenovljeno osve-tlitev, da je ves glavni oltar še lepši.

Kljub namigovanju, da ni gotovo, bo prišel **Miklavž** ali ne, ker so ceste in pota zasnežena in poledene-la, smo le doživeli veselo igrico **Dobrinček**, pa tudi obisk svetega dobrotnika s košarami darov.

Kako bo pri nas z Božičnico, na Štefanovo z blago-slovom otrok v cerkvi in konj pod lipo, bova sporo-čila prihodnje leto.

V tem času smo imeli Duhovni asistenti (DA) nekaj srečanj in poleg Narodnega srečanja tudi srečanja s Frančiškoviimi bratstvi na volilnih kapitljih krajevnih svetov **FSR**. Na pobudo in povabilo p. Cirila, naj bi prišel na 85 letnico p. Valerijana, staroste pastoralnih delavcev med slovenskimi izseljenci in se pridružil praznovanju "patriarha" v Merrylandsu Veselovem na praznik **Svetih treh kraljev**. Spodbudo sem predložil krajevemu predstojniku in provincialnemu vodstvu. Dobil sem dovoljenje na definitorialni seji 21. septembra z opozorilom, da bodi ta čas kot dopust v prihodnjem letu. Spodbudo, "naj to potovanje okrepi bratske odnose z vsemi, ki jih bom srečal, in pomaga k rasti v zvestem življenju po evangeliju v duhu sv. Frančiška". Dovoljenju je p. provincial še dodal željo naj me spremlja priprošnja Matere Božje in Božji blagoslov.

br. Filip ofm

Tromostovje

Bratje na Tromostovju smo se dobili na svojem prvem samostanskem kapitlju skoraj sredi oktobra 2010. Težko se je bilo zbrati zaradi raznolikih obveznosti posameznih bratov. Potrdili smo dnevni red in si razdelili službe v samostanu.

Izvolili smo diskretorij..., besedo smo rekli o prednostnih delih v samostanu: možnost telefonske priključitve na T2, ureditev jaška pri izhodu na Nazorjevo ulico, obnovitev električne napeljave v samostanu (oz. zamenjava plošče varovalk), ureditev strehe nad atrijem (v novembru smo oboje že uredili), ureditev samostanske kleti, razmislek o novi namembnosti »br. Berardovega kraljestva«, o zamenjavi dela asfalta in strehe odprte garaže, o saniranju vrat proti MGL, o urejanju stopnišča pred cerkvijo (za izvedbo je potrebno pritegniti državo za pomoč) in še o druge malenkostih je tekla beseda. Med drugim smo govorili tudi o možnosti odslednjega nabavljanja električne energije pri Petrolu, ki ponuja nižje cene.

Beseda je tekla tudi o izkopavanjih na ljubljanski tržnici, kjer so prišli do temeljev naše nekdanje frančiškanske cerkve. Ta prostor bi občina rada uporabila za izdelavo podzemnih garaž pod sedanjo ljubljansko tržnico. Frančiškovi bratje si želimo, da se s pieteto ravna z našimi pokojnimi brati in vsemi drugimi, ki so tam pokopani. Primerno in pravično bi bilo, da se v spomin teh pokojnih uredi na primernem kraju tudi kostnica. Vse kaže, da sedanjega župana pri gradnji podzemskih garaž nihče ne bo ustavil, zato bi bilo dobro iztržiti vsaj to.

Tudi pastoralno leto se je začelo z vso raznolikostjo in številnostjo skupin.

Provincia ima v naši župniji tri nove posinovljence: g. Stane GRANDA, g. Matjaž BARBO in ga. Roža

GANTAR. Zaradi njihovih zaslug v pastoralnih in drugem delovanju samostana in župnije imajo velike zasluge, pomoč. Na ta način smo jim izkazali hvaležnost in priznanje.

Sredi novembra so nekateri bratje in kleriki sodelovali v brežiškem muzeju na odprtju razstave ob 350-letnici prihoda frančiškanov v Brežice (slika spodaj).

(slika je potegnjena s <http://www.glasslovenije.com.au/franciskaniBrezice.html>)

G. Nadškof Marjan TURNŠEK je prišel v župnijo in krstil in birmal letošnje katehumene. Nekateri bratje so sodelovali tudi pri ljudskem misijonu v župniji sv. Nikolaja v Litiji.

Sedaj pa se začne predbožična mrzlica s pripravo jaslic in intenzivnejšim predbožičnim spovedovanjem.

Bogatih glasbenih prireditev ne manjka. Veselimo se v živo igranega rožnega venca mladih iz združenih ljubljanskih frančiškanskih župnij in še in še... Bratje se veselimo lepote in skrivnosti življenja med nami, v nas in pri sv. bogoslužju. S pogumom in v zaupni veri nosimo teže dneva in nekaterih odnosov in hrepenimo po Neskončnem, po Večnem, po izpolnitvi v Njem.

Vsem bratom voščimo vesele, blagoslovljene, življenja in upanja polne božične in novoletne praznike!

p. Pepi

Novo mesto

Novo pastoralno leto smo začeli kot že nekaj let z vpisom vseh osnovnošolskih veroučencev. K vpisu pride tudi eden od staršev, da se vsaj malo srečamo tudi z njimi. Tako mine prvi teden meseca septembra. Potem pa se začne veroučna šola po urniku, ki ga vsi lahko dobijo že konec meseca avgusta. Birmanci so že konec devetega meseca odšli na prvi vikend na Sveto Goro, mladina pa je povabljen, da se skupaj z dekanijsko mladino odpeljemo v Stično. Letošnja Stična bo ostala v spominu predvsem po dežju in kasnejših poplavam, a je še vedno veliko mladih prišlo na to tradicionalno srečanje slovenske katoliške mladine na festival vere. Tudi naš br. Tilen je pripravil eno izmed delavnic, ki je pote-

V septembru je Krka močno narasla in zalila kompletan spodnji vrt, še naša „kurnica“ je bila kar globoko v vodi in so zato nekatere živali tragično preminule.

kala na obrobju Stične. V začetku septembra je bil tudi molitveni dan za duhovne poklice, ki je letos v naši škofiji potekal v Mirni Peči. Ob velikem obisku smo bili veseli tudi dveh naših bogoslovcev, da sta prišla in prosila z nami za nove poklice in stanovitnost poklicanih.

Mesec oktober je povezan z molitvijo rožnega venca in tako so tudi ministranti vključeni ob petkih pri tej pobožnosti pred mašo. Prav lepo je spremljati mlade molivce, ko molijo vsak po eno zdravamarijo. Seveda pa imajo vinogradniki takrat veliko drugega posla. Župnija pa je poromala v Prekmurje s središčem z Marijino božjo potjo v Turnišču. Ogleдали so si še kar nekaj znamenitosti ravninskega konca Slovenije.

Ministranti.

Ob koncu oktobra pa smo imeli že tudi tradicionalne „Lenartove počitnice.“ Skoraj 150 otrok in pomočnikov se nas je v tem tednu zvrstilo pri raznih delavnica. V ponedeljek smo pri nas izdelovali voščilnice, vizitke, vrečke iz papirja, okrasili stekleničke za blagoslovljeno vodo... V torek in sredo smo bili v gosteh pri sestrah De Notre Dame, kjer smo predvsem pekli piškote in izdelovali žoge iz

V četrtek smo odšli na romanje z vlakom do Ljubljane in izstopili na Dolenjskem kolodvoru ter se odpravili k Mariji Pomočnici na Rakovnik.

blaga. Piškoti so bili zelo slastni in dobri, a so vseeno morali počakati do našega žegnanja, ko smo vse izdelke „prodajali“ po svetih mašah. V četrtek smo odšli na romanje z vlakom do Ljubljane in izstopili na Dolenjskem kolodvoru ter se odpravili k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Tam smo prosili, da bi nas tudi Ona spremljala v našem življenju in delu. Ker je bil to moj godovni dan, sem z veseljem sprejemal čestitke in se veselil skupnega praznovanja. V petek, zadnji dan počitnic, pa smo dokončevali predvsem to, kar nam je ostalo od ponedeljka, da se je izboljšalo, pregledalo in spravilo v primerno embalažo. Kljub napornemu tednu pa menim, da smo bili vsi veseli sproščenega druženja in dela za krščansko dobrodelnost in solidarnost drug z drugim.

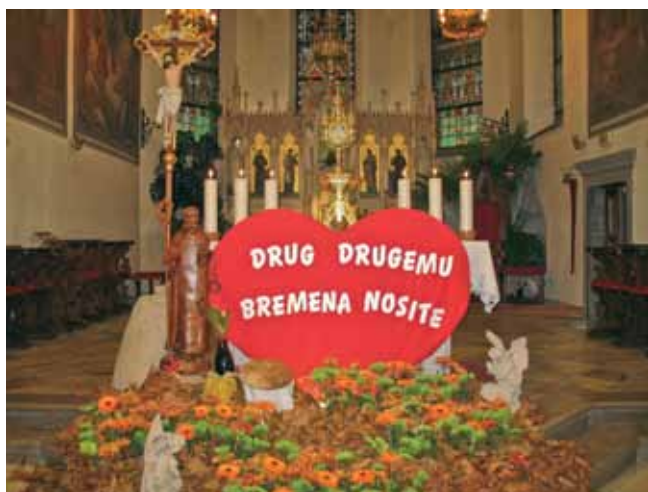

Na stojnicah pa so ljudje lahko kupili piškote, ki so bili delo pridnih otrok na počitnicah, vizitke in pa dela iz skupine ročna dela.

Mesec se je prevesil v november, ki ga začnemo s praznikom Vseh svetih. Nedelja po tem prazniku pa je zahvalna in za nas tudi „žegnanje,“ ker vmes praznuje naš zavetnik sv. Lenart. 6. novembra imamo vsako leto celodnevno češčenje Rešnjega telesa. Letošnji zaključek je na soboto vodil tajnik naše pro-

vince br. Janez Papa. Nedelja pa je bila tudi slovesno obarvana, ker smo po vsaki sveti maši ponudili topel čaj in kuhano vino, na stojnicah pa so ljudje lahko kupili piškote, ki so bili delo pridnih otrok na počitnicah, vizitke in pa dela iz skupine ročna dela, ki deluje v okviru naše župnijske Karitas. Na ta dan smo pri družinski maši sprejeli tudi nove ministrante in jih slovesno oblekli.

Nagovorila je tudi letošnja okrasitev cerkve: pred daritvenim oltarjem veliko srce z napisom: Drug drugega bremena nosite, okoli pa je bilo veliko odpadlega listja z dreves, vmes pa nekaj darov zemlje in nekaj nežnih rož. Ker je bil ta dan ofer okrog oltarja, smo ljudem v zahvalo delili knjižice z mnogimi slikami, kaj se je godilo v naši župniji v zadnjem letu. Knjižica ima naslov Sklenili smo krog 2010. Farani se radi vidijo na kakšni sliki in jim je knjižica v lep spomin.

Letošnja okrasitev cerkve.

Minile so še zadnje nedelje do konca cerkvenega leta. P. Simon Peter je v tem času odšel za en teden na obisk v Ameriko. Pisec se je v tem času udeležil duhovniških dni v Rogaški Slatini. V soboto pred praznikom Kristusa Kralja je naš škof Andrej pri nas podelil zakramente katehumenom, ki so se pripravljali pod vodstvom p. Marka. Ker je bilo to dan pred praznikom sv. Cecilije, pa smo izkoristili priložnost in skupaj s škofom in zborom pripravili „cecilijanko“ za komorni zbor. Župnijski zbor pa je bil povabljen na večerjo prav na god sv. Cecilije.

Za zaključek tedna Karitas smo pripravili razstavo v Lenartovem domu in sicer klekljaric izpod mentorstva s. Ivanke Trček ND, ki se dobivajo pri sestrah na Cankarjevi. Razstava je bila lepa in dobro obiskana. Zatem smo stopili v adventni čas in že so skrbi pri jaslicah in ostalih decembrskih dogodkih.

Skrbi pa nam je tudi povzročilo zdravje br. Alfonza. V začetku decembra je bil zelo slaboten, ker pa se ni nič izboljšalo, smo prosili, če ga sprejmejo v bolnišnico v oskrbo ...

Več o tem pa v prihodnji številki.

To jesen si bomo vsi zapomnili po ogromni količini padavin. V septembru je Krka močno narasla in

zalila kompletan spodnji vrt, še naša „kurnica“ je bila kar globoko v vodi in so zato nekatere živali tragično preminule. Pogled z vrha je bil res strašljiv, a tudi spodaj smo si morali pomagati s čolnom, da smo prišli do „kurnice.“

Naslednji močan nalive pa je bil snežen. Saj je konec novembra zapadlo skoraj pol metra snega in smo bili nekateri deležni naravnega fitnesa. Nekateri pa imajo raje stavek: Bog je dal, Bog bo vzel...

Še vedno pa smo v skrbeh zaradi razpok v cerkvi, ki so nastale v zadnjem letu. Odkopali smo del temeljev, zdaj čakamo še na sondažo tal pod temelji. Vse pa kaže, da bo potrebno ladjo povezati nad obokom skupaj z železnimi drogovi.

Iz zaenkrat še belega Novega mesta vas lepo pozdravljamo

br. Tadej Inglič

Sveta Gora

Vse kaže, da sta pozno poletje in jesen zelo primeren čas za romanja, saj se je v tem obdobju zvrstila cela vrsta župnijskih in dekanijskih romanj, pa tudi romanj različnih skupin, družin in posameznikov. Gostili smo tudi škofijski dan molitve za duhovne poklice, Prenovo v duhu, pevski zbor z Brezovice, hokejiste z Jesenic, bilo je nekaj krstov, porok in tudi kar nekaj zlatih porok. V soboto, 27. novembra, pa smo bili deležni obiska romarjev in prijateljev iz Šiške.

Čas je sicer tekkel v pričakovanju občinskih volitev. Izide smo sprejeli v duhu pravila: Vox populi, vox dei! To je tolažba v vsakem primeru. Sicer pa vse zemeljsko mine!

V tem času smo počastili 100-letnico rojstva pesnice Ljubke Šorli, udeležili smo se 100-letnice Slovenskega sirotišča - Zavoda svete družine šolskih sester v Gorici, ob posebnih priložnostih priskočili na pomoč nekaterim župnijam, pripravili molitev v duhu Assisija, predvsem pa pridno spovedovali. Vmes je bilo še več sestankov v povezavi z Domus gratiae in Družinskega centra. Kaj se bo iz tega izcimilo, ne vem, tudi ne vem, kakšen bo finančni zalogaj.

Zdaj je čas postavljanja jaslic in priprave razstave jaslic. Razstavo bomo blagoslovili 19. decembra. Sicer pa se je sedaj dogajanje umirilo in nastalo je za tišje, ki ponuja priložnost za zbranost, premišljevanje in osebni študij v skladu z mislijo: Če srce hoče, je vse mogoče!

Toliko za zdaj. Pa lep pozdrav Svetogorske Kraljice in samostanske družine.

P. Z.

Lemont

SLOVENSKI DOM – NAŠA LUČ

*Pri nas v Lemontu navada je ta,
Da radi se imamo vsi iz srca.
Smo srečni, ponosni mi vsi
Saj Dom naš – 15. jubilej slavi.*

*Tu v Domu slovenskem se vsi vesele
Doma je v njem tudi prijazno srce.
Družabno, domače, res vse lepo,
Bilo je do danes in jutri še bo.»*

Nandi Puc

Na povabilo Slovenskega katoliškega centra (Slovenski dom) v Lemontu in naših bratov, ki tam delujejo, sem dneve od 12. do 19. novembra 2010 preživel med njimi. V Ameriko sem priletel v petek, 12. novembra kjer me je na letališču pričakal p. Metod. Ta dan je bil kar dolg saj je tokrat štel neverjetnih 31 ur. Sobota je bila v znamenju priprav na

15. obletnico Slovenskega doma. Številni ljudje so pripravljali mize, krasili cerkev in prostore, kjer je bila v nedeljo sv. maša. Začutil sem veliko povezanost slovenskih izseljencev, neverjetno gostoljubnost, prijaznost in dobrohotnost. Nedelja, ki je bila obsijana s soncem, je bila v znamenju praznovanja.

Vse skupaj se je pričelo ob 11. uri. Najprej sem blagoslovil napis »SLOVENSKI DOM« nad vhodnimi vrati Slovenskega doma. Potem pa smo v procesiji odšli v veliko dvorano doma, ki je bila praznje pripravljena. Na odru je bil postavljen oltar, kjer sem daroval sv. mašo. Pri sv. maši je pel domači pevski zbor Marije Pomagaj, ki ga vodi Mojca Anaya. Zbor je na klavir spremljala Milica Magajne. Na koncu obhajila je Slomškov zbor, sestavljen iz otrok in mladostnikov, ki obiskujejo Slomškovo slovensko šolo, zapel pesem »O moj Bog, glej pesem je ta«.

Po sv. maši je v dvorani, kjer se je zbralo cca. 350 ljudi sledilo slovesno kosilo, ki ga je pripravila Lili-jana Čepon s skupino iz Joliet. Po kosilu je sledil kulturni program. Najprej je vse zbrane pozdravil Martin Hozjan, predsednik Slovenskega katoliškega centra. Za njim ravnateljica Slomškove slovenske šole Dana Rebrica Blase, ki je program tudi vo-

dila. Za glasbo je poskrbel zbor Špendov, ki ga vodi Marko Magajne. Slavja se je udeležil tudi generalni konzul republike Slovenije Jure Žmauc, ki je v nadaljevanju spregovoril vsem navzočim. Oblečeni v narodne noše so zaplesali skupine: Srčki, Čebelice in Nagelj. Sledila je še predstavitev vseh glavnih odbornikov, ki so dejavni v Slovenskem katoliškem centru. In na koncu je sledil še razrez velike torte, kije bila narejena za to priložnost in je nosila napis 15 Slovenski Dom – Naša Luč. Po »uradnem« programu so se udeleženci lahko zavrteli ob ritmu

polke in valčka. Igral je ansambel Veseljaki, ki ga sestavljajo Max, Herman, Tony in Jeff. Dan je bil zares bogat in polni vtisov smo se poslovili in razšli. Med mojim obiskom v Lemontu sva s p. Metodm

obiskala gospo Francko Opeka, ki je praznovala 100 let ter družini Sever in Puc. Bila sva tudi v Jolietu, kjer so pred leti delovali naši bratje in bila pri gospe, ki je s svoj sestro učila angleške govornice kar nekaj naših bratov.

Hvaležen sem bratom, ki delujejo v Lemontu: p. Blažu, p. Atanaziju, p. Bernardinu in p. Metodu, ki so me zares gostoljubno sprejeli, povedali marsikatero pričevanje ali anekdoto iz njihovega bogatega življenja na ameriški celini. V teh dneh mojega

obiska sem še bolj začutil kako močno je potrebna naša prisotnost med našimi slovenskimi rojaki. Tudi to je naše pomembno poslanstvo na katerega ne smemo nikoli pozabiti.

p. Simon Peter Berlec

Avstralija - Melbourne

Avstralske MISLI, upam, da najdejo pot tudi do vseh naših samostanov v Sloveniji, misijonarjev in bratov po svetu, in tam lahko spremljate dogajanje v deželi Down Under, kot imenujemo Avstralijo, pa tudi preko interneta: <http://www.glasslovenije.com.au> vendar naj bo zapisanih še nekaj stavkov posebej za letošnja zadnja Poročila.

V letošnjem septembru smo imeli na obisku ministra RS za Slovence v zamejstvu in po svetu akademika prof. dr. Boštjana Žekša z delegacijo. Obiskali so tudi vsa tri naša verska in kulturna središča: Melbourne, Adelaide in Sydney. **Pater Janez Tretjak je prejel iz rok g. ministra posebno Priznanje Ura-da RS za Slovence v zamejstvu in po svetu za njegovo 30-letno veliko delo med Slovenci v Južni Avstraliji.** Patru Janezu smo čestitali že preko Misi (september-oktober 2010, stran 47), pa naj mu

bo še posebej med brati izrečena čestitka z željo, da bi lahko še dolgo uspešno in zavzeto deloval na pastoralnem, kulturnem in socialnem področju pod okriljem Svete družine.

Priznanja Urada so prejeli tudi naša Slomškova slovenska šola v Kew ob 50. letnici delovanja ter še nekaj najbližjih sodelavcev našega misijona v Melbournu: ravnateljica šole in učiteljica mag. Veronica Smrdel-Roberts, pevovodkinja mešanega cerkvenega zbora Metka McKean, knjižničarka Marija Oppelt Oppelli in kulturna delavka, Draga Gelt OAM - avtorica več knjig - v letošnjem letu sta izšli kar dve obsežni deli: Antologija slovenskih slikarjev in kiparjev v Avstraliji ter Kronika slovenskih šol in učiteljev slovenskega jezika v Avstraliji, ki jo je predstavil minister ob koncu bogatega programa v počastitev 50-letnice Slomškove šole, ki smo ga imeli prav na Slomškovo nedeljo, 26. septembra 2010.

V Sydneyu smo imeli za konec prvega tedna v oktobru 36. slovenski mladinski koncert pod geslom »Znova povezani – Re-Connect«. Mladi iz Sy-

dneja so pripravili več aktivnosti, vrhunec pa je seveda bil zelo uspešen koncert v soboto, 2. oktobra 2010, in seveda sveta maša v nedeljo ob 9.30 dopoldne v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Gotovo je p. Darko o tem napisal več. Iz Melbournu smo tja odpotovali z avtobusom že v četrtek zjutraj, mladi folklorne skupine pa so zaradi izpitov v Sydney prileteli v soboto zjutraj. Razdalja med Melbournom in Sydneyem je po cesti skoraj 900 kilometrov.

Na koncertu je bil seveda tudi g. minister z delegacijo, odpravnik poslov Veleposlaništva RS v Canberri dr. Zvone Žigon, častni generalni konzul RS za NSW g. Alfred Brežnik AM, predsedniki društev in

člani društev iz New South Walesa, Canberre, Viktorije, Queenslanda in Južne Avstralije. **Priznanje Urada RS** je minister izročil ob sklepu koncerta dolgoletni cerkveni pevki in dolgoletni delavki za njeno življenjsko delo Marij Ovičaj ter Mariji Grosman - predsednici Slovenskega društva Tivoli Newcastle in tajnici arhivske organizacije HASA NSW. Več o koncertu je bilo objavljeno v Mislih, september-oktober 2010, na straneh 21-30.

DAROVE MISIJSKE NEDELJE, ki smo jo obhajali 24. oktobra, smo namenili našima frančiškanskima misijonarjema **patru Hugu Delčnjaku in patru Milanu Kaduncu**, ki delujeta v Francoski Gvajani. Pater Hugo nam je že poslal pismo. Nekaj darov pa se je nabralo tudi za misijonarja **patra Stanka Rozmana DJ**, ki deluje v afriški državi Malawi in p. Stanko nam je tudi za naše Misli predstavil nekaj utrinkov z njegovega obširnega misijonskega poslanstva.

Na poti s Salomonovih otokov v Slovenijo so se pri nas v Melbournu ustavili **prof. dr. Drago Ocvirk CM**, **laiška misijonarka Ana Rici** in **bogoslovec Gideon**, ki sedaj v Ljubljani tri mesece pridno študira glasbo. Na misijonsko nedeljo, 24. oktobra 2010, so bili na prijazno povabilo patra Janeza v Adelaidi, zadnjo nedeljo v oktobru in za vse svete pa zopet pri nas v Kew, ko smo molili za naše rajne na pokopališču Keilor, obiskali Slovensko društvo Jadran in St. Albans in še zvečer molili za pokojne na Slovenskem društvu Melbourne na Elthamu. Na Slovenskem društvu Planica v Springvale smo imeli sveto mašo za žive in pokojne člane društva že 24. oktobra, v dvorani Slovenskega društva Ivan Cankar v Geelongu pa 14. novembra 2010.

Prof. dr. Ocvirk je bil pri nas v Kew že ob začetku svoje poti na Salomonove otoke koncem junija in v začetku julija tri nedelje in takrat in sedaj se je njegovi prošnji za pomoč Salomonom odzvalo kar lepo število misijonskih dobrotnikov. **Za vso velikodušno pomoč naši misijonarji izrekajo prisrčno zahvalo in molitev.**

Za božične praznike bosta pri nas v Melbournu pater Boris in p. Robert. Za Silvestrovo in novo leto odpotujeta v Sydney, kjer bomo **6. januarja 2011 skupaj praznovali 85. rojstni dan našega očaka patra VALERIJANA JENKA OFM OAM**, katerega že sedaj pošiljamo dobre želje, prisrčna voščila s hvaležnostjo in prošnjo k Bogu, da ga še dolgo ohranja čvrstega in krepkega med nami. Sedaj samo

še on predstavlja slovenskega pionirja Cerkve v Avstraliji in ga radi še marsikaj vprašamo, saj je tako mladostno svež in iskriv v svoji misli in delu. Ker vemo, da je patrova mama Katarina dočakala 100 let in tri mesece, upamo, da jih bo pater Valerijan tudi 100! Za praznovanje 6. januarja 2011 pride tudi **pater FILIP RUPNIK** z Nove Štifte, ki mu kličemo dobrodošlico, saj je 7 let deloval v Sydneyu s p. Valerijanom in rad pomagal v Melbourneu in Adelaidi (1998 do 2005). V Melbourneu ga pričakujemo v drugi polovici januarja 2011. V Canberri bo 16. januarja in potem se od tam napoti v Melbourne. Takrat mu bomo lahko tudi že voščili za njegov 80. rojstni dan, ki ga bo obhajal 8. februarja 2011. Še in še razlogov za praznovanja!

ROMANJE na hribček TA PINU v BACCHUS MARSH k naši kapelici Svete družine z mozaikom Marije Pomagaj bomo imeli v soboto, 18. decembra. Tam bomo imeli ob 10. uri sveto mašo v cerkvi na vrhu hriba, nato bomo šli med molitvijo rožnega venca do naše kapelice, kjer bomo zapeli litanije Materi Božji v čast. Po romarskem kosilu iz svojih popotnih torb se bomo zapeljali v Werribee v Victorian State Rose Garden, si ogledali lepoto cvetočih vrtnic ter nekdanje semenišče nadškofije Melbourne, ki je sedaj spremenjeno v muzej, poleg pa je moderen hotel in živalski vrt z afriškimi živalmi.

ROMANJE V PENOLO od 28. do 30. decembra 2010: Ogledali si bomo mesto in kraj, kjer je naša prva avstralska svetnica sveta Marija od Križa – sv. Mary MacKillop pričela svoj red in šolo, pogledali pa bomo tudi lepote podzemnih jam in zelenih vinogradov Penole in okolice. Dve noči bomo prenočili v Mt. Gambier, kjer je znamenito modro vulkansko jezero in seveda še polno drugih znamenitosti. Naša prva svetnica je bila razglašena pred vesoljno Cerkvijo v nedeljo, 17. oktobra letos, na Trgu sv. Petra v Vatikanu. Za to priložnost je romalo v Rim nad sedem tisoč Avstralcev. Vemo, da je bil tam tudi naš rojak Ivan Pišotek iz Queenslanda. Tisto nedeljo smo pri sv. Cirilu in Metodu v Melbourneu blagoslovili dva nova mozaika za našo cerkev: mozaik sv. Mary MacKillop in bl. Antona Martina Slomška, odlično delo rojaka mojstra Lojzeta Jeriča, ki je naredil že precej mozaikov za naše slovenske cerkve in kapelice v Avstraliji pa tudi za avstralske katoliške šole. Naš nadškof dr. Denis Hart, ki je bil v petek, 3. decembra 2010, pri nas na večerji, skupaj z brati frančiškani iz Box Hilla, je bil nad mozaikoma izredno navdušen.

Morda še ta novica: V nedeljo, 12. decembra 2010, imamo svete maše na treh krajih, kot je to vedno vsako drugo nedeljo v mesecu: Ob 9. uri dopoldne v Kew, ob 11.30 v Geelongu (85 km stran) in ob 5. uri popoldne v St. Albansu (iz Geelonga do tja je 70 km). Patra Boris in Robert bosta na vseh treh krajih spovedovala, v Geelongu pa bomo ob praznovanju 55. obletnice Slovenskega društva Ivan Cankar za-

sadili prvo lopato in blagoslovili zemljišče za novo kapelico.

MAŠA in BBQ KOSILO ZA SODELAVCE IN DOBROTNIKE MISIJONA bo v soboto, 29. januarja 2011: Ob 10. uri bo sv. maša, sledi BBQ kosilo. **Majhna pozornost za veliko dobroto!**

DRUŽINSKO KOSILO V JANUARJU 2011: V mesecu januarju nimamo družinskega kosila tretjo nedeljo v mesecu, ker je to čas počitnic. Bodo pa matere otrok Slomškove šole pripravile **dobrodelno kosilo v nedeljo, 16. januarja 2011, po deseti maši**. Odbor staršev Slomškove šole bo organiziral v letu 2011 več dobrodelnih akcij za učence, ki bodo sredi leta odšli v Slovenijo na posebej organiziran tečaj v šoli na Kozjanskem.

Več novic iz Avstralije pa v Mislih, dragi bratje!

Blagoslov Novorojenega Božjega Deteta naj doseže vsakega izmed nas; mi pa dovolimo, da nas objame božična skrivnost. Z Božjim žegnom vse dni v letu 2011. Bog živi!

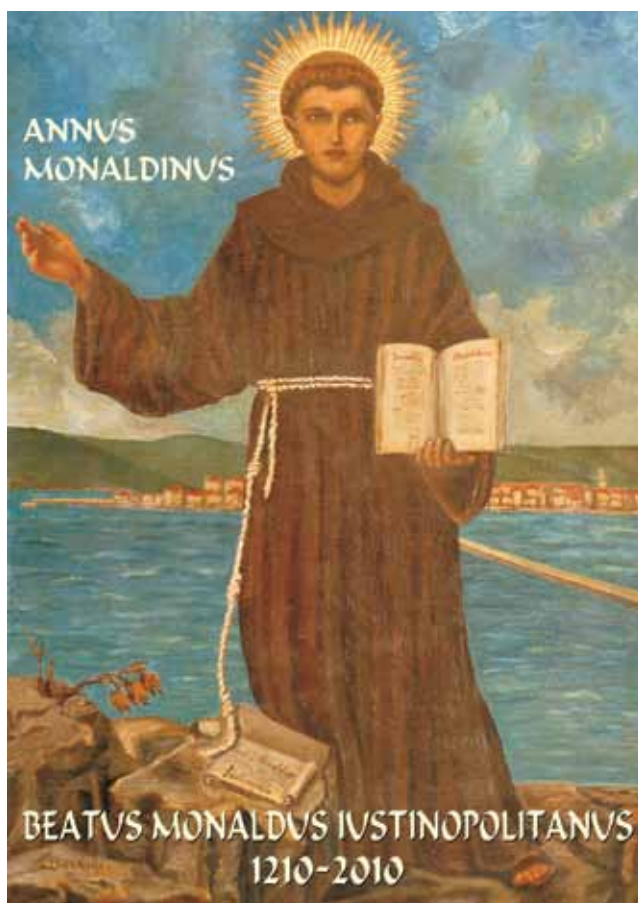
p. Ciril A. Božič, Melbourne

Blaženi Monald

Blaženi Monald se je rodil v Kopru okoli leta 1210 kot sin svobodnih poljedelcev ali paolanov (nekateri menijo, da se je rodil v Piranu). V Kopru je vstopil v Red manjših bratov. Kot sposobnemu in modremu redovniku so bile zaupane številne posebna naloge, ki jih je uspešno opravil v korist Cerkve in reda.

Monald je bil manjši brat, teolog in cerkveni pravnik - kanonist. Njegovo veliko delo je tako imenovana „Summa Monaldina“, ki jo dandanes hranijo v uglednih svetovnih bibliotekah, med drugim v Prazi, Oxfordu, New Yorku in drugod.

Življenjepisni opisujejo Monalda kot blagega človeka. Zaradi njegovega krepostnega, svetega življenja so se mu po smrti l. 1280 ljudje začeli priporočati v svojih potrebah. Pokopan je bil v cerkvi sv. Frančiška. Tu so se hranili njegovi telesni ostanki vse do l. 1806, ko so na ukaz Francozov morali zapreti ta samostan. Frančiškovi bratje so relikvije blaženega Monalda izročili sestram klarisam v sosedstvu. Kmalu so tudi te morale zapustiti svoj samostan in se preseliti k avguštinkam pri sv. Blažu. Po razpustitvi tudi tega samostana l. 1816 so klarise prenesle relikvije v privatno kapelo družine Gravisi, ki se je nahajala ob cesti iz Kopa v Izolo. Tam sta v hiši ob kapeli živeli zadnji dve klarisi, po njuni smrti pa so relikvije shranili v stolni cerkvi. Po prizadevanju znanega frančiškana p. Hiacinta Repiča (1863–1918) so bile l. 1913 znova izpostavljene v javno češčenje, in to v cerkvi sv. Ane. Okoliški prebivalci so bili večinoma preprosti ribiči. Navezani so bili na samostan ob cerkvi sv. Ane in blaženega Monalda so sprejeli za svojega priprošnjika ter so se k njemu zatekali v svojih težavah, posebno še v času druge svetovne vojne. Ko so v povojnih letih frančiškani beneške province zapuščali Koper, so s seboj vzeli tudi telesne ostanke bl. Monalda. Sedaj njegove relikvije hranijo v eni izmed najlepših tržaških cerkev pri Sv. Mariji Veliki na stranskem oltarju. God blaženega Monalda se obhaja 9. novembra. V svojih potrebah in skrbah se tudi mi obračajmo nanj z zaupanjem.

MOLITEV

Jezus, naš Odrešenik, ki si obogatil dušo svojega zvestega služabnika, blaženega Monalda, z zakladi milosti in si potrdil njegovo krepostno redovno življenje z darom čudežev, usliši našo molitev, ko zaupamo v njegovo posredovanje.

Pomnoži v nas vero, upanje in ljubezen, da te bomo ljubili bolj kot vse in svoje bližnje zaradi tebe.

Posebno te prosimo, da obvaruješ njegove čistilce, ki se obračajo nanj bodisi v rojstnem Kopru kakor tudi razpršeni po vsem svetu; ohrani v njih krščanske kreposti, ki so jih podedovali od svojih očetov. Poleg tega te prosimo, da nam podeliš tiste milosti, ki jih v tem času tako potrebujemo.

Vse to te prosimo, o Božji Odrešenik, prepričani v posredovanje tvojega zvestega služabnika blaženega Monalda.

Amen.

GLAS VPIJOČEGA V PUŠČAVI

Gospod, nimam se komu pritožiti!
Nihče me ne sliši,
nihče ne reagira, nikogar ne briga.
Predsednik se le nasmiha in obljublja,
ministri se izgovarjajo in zavajajo,
podjetniki lažejo in kradejo,
akademiki so zarili glavo v pesek,
delavce so obglavili
in kmetje so pozabili na svoj punt,
tudi v Cerkvi smo oglušeli in zaspali.
Ljudje so pa lačni,
ljudje so pa na cesti,
ljudje so brez dela in brez upanja,
ljudje živijo z mrtvimi dušami.
Kdo jim bo pripeljal ozimnico,
kdo jim bo plačal položnice,
kdo jih bo poklical na delo,
kdo jim bo vrnil dostojanstvo?
Gospod, ali me slišiš?
Dovolj imam teh laži in teh kraj,
dovolj imam teh napihnjencev imetja,
dovolj imam vseh teh sindikalnih pogajanj!
Dovoli mi, Gospod,
da prodam zlate kelihe,
da z macolo razbijem govorniške odre,
da izženem izterjevalske bankirje,
da prestrašim in spravim na kolena
vse inženirje laži in goljufij,
malikovalce imetja in oblasti,
lene birokrate in nesposobne advokate...
vse te pogrebce vesti in pravičnosti!
Gospod, resnično imam tega dovolj,
zato Te prosim, da zakričiš z menoj,
da se izkažeš tu in sedaj
in me ne pustiš na cedilu!

p. Pavle Jakop

Priznanje p. Christianu Gostečniku in njegovi Relacijsko družinski terapiji

Javna agencija RS za podjetništvo in tuje investicije (JAPTI), ki deluje v sklopu ministrstva za gospodarstvo, je organizirala 5. Slovenski forum inovacij, ki je potekal med 2. in 3. decembrom 2010 na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani. Letos je sodelovalo 176 kandidatov: 126 inovativnih proizvodov, 41 inovativnih storitev in 9 poslovnih modelov. Inovacije je ocenjevala Nacionalna komisija, ki je letos sestavljena iz 36 slovenskih strokovnjakov in šestih tujih svetovalcev. Izmed 176 prijavljenih je izbrala 55 najboljših, od katerih se je 52 predstavilo na sejamski predstavitvi Slovenskega foruma in so predstavljene v ličnem zborniku z naslovom »Imamo rešitve«. Ključni kriteriji ocenjevanja komisije so bili uporabna vrednost, inovativnost, potencialni pomen oziroma vpliv - relevantnost, praktična izvedljivost, tržna privlačnost, družbeno-ekonomski učinki in ustreznost pristopa. Ocenjevanje je potekalo v petih kategorijah: 1. Najboljši inovativni proizvod podjetja (Prvo mesto je osvojilo farmacevtsko podjetje Krka za tableto, ki se v stiku s slino raztopi v manj kot 15 sekundah, zato jo lahko jemljemo brez vode), 2. Najboljša inovativna storitev podjetja (Prvo mesto je osvojilo podjetje Intelius d.o.o. za spletno storitev, poimenovano Flowe, za skupinsko sodelovanje v podjetjih.) 3. Najboljši inovativni proizvod inovatorjev in razvojno raziskovalnih inštitucij (Prvo mesto je osvojila Fakulteta za strojništvo UL za SusCryMac - sistem kriogenega odrezavanja kot trajnostna alternativa konvencionalnim odrezovalnim procesom. 4. Najboljša inovativna storitev inovatorjev in razvojno raziskovalnih inštitucij (Prvo mesto je osvojil inovator Žiga Ramšak, CGS Plus, d.o.o. za metodo najboljšega prileganja cestne osi in vzdolžnega profila geodetskim posnetkom). 5. Najboljši inovativni poslovni model (prvo mesto je osvojila Svetloba d.o.o., za Energijsko varčni sistemi industrijske razsvetljave Reflecta).

Druge in tretje nagrade v posameznih kategorijah niso bile podeljene in vrstni red javno ne objavljen, vendar pa se je v četrti kategoriji, kjer so bile ocenjevane najboljše inovativne storitve, na drugo mesto po točkovanju uvrstil Frančiškanski družinski inštitut, ki deluje pod okriljem Teološke fakultete UL z Relacijsko družinsko terapijo, ki jo je razvil prof. dr. Gostečnik p. Christian.

V obrazložitvi je poudarjeno, da inovacija rešuje problem družbe, ki je postala veliko kompleksnejša kot kadarkoli doslej. Zahtevnost vlog, kot so biti starš, partner ali sodelavec, je silno narasla. Partnerske težave, odvisnosti, psihične, fizične in spolne zlorabe, fobije in depresija, težave v šoli ... ogrožajo stabilen razvoj družbe. Relacijska družinska terapija (RDT) je inovativen odgovor na nove izzive. Cikel RDT sestoji iz 12 srečanj z zakonskim družinskim

terapevtom, ki po strukturiranem modelu z veliko mero občutka skupaj s klienti išče stik s sistemsko, relacijsko in intrapsihično dinamiko klienta in njegove socialne celice. Inovacija je dokazano učinkovita, znanstveno podprta, na njeni podlagi je nastal program na UL, izšolanih je 200 podiplomskih študentov, ki so ustanovili 25 terapevtskih organizacij po vsej Sloveniji z več kot 80 zaposlenimi in 160 člani.

p. Mari Osredkar

Frančiškov duh med katoličani in muslimani v Sloveniji

V sedanjem času smo frančiškani na poseben način poklicani, da si z verskimi skupnostmi prizadevamo k oblikovanju verskega in družbenega življenja v Sloveniji, da gradimo mostove prijateljstva, miru in sožitja med verskimi skupnostmi v Sloveniji. Mnogi smo bili tako priče zgodovinskemu dogodku, v petek 2. julija 2010 v Ljubljani, ko sta nadškof msgr. dr. Anton Stres in mufti dr. Nedžad Grabus, ob povezovalni vlogi frančiškana in tajnika Komisije pravičnost in mir pri SSK p. dr. Tadeja Strehovca, podpisala skupno izjavo v podporo družinskemu življenju.

Izjava Katoliške Cerkve in Islamske skupnosti v Republiki Sloveniji v celoti:

»Zakonska zveza in družina - dva stebra družbenega in verskega življenja

Verniki Katoliške Cerkve na Slovenskem in Islamske skupnosti v Republiki Sloveniji izjavljamo, da sta zakonska zveza in družina ključnega pomena za razvoj človeške osebe in družbe, zato smo vsi skupaj dolžni varovati vrednoto zakonske zveze in družine kot skupnosti moža, žene in otrok.

V času, ko se sprejema zakonodaja, ki celostno spreminja pomen zakonske zveze in družine, obe verski skupnosti odgovorne v državi pozivata, da pravno zaščitijo zakonsko zvezo in družino kot skupnost moškega, ženske in otrok. Globoko smo prepričani, da sta izenačevanje istospolnih zvez z raznospolnimi in posvojitvev otrok v takšne skupnosti neprimerne, ker ne zagotavljata bistvene in nezamenljive vloge očeta in matere v družinskem življenju, kar pa je ključnega pomena za skladen osebnostni razvoj zakoncev in otrok.

Katoličani in muslimani visoko cenimo zakonsko in družinsko življenje, zato se zavzemamo za pravico vsakega otroka do družinskega življenja v skupnosti očeta in matere. Družina je osnovna celica družbe, v kateri na poseben način domujejo vrednote kot so ljubezen in življenje, spoštovanje drug drugega, solidarnost ter gostoljubje. Člani katoliške in islamske skupnosti v Sloveniji smo poklicani, da se v javnosti zavzemamo za zaščito zakonskega in družinskega življenja, pomagamo družinam v težavah, kot tudi da podpiramo pravico staršev, da otroke vzgajajo v skladu s svojim moralnim in verskim prepričanjem.«

Boštjan Horvat

Jožef Hofer (1696–1762)

Jožef Hofer velja za vodilnega baročnega arhitekta, njegova delavnica v Mariboru pa za vodilno na slovenskem Štajerskem, saj je s svojimi deli postavil temelje akademske arhitekture, mariborska arhitektura pa se je z njim prvič postavila na zemljevid srednjeevropske arhitekture, ob bok takratni arhitekturi avstrijskega Gradca in Ljubljane. Najbrž ni pretirano trditi, da Jožef Hofer pomeni za Maribor to, kar je Jože Plečnik za Ljubljano.

Arhitekt Jožef Hofer se je rodil 1696 v Mariboru v družini Matije Hoferja. Poklic arhitekta je na neki način podedoval, kakor ga je po njem podedoval njegov sin iz drugega zakona, Leopold.

Jožef Hofer je obiskoval ruško latinsko šolo (ta je delovala od leta 1645 do 1760, ko je bila ukinjena), potem pa se je šolal na Dunaju, in sicer v krogu slovitega dunajskega arhitekta Johanna Lukesa Hildebrandta, pri stavbnem mojstru Francu Antonu Pilgramu in še pri arhitektu Johannu Michaelu Prunnerju.

Bil je dvakrat poročen in rodilo se mu je devet otrok. Po njegovi smrti (2. februarja 1762 v Mariboru) se je njegova vdova Barbara že po treh mesecih (5. maja 1762) poročila s sodelavcem pokojnega moža, z arhitektom Janezom Nepomukom Fuchsom. Ta je prevzel njegovo delavnico oziroma nadaljeval nje-

govo delo; prav tako pa je tudi pastorka (sina pok. Jožefa) vzgojil in vpeljal v delo; ta sin je pozneje deloval v Ljubljani in tudi širše, po Kranjskem.

Hofer je bil dobro izobražen, široko razgledan in inovativen arhitekt, ki je vztrajno iskal nove poti in nove izrazne vzorce v arhitekturnem snovanju. Njegova dela so res številna, saj »se je podpisal« pod 22 cerkva in drugih objektov. Naj od vseh omenim le nekatere: stopnišče mariborskega mestnega gradu, dvorec v Zgornji Polskavi, cerkev na Sladki gori, v Ponikvi, Rogatcu in Šentjanžu ... Poleg teh cerkva, o katerih ni dvoma, da so Hoferjevo delo, pa mu pripisujejo še 15 cerkva in še nekatera druga imenitna dela.

Med temi cerkvami je tudi Hriberca v Vitanju.

Da je Hriberca njegovo delo, skoraj ne bi dvomili. V Slovenski Bistrici so namreč v letih 1745–1757 gradili romarsko cerkev sv. Jožefa po načrtih arhitekta J. Hoferja, skoraj istočasno (1747–1754) pa je rasla tudi romarska cerkev na Hriberci v Vitanju. Tedaj je bil v Slovenski Bistrici župnik Vitanjčan Gašper Zamlik, ki ga štejejo med investitorje. Kot vitanjski rojak je bil gotovo tudi med investitorji Hriberce, saj je 23. aprila 1750 v Vitanju ustanovil tudi beneficij. Vse to kaže, da je bil med pobudniki gradnje Marijine cerkve na Hriberci. Tudi Zamlik je bil učenec ruške latinske šole, podobno kot Hofer.

Če vse to drži, potem torej o Hriberci vemo že, kdo je arhitekt (Jožef Hofer), kdo je bil njen posvečevalec (prvi goriški nadškof K. M. Attems, glej Kratka zgodovina Vitanja in župnije, str. 46–47 in 94), znani pa so tudi slikarji in kiparji (glej Spet iskanja in razmišljanja, str. 77–83).

(Vir: Igor Sapač, Sveti Jožef v Slovenski Bistrici, prospekt)

p. Zdravko

Posvetitev dojenčkov

Kakor je znano, se je sveti Avguštin zelo trudil, da sebi in svojim vernikom obrazloži nujnost svetega krsta za dojenčke in otročiče, o katerem sv. Pismo Nove zaveze nikjer ne govori, saj se je dušnim pastirjem še v začetku 5. stoletja po Kristusu zdelo nekaj samo po sebi umljivega, da krščeni starši s svojimi čustvi, z molitvijo in versko vzgojo pripravijo svoje otroke na prejetje krstne milosti pri birmi. Obrnil se je v Rim za kakšno pojasnilo, pa ga nikdar ni dobil. Zato se mu je zdelo, da starozavezni Psalm 50, 5 o tem govori, ko trdi: »V grehu me je spočela moja mati«. Ta greh naj bi bil orgazem spolnega objema staršev, ki s tem prenašajo na spočetje zaplodek Adamov greh, »v katerem smo vsi postali grešniki«, kakor se je izražal o tem stari latinski

prevod Pavlovega pisma Rimljanom 5, 12. Poglobljeni študiji izvirnih besedil svetega Pisma pa so dokazali, da sveti Pavel tega ni nikoli tako napisal; in da tudi Psalm 50 ne govori o kakem grehu matere pri spolnem objemu, ampak samo o vročici. Da pa tudi orgazem pri spolnem objemu staršev, zakonito poročenih, ki si srčno želijo otroka, ni nekaj umazanega in grešnega, ampak Bogu prijeten dej, je leta 1984 javno trdil blagopokojni papež Janez Pavel II. Domislek sv. Avgušтина so pa v katoliški Cerkvi brez nadaljnega vse do danes sprejeli vsi teologi in katekizmi. Med njimi izstopa že francoski škof sv. Cezarij (umrl l. 543), ki je zaslovel po svojem govoru, v katerem trdi, da je nekrščeno telo otrok pred krstom »hudičev tempelj«, ki šele po krstu postane »Kristusovo svetišče«, kakor to prebirmo v bogoslužnih berilih 9. novembra. Kaj bi si o teh pridigar-skih krilaticah mislil sveti Pavel, ki je kljub temu, da je v mladosti preganjal kristjane, vendar zapisal v pismu Galačanom 1,15, da ga je »Bog poklical že v materinem telesu« oznanjat Kristusa? Vsekakor so takoj zatem teologi, ki se bavijo z bogoslužjem, v krstni obred otročičev vrinili precej dolgo in grozljivo izganjanje in zarotovanje hudiča, ki so ga šele več kot po 1400 letih, po 2. Vatikanskem koncilu zamenjali z novim in kratkim besedilom.

Po izganjanju hudega duha je sledilo maziljenje z posebnim oljem »katehumenov«, ki ga ima tudi novi obred, toda s pripombo, da se ga lahko opušča. Ker je pa sv. Cezarij govoril o otročičih kot templjih, je bilo kaj naravno, da se je njihovo maziljenje začelo primerjati z maziljenjem cerkvenih stavb in oltarjev, ki se še danes morajo maziliti pri obredu posvetitve, s katerim se odtegujejo posvetni rabi in posvečujejo Bogu.

Vendar Cezarijev izraz »hudičev tempelj« v resnici ni popolnoma zgrešen. Sodobni poznavalci človekovega duševnega razvoja nas opozarjajo, da vse naše moralne, etične in estetične norme prihajajo v nas od zunaj, in da je posebno mati tista, ki v devetih mesecih nosečnosti s svojimi čustvi in mišljenjem oblikuje bodočo osebnost zaplodka tako v dobrem kakor tudi v slabem smislu. Evangelist Luka nas uči, da je Zaharijeva žena Elizabeta tako dobro vplivala na Janeza Krstnika pod srcem, da je ta že »v materinem telesu bil napolnjen s Svetim Duhom« (Lk 1, 13 s.). Po drugi strani pa nas psihiatri opozarjajo, kako grozovito slabo lahko tz. »partnerji« vplivajo na svoja noseča dekleta, ko jih na ves glas preklinjajo in pretepajo, in ko tudi te nikoli ne hodijo v cerkev, ne molijo in samo kopičijo v svojih dušah mržnjo do zaplodka, ki v takih slučajih res postane tempelj zlobe in hudobije. Če se te partnerice uspejo znebiti svojih novorojenčkov tako, da jih prepustijo svojim materam in če so te »dobre«, ostaja še kakšno upanje, da postanejo »Kristusova svetišča« z dobro vzgojo. Če pa bi kdo mislil, da taki zaplodki lahko postanejo dobri s samim krstnim oblikovanjem, se lahko zelo moti, saj sta tudi Hitler in Stalin bila krščena, pa sta nečloveško mučila in

pobijala prav dobre ljudi, Hitler 6 milijonov Judov in ciganov, Stalin 20 milijonov raznih narodnosti. Že skoraj pred pol stoletjem je znani prof. Karel Rahner opozoril teologe, da morajo dobro razlikovati med 7 zakramenti, ki jih prejemajo posamezni verniki, in onimi, ki se nanašajo na cerkveno skupnost kot tako (glej Karl Rahner, Grundkurs des Glaubens, Freiburg 1976, str. 396 in nasl.). Razen tega je kardinal Jožef Alojz Ratzinger, današnji papež Benedikt XVI, v neki pridigi leta 1982 (priobčeni v reviji "Communio"), skupno z mnogimi teologi opozarjal, da ne smemo zakramente pojmovati kot čarobna znamenja, ki samo po sebi takoj delujejo, ko nekdo izgovori določene besede in opravi predpisane geste, na primer nad dojenčkom, ki se ničesar ne zaveda. Iz tega je vzniknil pojem zakramenta kot Božjega poslanstva, ki ga vodi in oplaja naš Vodnik Sveti Duh, v grščini poimenovan Para-cletos, ki je pri nas zaradi slabega prevoda poznan samo kot Tolažnik. Bog Oče s svojim Sinom namreč pošilja na zveličavno udejstvovanje bodisi posamezne vernike kot pričevalce vere, kot duhovnike, kot redovnike, kot zakonce, kot bolnike in oznanjevalce odrešilnega trpljenja za Cerkev, ki jih on sam hrani in jim celi rane, bodisi celotno Cerkev ali njene nadrobne skupnosti.

O poslanstvu celotne Cerkve nam jasno govori že prvi papež sveti Peter, ko v svojem I. pismu (2, 9-10) zatrjuje, da je poslanstvo starozaveznega ljudstva sedaj preneseno na Cerkev: »Vi pa ste "izvoljen rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, ljudstvo za božjo rast, da bi oznanjali odlike tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč. Nekdaj "niste bili ljudstvo", zdaj pa ste božje ljudstvo«. Kar velja za vso Cerkev, velja tudi za manjše cerkvene skupnosti, za škofijsko, za farno, za domačo. Pri krstu dojenčkov je navzoča domača cerkev, družina, skupaj z zastopniki farne skupnosti: župnikom, botri, verniki. Vsi prisotni, ki so že prejeli individualne zakramente, prevzamejo ob tej priliki poslanstvo, da bodo vsak po svojih močeh vse doprinesli za versko vzgojo novorojenčka in tako postali soudeleženci zakramenta cerkvene skupnosti, kraljevskega duhovništva. Ob tej priliki se lahko zgodi, da se starši šele tedaj zavežejo, da bodo otroka versko vzgojili, kar je bistvo individualnega zakramenta svetega zakona.

Toda ali ni krst individualni zakrament prav zato, ker človeka očisti izvirnega greha? Saj nas Katekizem za osnovne šole uči, da »Adamov greh ni škodoval samo prvima človekoma; s svojimi hudimi nasledki je prešel tudi na nas, ki smo Adamovega rodu: "Kakor je po enem človeku greh prišel na svet in po grehu smrt, in tako je nad vse ljudi prišla smrt, ker so vsi v njem grešili" (Rim 5, 12)« Res je tako prevajal Pavlove besede latinski uradni prevod, imenovan Vulgata, ki so se ga morali držati tudi škofje tridentinskega cerkvenega zbora in ki je vplival na njihovo formulacijo dekreta o izvirnem grehu. Toda v novem latinskem prevodu, v tako

imenovani Neovulgati, ki so ga pripravili strokovnjaki za sveto Pismo in ki so ga objavili leta 1979 z odobritvijo papeža Janeza Pavla II, besedic "v njem" ni več, in Adam ni več povzročitelj izvirnega greha. Od njega, in seveda od človeka ledene dobe podedujemo v resnici nagnjenje k nasilju in napadnosti, ki ga pa samo vzgoja k Jezusovi krotkosti lahko uravna na dobro.

Ampak katekizem dodaja, da nam krst »podeli posvečujočo milost, po kateri se dušno prerodimo ter postanemo otroci božji in dediči nebes" (1 Kor 6, 11)«, kar lahko napravi samo individualni zakrament. V resnici pa citirani sv. Pavel izrecno trdi, da smo posvečeni in opravičeni »v Duhu našega Boga«. O neki teološki realnosti posvečujoče milosti so teologi začeli govoriti šele po letu 1200; poprej so s svetim Pismom razpravljali samo o posvečenju sv. Duha. Sveti Duh pa ne more v dojenčkih delovati, če mu starši s čustvi pobožnosti in z molitvijo ne pripravijo duha, to je tiste človeške duševne lastnosti, s katero dojemamo in sprejemamo verske resnice in duhovne realnosti, kakor v istem pismu dokazuje sv. Pavel 2, 12-15. Vse to pa se tudi ne izvršuje v enem samem magičnem trenutku s čarobno hitrostjo, kakor si to zamišljajo nekateri teologi. Zakrament krsta torej je in ostaja zakrament cerkvene skupnosti, dojenčki pa, kakor trdi kard. Ratzinger, prejemajo krstno milost pri birmi, ko osebno zmolijo veroizpoved.

Fr. Bruno Korošak

Naš čolnič pogube otmimo

Potem ko smo občudovali lepote neokrnjene narave doline Soče, smo s posebnim občutjem in spoštovanjem v Vrsnem vstopili v hišo, v kateri je zagledal luč sveta Simon Gregorčič, »goriški slavček«. Ogledovali smo si fotografije naših »nepriznanih ilegalnih ministrov«, kot jih imenuje Stanko Cajnkar, brali spremna besedila in se o teh možeh pomenkovali. Tu so poleg Gregorčiča še Anton Aškerc, Ivan Trinko, Oton Župančič, p. Stanislav Škrabec, Franc Ksaver Meško in drugi, ki so z besedo bogatili duha in srce, dvigali, učili in bodrili svoje rojake. Vsak v svojem kraju in na mestu, na katerega so bili postavljeni, so naredili, kar je bilo mogoče in potrebno. Tako je Gregorčič v pesmi Soči preroško izrazil slutnjo, ki se je uresničila v prvi svetovni vojni. Njegov prijatelj Aškerc, ki je za nasprotnike našega naroda bil »slovenski nacionalni vrag«, je v resnici »želel biti nesebičen, moralno čist duhovnik, kot pesnik pa je pogumno in kritično prikazoval resnico, ki jo je dognal ...« Tu je še Meško, ki je bil obema blizu tudi tedaj, ko so ju drugi zapustili. Že kot gimnazijec se je »pretepal za slovensko besedo«. Ivan Trinko, oče Beneških Slovencev, je žalosten ugotavljal,

da ima »uboga slovenščina svoje zavetje le doma in v cerkvi, pozneje pa še tam ne več«. Leta 1933 je ogorčen pisal papežu Piju XI.: »Prepovedano je bilo moliti in peti v cerkvi, peti v jeziku, ki jim ga je dal Bog ...« Družbo jim dela Prežihov Voranc, ki je »prehodil dolgo in težavno pot od paše in pluga do fužin in strojev, pot našega malega človeka«, Mohorjeve knjige pa so bile njegove učiteljice.

Hudo nam je bilo, ko smo obujali spomine na te može, a hkrati poslušali oskrbnico, ki nam je vidno prizadeta potožila, kako malo posluha imajo za slovenstvo šolarji in kako jim je težko približati vrednote, ki so bile prednikom svete. Zamišljeni smo v Libušnjem obiskali še Gregorčičev grob in na nagrobniku prebrali Naš čolnič pogube otmimo, za vedno potrebno naročilo, še posebej v razmerah, v kakršnih živimo. Nekoč je bilo drugače. Ob Meškovem pogrebu je Cajnkar dejal: »V času, ko je slovenski duhovnik Ksaver Meško prijel za pero /.../, je našo svobodo predstavljala slovenska kultura, predvsem slovenska knjiga. Zato so bili veliki slovenski pisatelji nekakšni ilegalni ministri slovenske ljudske skupnosti, ministri in služabniki obenem, bogati in revni, spoštovani in zasramovani. Naša mladina o teh časih skoraj ničesar ne ve. Zato tudi ne more razumeti, kaj nam je v teh časih pomenila beseda pisatelj. O športu nismo nič vedeli, poznali pa smo sleherno slovensko knjigo, ki je izšla, prebrali smo sleherno vrstico sleherne revije, bili smo na sleherni predstavi slovenske drame ...« Nepriznani 'ministri' slovenske kulture so to vedeli. To so bili najbogatejši »honorarji«, ki so jih dobivali.

Ker nam grozita dve nevarnosti, prva od naših sosedov, ki še vedno hlepijo po naši zemlji tja do Ajdovščine in Tolmina, in druga od nas samih, ki se skrivajo v naši apatičnosti in brezbriznosti ne le do preteklosti, ampak tudi do sedanjosti in prihodnosti, še kako velja naročilo: »Naš čolnič pogube otmimo!«

P. Zdravko Jakop

Nemirna vest in težka pot

Bilo je pred 580 leti (1430), takrat, ko je Cerkev vodil papež Evgenij IV. in vladal nemško-rimski cesar Sigismund Luksemburški in ko je njegovega tasta, državnega grofa Hermana II., težila vest zaradi številnih moralnih prekrškov, še najbolj pa zaradi smrti njegove nesojene snaha Veronike Deseniške. To mu je jemalo spanec, postal je nemiren, a tudi skesan in pobožen. Slutil je, da se njegova življenjska pot hitro bliža koncu, zato je poslal na romanje v Rim sina Friderika, vnuka Ulrika pa v Kompostelo, da bi 'popravila' vse zablode za nazaj in izprosila pomoč za obstoj dinastije. Žal se je sin Friderik na romanju obnašal tako, da na cilj sploh ni prišel, ampak so ga zaprli v ječo v Ferrari. Grof Ulrik, ki mu

je bilo 24 let, pa je, če smemo verjeti poročilu, svojo nalogo, romanje v Kompostelo, resno sprejel in se zelo spremenil, a velikega moralnega dolga s tem ni poravnal. Kaj je na tem romanju doživel, je postalo razumljivo šele po njegovi tragični smrti.

Ko so romarji prispeli do Valencie, so počivali na robu nekega gozdička, vse naokrog pa je bilo pu- sto in od sonca pregreto okolje, brez prebivalcev. Sredi te pustote pa je stala cerkvica, ki je grofa Ul- rika močno pritegnila, tako da je zajahal konja in se podal tja. Ko je vstopil v cerkvico, je potreboval precej časa, da so njegove oči sploh kaj razločile. Ko je opravil molitev in že hotel cerkev zapustiti, pa je pri krstnem kamnu ugledal sliko, ki se mu je zdela kot živa. Na njej je bila upodobljena odsekana gla- va Janeza Krstnika. Ta podoba je Ulrika prikovala k tlom in ga spremenila.

Ker se je v cerkvi dolgo mudil, so njegovi vitezi in paži prišli za njim, a jih je odslovil in vso noč pre- bil v cerkvi ter premišljeval o tistem, kar je videl. O svojem doživetju ni nikomur nič povedal. Ko so pot nadaljevali, je jezdil daleč od spremstva. Kastiljski kralj ga je slovesno sprejel in več dni gostil. Vedel je, da je Ulrik v ožjem sorodstvu s cesarjem Sigi- smundom, najbrž pa ni vedel, da je bila Sigismun- dova žena Barbara Ulrikova prava teta. Od svojega gostitelja Ulrik ni hotel nobenih daril, saj je že pred odhodom na romanje sklenil, da jih ne bo spreje- mal. Tega se je tudi držal.

Ko so se vračali, je enega od vitezov zanimalo, kaj je njegov gospodar v tisti cerkvi videl zanimivega, da se je v njej tako dolgo zadržal. Neopazno jo je obi- skal, jo bežno pogledal in jo že mislil zapustiti, ko je pri krstnem kamnu blizu izhoda postal pozoren na sliko. Na njej je zagledal obraz bradatega moža – to je bila odsekana glava Janeza Krstnika. A kako je bil presenečen, ko je ugotavljal neverjetno podob- nost med upodobljenim in grofom Ulrikom. Zdelo se mu je, da vidi tudi obraz umorjene Veronike z Desenic. Tu je bila Ulrikova odsekana glava, o tem je bil prepričan. Tedaj je razumel, zakaj se je Ul- rik tako spremenil, čeprav vsega še vedno ni mogel prav razumeti. Zapustil je cerkev in pognal konja, da bi dohitel družino.

Ko so se vrnili domov, je bila že pozna jesen. Mla- di grof Ulrik II. je kmalu postal državni knez, za- radi romanja v Španijo pa se ga je prijel vzdevek »Španec«. Kronisti so zapisali, da ga je nekaj let spremljala sreča; razširil je svoje posesti, užival je zaupanje evropskih vladarjev in žena mu je rodi- la tri otroke, ki bi lahko nadaljevali sijajno zgodbo Celjskih. A zgodilo se je popolnoma drugače. Ko je bila sreča največja, je doživel najgloblji padec. Kot je znano, se je Ulrikovo življenje nadvse boleče in za vselej končalo ob sotočju Donave in Save v Be- ogradu, kjer je moral s smrtjo do zadnjega novčiča poplačati vse svoje zablode, pa tudi zablode očeta in starega očeta. Njegovi trije otroci pa so umrli že pred njim. Nihče ne ve, ali je tisto zadnjo noč Ul- rik pomislil na ono noč pred 26 leti, ko je v majhni

cerkvi, nekje daleč od doma, videl samega sebe v tako grozni podobi. Res: *Ferunt summos fulmina montes!*

Kaj pa Jakobova školjka? Za romarje ni bilo dovolj, da so prišli v Santiago v Komposteli, temveč so ho- teli videti tudi *Finis Terrae*, konec sveta nedaleč stran, na obalah Atlantika, in tam so nabirali (Ja- kobove) školjke. Školjka je bila otipljiv dokaz opravljenega romanja. O tem, ali je romar Ulrik šel po svojo školjko, ni poročil. Prav tako ni znano, ali je bil med spremljevalci tudi kakšen vitanjski vitez.

Viri:

- *Celjska knjiga, Slovenska matica, Ljubljana, 2003.*
- *Svetišča vsega sveta, Ognjišče, 2007.*

p. Zdravko Jakop

Kralj Krez in Knez Ulrik II.

Krez in Ulrik nista bila sorodnika, še manj sodobni- ka, saj ju loči dva tisoč let. Skupno njima je le to, da sta bila oba izjemno bogata, bolj bogata kot pame- tna. Bogastvo pa ju ni rešilo!

Celjskega grofa in kneza Ulrika nekoliko pozna- mo. Ob njegovem pogrebu so ga zaradi bogastva primerjali s kraljem Krezom. Govornik Johann Rot je spraševal: »Kje je Krezovo bogastvo in neskončni zakladi, kje državi Asircev in Grkov, kje Derejeva moč, kje Astiages in kraljestvo Medijcev, kje davni Cir (Kir), kje je naposled neizmerna mogočnost Ri- mljanov? Kakšen konec so dočakali? Vsa ta mogoč- nost, nekoč tako cvetoča, se je nenadoma podrla in sesula pod udarci usode. V to družbo pa po pravici postavljamo propad in nesrečni konec našega pre- svetlega kneza.«

Kralj Krez je bil zadnji kralj Lidije, stare pokrajine na zahodu Male Azije, katere glavno mesto so bile Sarde. Nekoč je bila Lidija mogočna in bogata dr- žava, ki jo je leta 546 pred Kristusom osvojil per- zijski kralj Cir. Bil je zelo uspešen, saj je premagal vse okoliške kralje, končno tudi babilonskega kralja Nabonida, s tem je leta 539 postal neomejen vladar dežel od indijskih meja do Sredozemskega morja. Prav tega vladarja si je leta 546 drznil napasti lidij- ski kralj Krez. Seveda je bil premagan. Kralj Cir je prevzel Sarde, prestolnico Lidije. Kreza so v veri- gah postavili na grmado in z njim še nekaj njego- vih dečkov. Cir je zvedel, da je Krez bogaboječ, pa ga je zanimalo, če ga bo rešilo kakšno božanstvo. Krez pa se je kljub veliki stiski spomnil na Solono- ve besede (Solon je bil grški modrijan), »da se ne more nihče za življenje imeti za srečnega«. Globoko je zavzdihnil in trikrat zaklical »Solon«. Tolmač je Ciru razložil pomen: »Mož, ki bi jaz dal ne vem kaj, da bi ga slišale vse kronane glave.« To je dalo Ciru

misлити. Pomislil je, da je tudi on samo človek, in se zamislil, zakaj naj bi pravzaprav dal sežgati človeka, ki je bil doslej srečen. Bal se je tudi, da bi se mu vrnilo milo za drago, saj je spoznal, kako minljivo je vse na svetu.

Ukazal je torej pogasiti ogenj, Krez pa je le vprašal: »Kdo, zlomka, te je naščuval, Krez, da si z vojko vdrl v mojo deželo in postal moj sovražnik, namesto da bi bil prijatelj?« Krez je odvrnil: »Gospod, to sem storil tebi v srečo, sebi v pogubo. Kriv pa je bog Helenov, ki me je spravil na ta pohod. Sam človek ni tako neumen, da bi mi bila vojna ljubša kakor mir; zakaj v miru pokopavajo otroci starše, v vojni pa starši otroke. Toda kaj hočem, taka je pač volja bogov.« Cir, ki je veljal za plemenitega vladarja, se je raznežil in Krezu ponudil milost. Le-ta je prosil, da bi smel poslati grškemu bogu okove (lisice) in ga vprašati, če je njegova navada, da vara svoje dobrotnike. Krez se je namreč pred napadom Cira posvetoval in bogato oddolžil v delfskem preročišču.

Seveda mu je Cir željo izpolnil. Krez je poslal nekaj rojakov v Delfe, kjer naj boga vprašajo, če ga ni sram, da je Krez vpeljal v vojno – pokažejo naj mu tudi okove. Svečenica Pitija se je izmikala odgovoru in trdila, da je Krez sam kriv, ker je oraklja narobe razumel. Oraklja je namreč vprašal, ali naj gre v boj s Perziji. Odgovor je bil: »Ako udariš nad Perzijo, boš razdejal veliko državo.« Moral bi namreč še vprašati, katera država je mišljena: njegova ali Perzija? Svečenica Pitija je trdila, da vlada nad ljudmi in bogovi neizbežna usoda, slepa brezosebna sila. »Usodi ne more nihče ubežati, tudi bog ne.« Ta trditev je grozna, je pa v skladu s politeizmom, nikakor pa ne z vero v enega Boga.

Bogati Krez je na kocu zgubil vse bogastvo, ostali so mu le okovi in žalostna neizbežna usoda. Tudi bogati knez Ulrik II. ni mogel ubežati usodi, zgubil je kneževino, ob njegovem pogrebu pa so razbili še njegove attribute: ščit, čelado in grb. Da bogastvo ne da modrosti, dokazujeta tako kralj Krez kot 'milo-stljivi' knez Ulrik Celjski.

P. Zdravko Jakop

POPRAVEK:

V Poročilih, leto 2010, številka 2, stran 30 je bilo natisnjeno moje sporočilo bratom o smrti našega mežnarja v Melbourneu in posinovljenca provinc MAKSA KORŽETA, toda v naslovu je bilo zapisano napačno +Maks Koržet. Pravilno je seveda +MAKS KORŽE.

p. Ciril A. Božič

Pater Silvin obranil doktorsko dizertacijo:

BRATA ANGELIK IN ROMAN TOMINEC TER NJUN PRISPEVEK K PODOBI PREDVOJNEGA IN POVOJNEGA KATOLIŠTVA NA SLOVENSKEM

Poznamo dvoje vrst doktorskih nalog. Prve izdelajo mladi kandidati o nekem vprašanju in jim disertacija pomeni začetek znanstvenega raziskovalnega dela. Drugi pa skozi vrsto let spremljajo neko tematiko, zbirajo gradivo ali premišlujejo o nekem vprašanju in se slednjič odločijo, da svo-

je izsledke ponižno podvržejo akademski kritiki. Doktorska naloga o bratih Tomincih patra Silvina Krajnca je ena izmed takšnih disertacij. Imel je to srečo, da je kot kaplan in župnik skozi vrsto let služboval ob patru Romanu za Bežigradom, opazoval njegovo delo, se ob njem učil, poslušal njegove ocene in ga spraševal o zgodovinskih dogodkih. Prav tako pa se je ob nastopu službe v samostanu Ljubljana Center lotil še neurejenega

arhiva in za to delo pridobil tudi zunanje sodelavce in odkril zelo zanimive podatke. Ob prihodu na Brezje se je vpisal na podiplomski študij, objavljal različne članke s pastoralnega področja, nato pa se je na pobudo prof. dr. Staneta Granda lotil disertacije, ki je posvečena našima pomembnima bratoma p. Angeliku in p. Romanu Tominču.

V tem smislu je sam kot velik praktik in pastoralni delavec želel predstaviti pastoralno delo znamenitih bratov, ki je bilo kar preroško za čas pred drugo svetovno vojno in po njej. Fakultetna Komisija za podiplomski študij mu je naslov disertacije razširila in predlagala, naj naloga zajame tudi Angelikovo delo na področju krščanskega socializma. Pater Silvin je ta izziv sprejel in je brata Tominca postavil v razširjen zgodovinski okvir, hkrati pa ni zanemaril svojega prvotnega namena: spregovoriti o izjemnih pastoralnih pobudah

bratov Tomincev, ki so naznanjale II. vatikanski koncil.

V torek, 14. decembra, je imel pater Silvin dvourni zagovor svoje naloge. Komisiji je predsedoval dekan Teološke fakultete dr. Stanko Gerjolj Mentor dr. Peter Kvaternik po novih univerzitetnih uredbah ni več član komisije, ima pa v začetku besedo, da še pred obrambo pove svoje mnenje o nalogi. Mentor je nalogo izjemno pohvalil in je izpostavil pastoralne novosti, ki sta jih brata Tominca uvajala. Člani komisije so bili: zgodovinarja dr. Bogdan Kolar in znanstveni raziskovalec na SAZU-ju dr. Stane Granda ter zgodovinar filozofije in socialne misli dr. Janez Juhant. Pri vseh članih komisije se je opazilo, da so disertacijo brali z velikim zanimanjem, saj jim je osvetlila marsikatero uganko vojnih in povojnih dogajanj kot npr. : ali je bil pater Roman od nove oblasti res predviden z škofa »narodne Cerkve«.

Pater Silvin je v odgovorih ohranjal rdečo nit svoje disertacije. Poudarjal je, da sta bila brata Tominca predvsem evangeljska človeka, ki jima je bil tudi znotraj meščanstva blizu mali človek, človek v stiski in v težavah. Od tod se je pater Angelik začel zanimati za delavstvo, pisal o papeških soci-

alnih okrožnicah in tudi kasneje pomagal ljudem v največjih stiskah. Podobno je bil pater Roman pozoren do tistih, ki jih je povojna oblast želela najbolj odtujiti Cerkvi in bi se lahko znašli v največjem duhovnem uboštvu, to so bili mladini in izobraženci.

Zanimiva je bila osvetlitev njunega frančiškanskega življenja. Pater Silvin ju je predstavil kot velika pastoralna delavca in hkrati človeka, ki sta jima tudi redovno življenje in zvestoba Cerkvi veliko pomenila. To se je pokazalo predvsem v tistih trenutkih zgodovine naše Province, ko ju nekateri sobratje niso razumeli.

Ob končni oceni je komisija izrazila veliko navdušenje in disertacijo visoko ocenila.

Upamo, da bo pater Silvin besedilo še dopolnil in da bo njegovo delo kmalu izšlo v knjižni obliki. Želimo, da bi se še kakšen brat lotil raziskovalnega dela in predstavil svoje izsledke kot zgodovinar ali pa kot tisti, ki se je »zaril« v arhivsko gradivo bratov Aljančič in njuno ekumensko delo, v rokopise pridig naših sobratov, ki imajo od lanskega Brežiškega simpozija tudi uradno literarno zgodovinske ime »frančiškanska pridiga«, ali pa se spopadel z dosežki naših bratov na glasbenem področju. Pater Roman Tominec je spoštoval zgodovino province in delo posameznih bratov in vse to imenoval »očetov naših imenitna dela«. Sedaj je bil s svojim rodnim bratom Angelikom sam deležen obsežne predstavitve. Bog daj, da bi se temu delu, ki izraža ljubezen do province, pridružil kmalu novo znanstveno raziskovalno delo katerega izmed naših sobratov.

Zagovora disertacije smo se udeležili poleg p. provinciala še definatorja p. Pepi in p. Miran ter podpisani. Navzoč je bil tudi p. Bogdan Rus s sestro Jasno, ki je poskrbela za prigrizek in naredila nekaj posnetkov.

p. Edvard Kovač

Tadej Strehovec, tajnik Komisije
Pravičnost in mir pri Slovenski
škofovski konferenci

»Prebujamo občutek za tiste vrednote, ki so ključne za našo prihodnost«

Strehovec: *Katoličani imamo s svojo tisočletno tradicijo, teologijo, vrednotami in kot enakopravni državljani te države celo dolžnost, da vstopamo v dialog s kulturo in družbo, v kateri živimo.*

Ljubljana – »Vsi v komisiji upamo, da bodo poslanci sprejeli ustrezne spremembe oziroma da bodo zavrnil takšen predlog. Če bo predlog novega družinskega zakonika sprejet, pa mislim, da bo treba razumeti tudi tiste pozive, ki bodo šli v smeri referendum. Cerkev ob takšnih pozivih ne bo ostala neopredeljena,« napoveduje frančiškan dr. Tadej Strehovec, moralni teolog in bioetik, tajnik Komisije Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci.

Komisija Pravičnost in mir (KPM) pri Slovenski škofovski konferenci (SŠK), ki bo prihodnje leto praznovala 25 let obstoja, je doslej dala 87 izjav. Komu so namenjene?

KPM velja za eno najstarejših organizacij, ki si v Sloveniji prizadevajo za uveljavljanje človekovih pravic, demokracije, vladavine prava in verske svobode. Deluje znotraj SŠK in se posveča promoviranju tako imenovanega družbenega nauka Cerkve, kar konkretno pomeni, da na lastno pobudo ali pa na pobudo SŠK pripravi stališča do perečih vprašanj družbene pravičnosti, miru in spoštovanja človekovih pravic. Znotraj SŠK ima tudi posvetovalno nalogo in za slovenske škofo pripravlja stališča, ki jih potem po svoji presoji zavzame tudi sama. Javno predstavljena stališča komisije so namenjena katoličanom in slovenski javnosti z namenom, da izpostavi in opozori na nekatere pomembne družbene probleme. Tako se je komisija v svojih izjavah doslej, denimo, odzvala na problem kratenja pravice do ugovora vesti Jehovovih prič, uprla se je procesu proti četverici, se zavzela za obrambo človekovih pravic in izrazila podporo boju proti korupciji. V zadnjem desetletju je opozorila na problem nedeljskega dela, igralništva, povojnih grobišč, finančne krize, pravic istospolnih in mejnega vprašanja s Hrvaško.

Zadnjo, prejšnji teden predstavljeno izjavo komisije so nekateri sociologi razumeli tako, kot da želi RKC le še enkrat povedati zgolj to, da nasprotuje spreminjanju definicije družine. So izjave komisije poseganje Cerkve v politiko?

Zadnja izjava je sad skoraj enega leta priprav in več srečanj članov komisije, ki v tej izjavi ni želela opozoriti le na problem reforme pokojninske zakonodaje in družinskega zakonika, kot so to zapisali nekateri časopisi, ampak je dejansko želela izpostaviti življenjske in socialne težave, povezano z mladimi in srednjo generacijo, ter probleme glede socialne varnosti delavcev in upokojencev. Prav posebej je opozorila tudi na problem priseljencev in tujih delavcev, ki so bili v zadnjih mesecih pogosto izigrani in so jim bile kratene temeljne pravice. Glede rešitev za družbeno stanje, v katerem smo, komisija na prvo mesto postavlja skrb za delovanje pravne države. To konkretno pomeni, da se sprejme oziroma spremeni zakonodaja, ki bo dala pravno podlago za odpravo tako imenovane »prvorazrednosti« in »drugorazrednosti« v našem sodnem sistemu. Za vzpostavitev pravne države pa ni dovolj zgolj sprejetje ustrezne zakonodaje, temveč jo je treba čim prej implementirati v praksi. Ni dovolj, da država zgolj socialno blaži konkretne stiske delavcev in brezposelnih. Pomembno je, da si postavi ključno vprašanje: kaj je narobe v naši državi, da se dogajajo krivice, revščina in socialna izključenost? Pri tem mi pridejo na misel znamenite besede brazilskega nadškofa Heldera Camera, ki je dejal: »Ko sem nahrnil lačnega, so me klicali svetnik; ko pa sem jih vprašal, zakaj je lačen, so mi rekli, da sem komunist.« Takšno spraševanje in kritični pogum katoličani imenujemo preroška drža in k temu je vsaka generacija vedno znova povabljen.

Ko je govor o poseganju Cerkve v politiko, je treba poudariti, da Cerkev sestavljamo enakopravni državljani Slovenije. Trditev, da se lahko o družbenih vprašanjih oglašajo samo eni državljani in samo en del civilne družbe, je nedemokratska. Katoličani imamo s svojo tisočletno tradicijo, teologijo, vrednotami in kot enakopravni državljani te države celo dolžnost, da vstopamo v dialog s kulturo in družbo, v kateri živimo, ter znotraj nje prebujamo občutek za tiste vrednote, ki so ključne za našo prihodnost.

Predsednik komisije, ljubljanski nadškof Anton Stres, je ob zadnji izjavi dejal, da krizo vrednot opaža tudi znotraj Cerkve. Opažate vi podobno?

Katoličani in Cerkev smo del slovenske družbe, zato se tako kot vsi drugi srečujemo z vsemi družbenimi problemi in stiskami. Eden takšnih je prav gotovo izguba občutka za temeljne vrednote, za kar katoličani nismo imuni. Strinjam se z izjavo, ki sem jo slišal pred meseci, »naj katoličani zač-

nemo živeti tisto, kar govorimo, in družba nam bo zaradi naše številnosti sledila«. Pri tem sem vedno bolj prepričan, da je treba tudi znotraj Cerkve in v javnosti okrepiti našo identiteto, kar pomeni, da se moramo katoličani dobro izobraziti o družbenem nauku Cerkve in ga v javnosti pogumno predstaviti. Pomembno je tudi, da smo ob ključnih temah in predlogih družbe kritični in da imamo pogum plavati tudi proti toku. Samo v takšni etični drži lahko katoličani sredi pluralne družbe ohranimo svojo identiteto.

Kaj je po vašem mnenju glavna težava današnjega, tukaj živečega človeka?

Z vprašanjem etičnega relativizma in iskanjem smisla življenja se že dolgo časa ukvarjam v povezavi s številnimi bioetičnimi temami. Menim, da je za današnjega človeka poleg socialno negotovega položaja prav gotovo velik problem izguba občutka za temeljne vrednote in duhovnost. Etični relativizem se danes najbolj jasno kaže v družinskem življenju, na katero smo v zadnji izjavi komisije tudi posebej opozorili. Medtem ko mladi že desetletja postavljajo družinsko življenje med svoje največje vrednote in življenjske cilje, opažamo, da v našem tako imenovanem »ideološko nevtralnem« šolstvu nimamo skoraj nikakršnih vsebin in skupine mladih, da bi jih seznanili, kako naj uresničijo ta ideal. Vprašanja, kot so, denimo, kako si izbrati zakonca, kako graditi medsebojno ljubezen, kako vzgajati otroka, kakšne so posledice nezvestobe, so v našem šolskem sistemu tabuizirana. Zato ni čudno, da so ljudje glede družinskega življenja intelektualno podhranjeni in da številni tega ideala ne uresničijo. Ko je govor o Bogu in presežnem, je treba poudariti, da nevtralnost države v odnosu do verskih skupnosti nikakor ne pomeni, da mora država promovirati ateizem in v javnih šolah izkoreniniti vero iz src otrok. Prepričan sem, da ima vsak človek pravico do duhovnega življenja in vrednot, zato ima država dolžnost, da otrokom in odraslim tudi v javnih šolah omogoči seznanitev z verstvi in duhovno razsežnostjo življenja.

Predlog novega družinskega zakonika je leto dni po predstavitvi še vedno na mizi resornega državnozborskega odbora, kjer poslanci razpravljajo o 3. členu (od 303 členov zakonika), ki govori o spreminjanju se definiciji zakonske zveze. Kaj pričakujete od te debate?

Komisija je bila ena prvih, ki so se javno opredelili do predloga družinskega zakonika. V svoji izjavi »Ohranimo in okrepimo vrednoto zakonske zveze in družine« smo se izrekli za demokratično in pluralno razpravo, prav tako pa smo se zavzeli, da se v zakonodaji okrepi vrednota zakonske zveze in družine kot skupnosti moškega, ženske in, če je mogoče, tudi otrok. Kot je znano, v komisiji ocenju-

jemo omenjeni predlog družinskega zakonika kot neprimeren. Prepričani smo namreč, da mora vlada urediti vse pravice istospolno usmerjenih staršev in otrok v zakonu o registraciji istospolnih partnerskih skupnosti ter pri tem upoštevati razsodbo ustavnega sodišča, ki govori o ureditvi dedovanja. Družinski zakonik pa naj ureja izključno zakonsko zvezo in družino.

Kaj menite o civilni iniciativi desetih nevladnih organizacij, ki so se ji pridružili podmladki LDS, SD in Zaresa, ki so pred dnevi začeli kampanjo za vse oblike družin in pravice vseh otrok?

Zanimivo je, da se organizatorji kampanje za sprejetje družinskega zakonika v javnosti ne sklicujejo več na znanstvene študije in raziskave, ki govorijo o istospolnih družinah in vplivu na otroke. Vse namreč kaže, da tudi stroka vsesplošno ne podpira takšnega družinskega zakonika in njihovih znanstvenih argumentov, s katerimi želijo dokazati, da otrok ne potrebuje očeta in matere za zdrav telesni, duševni in duhovni razvoj. Raziskave, ki so jih predstavili v javnosti, temeljijo na majhnem vzorcu istospolnih skupnosti, ki so jih raziskovalci izbrali iz kroga bolj ali manj svojih znancev. Naključnost in reprezentativnost omenjenih raziskav sta zato zelo dvomljivi, prav tako pa te raziskave temeljijo izključno na odgovorih odraslih homoseksualnih oseb, ki svoje »družine« razumljivo idealizirajo. Tehtneje bi bilo, če bi zagovorniki redefinicije zakonske zveze in družine pokazali študije, v katerih so sodelovali otroci in predstavili svoja stališča o tem, kje bi raje živeli in ali potrebujejo očeta in mater.

Glede zadnje tako imenovane plakatne kampanje v podporo družinskemu zakoniku se mi postavlja ta dve vprašanji: na eni strani to akcijo podpirajo nekatere organizacije in podmladki strank, ki so bolj ali manj na plačilnih listah različnih vladnih uradov in ministrstev. Vlada torej z različnimi projekti dejansko financira svojo kampanjo za sprejetje družinskega zakonika. V tem konkretnem primeru pa imamo opraviti tudi z nizozemskim veleposlaništvom v Sloveniji, ki neposredno financira »plakatno kampanjo« za spremembo naše zakonodaje. Si predstavljate, kakšen bi bil odziv nizozemske vlade, če bi naše veleposlaništvo na Nizozemskem financiralo kampanjo v podporo takšni spremembi zakonodaje, po kateri bi na Nizozemskem odpravili istospolne poroke? Zanima me, kako se bo na takšno »poseganje« tuje države odzvala naša vlada, saj gre pri takšni akciji tudi za vprašanje suverenosti in neodvisnosti naše države.

*Dejan Karba
Delo, torek 2. November 2010*

† Pavla Gostečnik
(7. 2. 1930 – 5. 11. 2010)

Jesenski dan vstal je iz noči, v predivo megle se skrilo je obzorje. Tam daleč zadaj, tam je morje, še dlje za morjem sonce je in Vi. Mama, stara mama, prababica in teta, Medvedova mama, Pavla Gostecnik, ki se je v petek popoldan (5. 11. 2010) tiho poslovila in odšla iz zemeljskega življenja. A ljudje, ki nas zapustijo in jih imamo radi, so kot zvezde. Ne vidiš jih, pa vendar veš, da so tam nekje...

Pavla Gostečnik se je rodila 7. 2. 1930, Apoloniji in Ivanu Zupan pri Konečnikovih v Šmihelu. Njihova družina je štela šest otrok. Poleg Pavle še Rozalija, Micika, Pavla in Stane, dvojčka pa sta kmalu po rojstvu umrla. Njena mladost je bila ovita v trdo delo na kmetiji, v odrekanja in garanja, vendar je v njej vedno gorela luč vere, ki jo je vodila po poteh življenja.

Osnovno šolo je končala v Šmihelu. Pred vrati pa je bila 2. svetovna vojna, ki ni nikomur prizanašala in je pustila sledi na vseh domovih. Ker so bili doma na koncu vasi, so šle mimo vse patrulje in vedno so imeli odprta vrata za vsakogar, tako da so včasih sami spali kar v drvarnici. Vedno v strahu pred najhujšim.

Po vojni je naredila knjigovodski tečaj v Murski Soboti in se zaposlila kot prodajalka v takratni Zadrugi tukaj v Šmihelu. Tam sta se spoznala s Francem Gostečnikom in se leta 1953 poročila ter si ustvarila družino na Medvedovi kmetiji v Radegundi. Temelj v njuni družini pa sta bili vera in ljubezen. In v tem duhu sta vzgajala tudi svojih šest otrok. Terezijo, Christiana, Franca, Jožeta, Bernardo in Magdo.

Medtem je leta 1957 izgubila očeta, leto dni kasneje pa se je v planini smrtno ponesrečil še brat Stane. Tako je tudi njo zajela senca žalosti in bolečine. Kljub trdemu delu na kmetiji in odrekanju pa je z ljubečo roko, spoštovanjem, razumevanjem, zaupanjem in toplino bogatila vse ljudi okoli sebe. In nekega dne je vse to zvesto prenesla na svoje otroke, ki jih je s potrpežljivostjo učila velike in male skrivnostne umetnosti na poti življenja. Otroci pa so rasli, se poročili in odšli vsak svojo pot. Sina Christiana je pot ponesla med frančiškane, hči Bernarda pa je odšla po poti tete Antonije in postala redovnica. Doma na kmetiji je ostal sin Jože, ki si je z ženo Ivico ustvaril družino in na njihovi domačiji je medsebojno sodelovanje, razumevanje in spoštovanje dajalo pravi smisel življenju.

Znala si je vzeti čas za prijaznost in ob njej si čutil srečo. Znala se je ozreti naokrog in se razveseliti majhnih, drobnih vsakdanjih stvari, ki jih prinaša življenje. Znala si je vzeti čas za ljubezen in bila je

ljubljena. Prav zato so se otroci, njenih sedem vnukov in trije pravnuki, na katere je bila tako ponosna, radi vračali domov, v njen objem. Iz njene notranjosti je sijal smehljaj ob vseh vnukih in pravnukih. Njeno srce je bilo oltar, h kateremu so se zatekale otroške vedoželjne oči. Ona pa jih je odela v cvetočo pravljico in jih ob koncu dneva zazibala v nežne sanje. In kolikokrat je neslišno sedela ob ognjišču in se predajala zvokom harmonike vnuka Lovrota.

V svoji mladosti je pela v cerkvenem pevskem zboru, bila je predsednica aktiva kmečkih žena, ki so ga takrat ustanovili, in je vse do konca življenja vložila ogromno dela in truda za društvo. Od leta 1975 je skrbela tudi za cerkveno perilo. Prihajala je ponj, ga negovala in čistila, da je cerkev tudi v notranjosti imela lepoto njenega dela. V jeseni življenja se je podala v ročna dela in izdelala nešteto prtičkov za cerkve v Šmihelu, pri Radegundi, pri Svetem Križu in še kje. Tudi domačije v Šmihelu in Radegundi krasijo njene vezenine prtičkov in zaves, ki jih je izdelovala s tkanino ljubezni.

Vera jo je spremljala na vseh poteh življenja. V njej je našla zatočišče, upanje tudi za najtežje trenutke, ko je prišla bolezen. Zelo rada je opravljala prve petke in tudi njeno življenje na tem svetu se je končalo prav na prvi petek.

Tudi v boleznih ni ostala sama. Poleg snah Ivice, ki ji je ves čas stala ob strani, ji je ostalo upanje. Na ponovno srečanje z otroki, vnuki, pravnuki. Niso pozabili nanjo. Zaspala je ob varnem občutku ljubljenosti hčera, ki so bile ob njej ob njenem odhodu. In verjela je v dejstvo, da dela ljubezni in prijaznosti nikoli ne umrejo, ampak se pomnožijo v življenju drugih. Rada je imela smeh in veselje. Bila je preprosta, skromna in iskrena. Ponižna in potrpežljiva. Rada je imela življenje in ostajala je zvesta svojim notranjim energijam, ki si jih začutil ob srečanju z njo. Ljubila je z besedami, z bližino, z objemom.

Imela je poseben čut za opazovanje in doživljanje narave, tisto notranjo bogatitev. Živela je z njo. Velikokrat je stala na domačem vrtu, pred hišo, in premišljevala. Gledala, uživala in občudovala je vso lepoto jesenskega jutra v domači vasi. Še pred nekaj dnevi, na domačem vrtu, ki je bil odet v odejo jesenskega listja.

Njena dejanja in besede so pustile globoke sledi, ker so bile iskrene in nežne. In ostale bodo za trenutke, ko se bo človek zazrl v nebo, ko se bo srce zazibalo v podobe iz najlepših besed, zanjo. In lepota njenega nasmeha, ljubečega, sočutnega nasmeha, ta lepota bo ostala večna.

V imenu občine Mozirje in v svojem imenu izrekam vsem domačim in sorodnikom iskreno sožalje.

Šmihel, 7. 11. 2010

Albina Rajter

† br. Alfonz Glušič
(5. 8. 1922 - 13. 12. 2010)
(nagovor na pogrebu, 15. 12. 2010)

Preljubi, pogledjte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo. Za dar božjega otroštva nimamo nobenih zaslug. Biti Božji otrok ne pomeni na poseben način se odlikovati v čemerkoli, imeti izredne sposobnosti, doseči veliko znanje, se ovenčati z izrednimi zaslugami. Nič od tega. Božje otroštvo je sad dejstva, da je Bog ljubezen. Ljubezni pa je lastno, da je sama sebi premajhna. Mora se razdajati. Vedno mora biti usmerjena od sebe drugam.

Kakor pravi sveti Janez, ostaja za svet v Božjem otroštvu nekaj skritega. Svet jih ne prepozna. Njihova prava podoba se razodene šele tedaj, ko ga bomo gledali takšnega, kakršen je Bog sam.

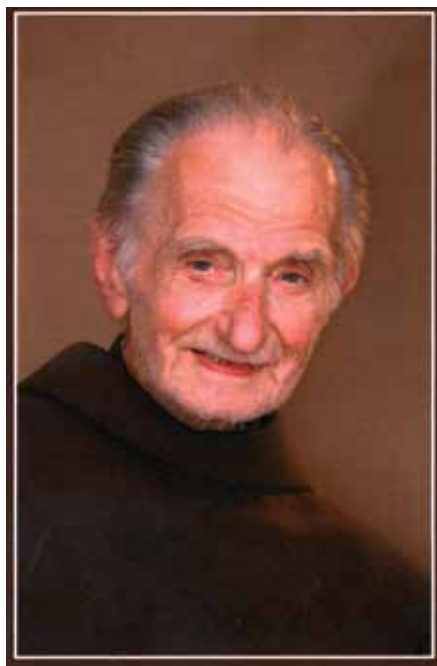
Na povsem njemu lasten način je Božje otroštvo živel naš br. Alfonz Glušič. Rodil se je na god Marije Snežne, 5. avgusta leta 1922 v vasi Loke 6 v župniji Nazarje v Savinjski dolini. Očetu je bilo ime Jožef, mati pa je bila Marija rojena Stopar. Krstili so ga že naslednjega dne, 6. avgusta 1922, na praznik Jezusove spremenitve na gori. Pri krstu so mu dali ime Alojzij.

Ko je Alojzij zrasel v fanta, se je začela vojna. In vojna ga je potegnila v svoj vrtinec. Moral je v nemško vojsko, ki ga je vodila po raznih državah Evrope, dokler ni bil ranjen.

Kako je v njem zazvenel Božji klic v frančiškansko bratstvo, je vsaj zame skrivnost. Vem samo, da je leta 1962 prišel k našim bratom in jih prosil, da bi postal frančiškan. Preoblečen je bil 5. avgusta leta 1962 v Ljubljani, spet na god Marije Snežne. Čas preizkušnje je končal z zaobljubami, ki jih je izrekel 30. avgusta 1963 spet v Ljubljani.

Pri preobleki je dobil ime Alfonz, kakor je v pooblastilu za preobleko gvardijanu p. Polikarpu Brolihu naročil provincial p. Marjan Valenčak. Po Alfonzu Ligvoriju, škofu, redovnem ustanovitelju in cerkvenem učitelju. Dolga leta je potem br. Alfonz godoval na ta dan. 17. maja 1987 pa je provincialu p. Mihaelu Vovku izrazil željo, da bi po novem svoj god obhajal 31. oktobra, ko goduje redovnik Alfonz Rodriguez. Cerkevni učitelj je bil zanj preveč imeniten. Bolje se je počutil v družbi samo redovnika. In odtlej je godoval dan pred vsemi svetimi.

V samostanu so br. Alfonzu zaupali službo krojača. Šival je habite, še bolj pa jih je popravljaj, dokler je mogel. Poleg tega je bil zakristan, opravljaj pa je še

polno drugih opravil, ki so mu jih zaupali bratje. Vsa ta opravila so bila ponižno služenje skupnosti. In v tem duhu jih je pokojni br. Alfonz tudi vršil.

V vsem svojem življenju in delu pa je oblikoval in ohranil nekatere posebnosti, ki so lahko spodbuda in navdih tudi nam.

Najprej je bil br. Alfonz človek, ki ni nobene stvari zavrgel. Skoraj tako, kakor smo slišali Jezusa v evangeliju: „Vse, kar mi da Oče, bo prišlo k meni; in kdor pride k meni, ga nikoli ne bom zavrgel.“ Tako je tudi br. Alfonz zbiral in shranjeval. Vsako stvar je uporabil do konca. Nekaj je bilo to gotovo posledica časov, v katerih je živel kot otrok, pa še potem, ko je prišel v samostan, so bratje poznali hude čase in pomanjkanje. Prepričan pa sem, da je imel tudi dar skromnosti in nezahtevnosti, kreposti, na kateri smo ljudje danes postali precej imuni. Zlepa se ju več ne nalezemo.

Druga lastnost, ki smo jo lahko opazovali pri br. Alfonzu, je bila njegova radovednost. Njegov svet je bil zanj vedno premajhen. Na tak ali drugačen način je vedno uhajal iz njega. Spominjam se, ko smo imeli misijon v Novem mestu, je pri maši pri darovanju hitro pobral miloščino, potem pa stekel na Kapitelj, da bi slišal, kaj pa misijonarji tam pridigajo. Dogajanje je vedno pozorno a neopazno

opazoval od strani, potem o stvareh premišljeval in čez čas, ko na to nihče več ni mislil, prišel na dan z iskrim vprašanjem. Uporabljal je starinski, skoraj že literarni jezik. Pravzaprav bi br. Alfonz sedajle najlepše stopil pred nas skozi številne anekdote njegovega življenja z brati, s katerimi je vedno nova razgibaval utirjenost samostanskega življenja.

Kot zadnje pa bi rad poudaril preprosto in iskreno pobožnost br. Alfonza. Pri tem je ohranjal nek svoj ritem, včasih precej samosvoj, pa vendar dosleden v odločitvah. Veliko je molil: sam v sobi, na samostanskem koru, pred in po sveti maši. Imel je svoje „bukvice“. Celo vrsto jih je imel na koru in samo on sam je vedel, kdaj mora katero vzeti v roke in kaj mora iz nje prebrati ali zmoliti. Na poseben način je častil evharistijo in Marijo. Kar tudi ni čudno, saj se je v življenje na tem svetu in v življenje v frančiškanskem redu rodil na god Marije Snežne.

Največje veselje br. Alfonza pa je bilo, če mu je pater, ki je imel sveto mašo, rekel, naj prebere Božjo besedo. Kolikšen nasmeh se je razigral po njegovem obrazu, koliko svežine je bilo kar naenkrat v srcu in v telesu. Kadar je br. Alfonz lahko prebral Božjo besedo, je bil srečen človek. Branje Božje besede ga je osrečevalo. Zvesto je tudi nosil križ pri pobožnostih križevega pota in pri pogrebi. Dokler je seveda to mogel. Trije stebri življenja br. Alfonza: evharistija, Božja beseda in križ. V srcu pa Marija. Skrivnost Božjega otroštva.

Pri vsem tem pa je ostajal ponižen in skrit. Včasih celo preveč. Ko se je pred dobrimi tremi leti bližala petinosemdeset letnica njegovega življenja, je p. provincialu napisal takole: „Jaz sem bolj za to, da bi se ta slovesnost kar bolj v tihoti izvršila, kot za čisto navadno kosilo. Če pa me mislijo počastiti s kakšnim rajanjem ali s petjem v obednici, potem se pa raje kam umaknem ali pa se kam skrijem.“

Pismo je končal s stavkom: „Naj se to izvrši vse v večjo čast Božjo in pa tudi v zveličanje moje duše. Če bom še preživel pet let življenjske dobe na tem svetu – bomo pa devetdeset letnico slovesno praznovali.“

Dragi br. Alfonz. Devetdeset letnice življenjske dobe na tem svetu niste dočakali. V letošnjem adventu, na god sv. Lucije, na dan, ko so naši predniki posejali pšenico, ki je krasila jaslice, je vaša življenjska setev dozorela v tisto žetev, ko žanje vsemogočni Bog po svojih angelih. Zato boste to slavlje, ki se ga tudi na zemlji niste mislili braniti, obhajali v nebesih. In to ne bo slavlje neke obletnice, v kateri seštevamo leta, ki se na koncu vedno obletijo. To bo slavlje večnosti, v kateri je izpolnjeno Jezusovo zagotovilo, „da ima vsak, kdor gleda Sina in veruje vanj, večno življenje.“ Počivajte v miru, br. Alfonz in pri Bogu prosite za nas, da bi skozi leta svojega življenja tudi mi postajali zrela Božja žetev.

*p. Stane Zore
provincialni minister*

Dragi brat Alfonz!

Brez dovoljenja vam bom nekaj prebral in spregovoril.

- V torek, pred 14 dnevi, ste v jutranjih urah dejali: svojo dušo bom izročil Bogu.
- In v bolnici sem slišal od vas vprašanje: Ali bo tudi osebni Miklavž – in ni bilo več glasu in ne pogleda.

Zaslutil sem nemo molitev.

Gospod, sedaj ležim tu.

In mojo usodo določajo zdravniki: ukazujejo – ubogam kot nedorasli otrok.

Ne zapusti me, moj Gospod, hiti mi na pomoč!

Gospod, sedaj ležim tu, vizita poje v zboru:

ostati čisto mirno. Spet bo vse dobro.

Ne zapusti me, moj Gospod, hiti mi na pomoč!

Gospod, sedaj ležim tu in premišlujem o svojem življenju.

Sem kot gluhi, ki ne more več slišati tona.

Kot mutec živim, ki svojih ustnic ne more več spraviti narazen.

Moja usta nimajo več pripravljenega odgovora.

Vprašanje mi zamre na jeziku.

Brez moči sem in kot pobit kričim na pomoč. Kdo bo pomagal?

Ne zapusti me, moj Gospod, hiti mi na pomoč.

Gospod, sedaj ležim tu.

Ko padam, me ti drži trdno v svoji roki.

Ne zapusti me, Gospod, mojega upanja, ne ostani daleč od mene, moj Bog!

Hiti mi na pomoč, Gospod, moja rešitev!

Dobil sem dovoljenje za odhod.

Recite mi zbogom, bratje!

Vsem se priklanam in se odpravljam na pot. Tu vračam ključke od svojih vrat.

Prosim vas le za nekaj prijaznih zadnjih besed.

Dolgo smo bili sosedje, vendar sem več dobil, kakor pa morem dati.

Zdaj se je naredil dan in svetilka,

ki je gorela v mojem temnem kotu, je ugasnila.

Prišel je klic in jaz sem pripravljen za na pot.

Pot se je začela 5. avgusta 1922 v vasi Loke pri Mozirju. Krstna voda vas je oblila v župnijski cerkvi Marija Nazaret ob Nazarski kraljici zlati.

Pred teboj, Gospa nebeška, romar truden postoji.

Tiho in zaupno – vdano
verno prošnjo govori.
Nazarska kraljica zlata
prosimo te vsi lepo,
da odpreš nam rajska vrata,
kadar boja konec bo.

Duše naše blagoslovi
in telesom daj moči,
da veseli vsi in zdravi
preživimo zemske dni.

Krojaški mojster vas je izučil svoje obrti.
Z Nazarsko kraljico zlato in z Wermachtom – nemško vojsko ste odšli na rusko fronto in šibra, kot ste dejali, vam je poškodovala nogo. In smrti ste se izognili na priprošnje Nje, in se vrnili v svobodno Savinjsko dolino.

Tudi v svobodi vam je bila Nazarska kraljica zlata navkljub vsemu rešiteljica.

V zahvaljevanje in priprošnje je posegel On, po Jakopčevem Pepeku iz Dobletine ter vas pripeljal v Frančiškanski samostan na Tromostovju v Ljubljani.

Tudi tu ni bilo gladko, peklenšček, tako ste večkrat dejali, me je premotil.

Nazarska kraljica zlata vam je ponovno stopila na-proti in ostali ste ji zvesti v Ljubljani 7 let.

Pred 40 leti ste prestopili prag Novomeškega samostana. Niste ga zapustili: bili ste krojač, zakristan, vrtnar, hkrati pa molilec, da vas ne bi peklenšček premotil ali nagajal.

Bukvice na oltarju so zdelane, kažejo pripravo na obhajilo in zahvalo.

Rožni venec je bil ničkolikokrat v vaših rokah v cerkvi in samostanski kapeli. Pa še molitveno bogoslužje – brevir za povrh.

Ni vam bilo všeč, če vam je prižigač ali vžigalnik nagajal.

Pri jutranjem odpiranju cerkve sta bila redna dva postanka – v Lurški kapeli in pri Brezjanski Materi božji. Nazarska kraljica zlata vam tega ni zamerila.

Preprostost, skromnost in še varčnost so bile vaše prijateljice. Nismo vas vedno razumeli. Oprostite nam.

Tudi globoka vprašanja ste nam zastavljali. Ko sta s p. Jožetom šla v Smolenjo vas, ste ga med potjo vprašali: ali bo moja duša videla tiste, ki me bodo prišli kropiti?

Brat Alfonz.

Tu, nad grobovi stojim,
ne kakor živ med mrtvimi,
ne kakor močan med onemoglimi,
ne kakor srečnež med nesrečnimi,
ampak kakor berač med bogatimi,
kot nevednež med onimi,
ki že vedo in jih sprašujem:
kaj je dalo smisel vašemu bivanju?
Kaj je tisto, kar je ostalo za vami,
potem, ko so zaprli krsto in obrnili lopato?
Vem, vi niste postali veter in zemlja,
vi niste odšli z reko in mesečino...
Vem, vi ste bogati in živi,
ker že veste, kako čas odplavi smeti,
biserom pa da sijaj.

Vi že veste, da je smisel več kot poln žep,
več kot dan brez skrbi, dvomov in težkih odločitev,
več kot imeti prav in biti vedno prvi,
več kot si vse upati in iti vedno samo naprej. Vi že veste, da je smisel biti zmeraj bolj in zmeraj raje,
biti še s kom in še za koga
in verjeti v še nekaj več kot si. Vi sedaj veste,
da niste v prazno hrepeneli,
da niste brez smisla trpeli, vi sedaj veste,
da bo vaš zaprti grob odprta vrata k Smislu,
ki ni več samo nekaj, ampak Nekdo.

Brat Alfonz: Želeli ste nam: torej lep pozdrav in nasvidenje v nebesih.

O Bog, ob umrlem bratu Alfonzu smo zbrani in molimo zanj. Čeprav je umrlo telo, želimo ohraniti njegovo ime živo v svoji sredi. Vemo pa, da nam to ni mogoče: še globlje bo umrlo v nas, njegovo ime bo

zaspalo v naših spominih, žalovanje bo splahnelo, živeli bomo naprej brez njega. Prosim te, naj živi pri tebi in bedi nad nami; naj bo on naša prošnja in naša molitev pri tebi: naj te neprenehoma spominja naših imen, kakor te spominja Jezus Kristus, človek v tvoji bližini vso tvojo večnost.

Brat Alfonz, hvala vam za vse: p. Simon Peter, p. Marko, p. Tadej, br. Tilen in jaz p. Felicijan - in zбоgom.

p. Felicijan

Za vpis v nekrologij:

	24. 9. 2010				
Ljubljana - Marijino oznanjenje	BR. IGNAC (JOŽEF) KUKANJA: iz vasi Divči v župniji Komen. Samostanski tretjerednik, zidar, ki je imel neizmerno zaupanje v Marijino pomoč in veliko ljubezen do svetega očeta. Zadnjih sedem let zgled potrpežljivosti v bolezni. Pokopan na pokopališču manjših bratov na ljubljanskih Žalah - 28. 9. 2010.	90	45		2010
	13. 12. 2010				
Novo mesto	BR. ALFONZ (ALOJZ) GLUŠIČ iz Lok pri Mozirju, samostanski tretjerednik, krojač, zakristan, vrtnar, velik ljubitelj Božje besede in molitve. Pokopan na pokopališču manjših bratov v Ločni 15. 12. 2010.	88	47		2010

Dediščina izgnanih brežiških frančiškanov

Brežice – V galeriji Posavskega muzeja v Brežicah bodo danes ob 18. uri odprli zanimivo razstavo zgodovinskih dokumentov in fotografij z naslovom Dediščina izgnanih frančiškanov. Razstava je nekakšno nadaljevanje lanskega leta dobro obiskane simpozija ob 350. obletnici prihoda frančiškanov v to posavsko mesto, kamor so se priselili leta 1659 in ostali vse do leta 1941, ko jih je nemški okupator izgnal, v samostanskih prostorih na današnjem Trgu izgnancev pa ustanovil nemško gimnazijo. Gimnazija je tam še danes, le da je seveda slovenska. Frančiškansko cerkev sv. Antona Padovanskega, ki je stala ob samostanu, so Nemci med vojno porušili.

Po osvoboditvi so frančiškani v Brežicah poskušali nekdanje redovno življenje znova obuditi, vendar jim to ni uspelo. Tako se je v desetletjih zatem za njimi zabrisalo veliko sledi. Nekaj teh si bo mogoče ogledati na razstavi, katere namen je ravno to, da bi Brežičani in drugi obiskovalci izvedeli vsaj nekaj o njihovem preteklem delovanju. Pripadniki te redovne katoliške skupnosti so v treh stoletjih na-

mreč poleg svoje osnovne dejavnosti veliko storili tudi na področju šolstva in dvigovanja slovenske narodnostne zavesti med prebivalstvom, samostan se je ponašal tudi z bogato knjižnico in številnimi umetniškimi likovnimi deli. Več o sami razstavi bo ob odprtju

spregovorila umetnostna zgodovinarica **Barbara Murovec** z Umetnostnozgodovinskega inštituta Franceta Steleta v Ljubljani, častni govornik pa bo frančiškanski provincial **Stane Zore**. Razstava bo odprta do 15. januarja 2011. **es**

Stara razglednica Brežic. V ospredju samostan in frančiškanska cerkev, ki ju že dolgo ni več.

Fotografija z naslovnice zloženke o razstavi

Dnevnik, 18. 11. 2010

BREZJE

Konec tedna Brezjanski pogovori

V soboto, 23. oktobra, ob devetih dopoldne se bodo z uvodno molitvijo v frančiškanskem samostanu na Brezjah začeli tradicionalni Brezjanski pogovori, ki jih že vrsto let skupaj pripravljajo Mednarodna Marijanska papeška akademija, frančiškanski samostan na Brezjah, Gorenjski muzej iz Kranja in Inštitut Antona Trstenjaka. Vsebina letošnjih Brezjanskih pogovorov bo izročilo nedavnega evharističnega kongresa v Celju in življenje ter mučeništvo Alojzija Grozdetta. Med gosti pogovorov bo tudi beograjski nadškof Stanislav Hočevar. **J. K.**

Gorenjski glas, 19. 10. 2010

Samostan hoče 270.000 evrov ali novega izvedenca

Frančiškanski red v tožbi zoper mariborsko občino terja vrnitev polovice pobreškega pokopališča in plačilo 666.000 evrov odškodnine

Tomaž Klipšteter

Maribor – Frančiškanski cerkveni red je znan po svoji skromnosti v duhu ponižnosti in odpovedi ter po poglobljanju v molitve in premišljevanje. Mariborski rimskokatoliški samostan frančiskanov pa se tožari na tukajšnjem okrožnem sodišču, kjer od Mestne občine Maribor terja vrnitev 2,8 hektarja velike parcele na območju pobreškega pokopališča ter povrhu dobrih 666.000 evrov odškodnine.

Po včerajšnji glavni obravnavi pri sodniku Marku Čagranu so bili frančiskani pripravljeni popustiti pri svojem denarnem zahtevku in so občini ponudili poravnavo, na podlagi katere bi se zadovoljili s »samo« 270.000 evri odškodnine. Vendar je Rok Gerlovič, pooblaščenec Mestne občine Maribor, včeraj zavrnil ponudbo s pojasnilom, da nima pooblastila za takšno poravnavo. Bo pa ponudbo posredoval županu Francu Kanglerju.

Parcelo ocenil na več kot milijon evrov

Zakaj menih tožijo lokalno skupnost? Spor je povzročilo zemljišče na pobreškem pokopališču, katerega vrednost je sodni cenilec ocenil na 1.092.000 evrov. Ta zemlja je z jugoslovansko nacionalizacijo postala

družbena lastnina, samostanski red pa si jo je po osamosvojitvi sprva prizadeval pridobiti nazaj v posest po denacionalizacijskem postopku. Vendar so zahtevek umaknili in so leta 1997 izposlovali neposredno vknjižbo lastništva na podlagi drugega zakona. O tem pravnem triku so frančiskani premišljeno molčali tri leta zato, da je občini v tem času potekel pritožbeni rok. Šele potem so ji razkrili svoj vknjižbeni uspeh in občini poslali prvo ponudbo, da naj odkupi to zemljišče. Občina kakopak tega ni marala storiti in je vložila nasprotno tožbo, s katero skuša izničiti vpis lastnine v zemljiško knjigo.

V tem delu pravde pa ima občina malo možnosti za uspeh, saj so okoliščine v prid frančiskanom. Da so zrele za razsodbo, je zaznal tudi sodnik Čagran, ki je včeraj napovedal, da bo s tem v zvezi sprejel delno sodbo. Pravdnima strankama pa je predlagal, da naj v vmesnem času skleneta dogovor o višini odškodnine. Samostan jo terja, ker ne more razpolagati s svojim premoženjem.

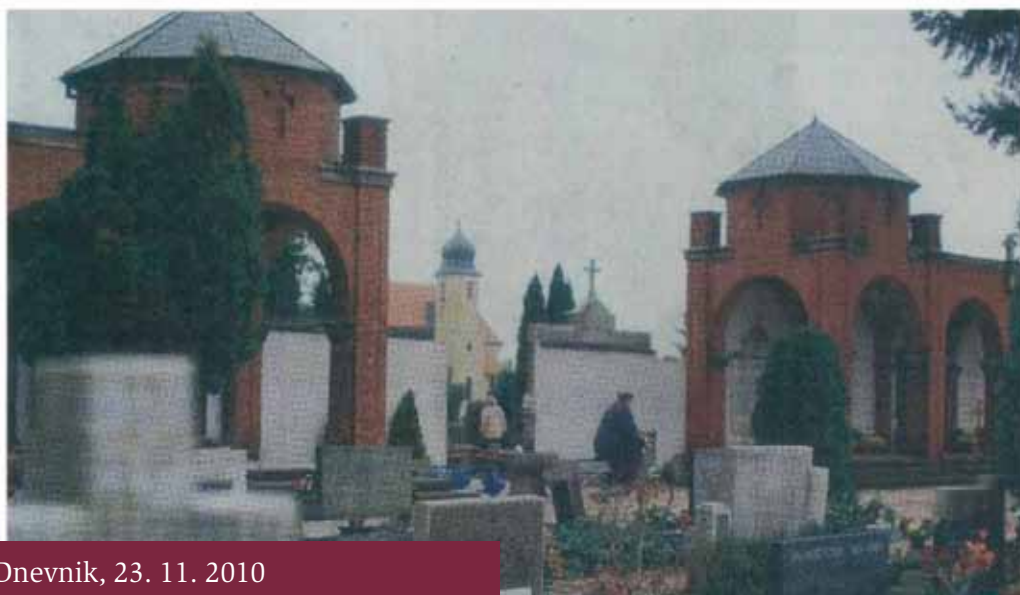
V tem delu pravde ima občina v rokah boljše karte. Glavni adut občine

je izvedensko mnenje Lidije Reiter, ki je morala sodišču podati oceno, koliko je občina – oziroma njeno Pogrebno podjetje Maribor – v minulih

desetih letih »zaslužilo« s to parcelo. Po izračunu Reiterjeve je ta zaslužek znašal komaj nekaj več kot 37.000 evrov. Pooblaščenec frančiskanskega reda, odvetnik Danijel Starman, je v prepričanju, da je ocena izvedenke zmotna, zahteval pritegnitev novega izvedenca. Občini je ob tem sporočil, da so frančiskani pripravljeni znižati svoj prvotni odškodninski zahtevek za skoraj 400.000 evrov.

Frančiskani bi ustanovili konkurenčno pogrebno podjetje

»Odškodnina 37.000 evrov se nam zdi nesprejemljiva. Naša stranka bi se bila pripravljena pogoditi za 270.000 evrov, zato da razrešimo problem. Če ne bo dogovora, pa bomo plačali novega izvedenca, ki bo, upam, prišel do številke 600.000 evrov,« je dejal Starman. Nobena zemlja ni zastoj, je še poudaril odvetnik, delna sodba pa bo zgolj odpravila hudo »boljševistično« krivico. Ko bodo frančiskani dobili parcelo v posest, se bodo lotili pogrebniškega posla, je napovedal advokat iz Kopra. »Verjetno bodo ustanovili svoje podjetje, ki bo konkurenčno pokopavalo ljudi v Mariboru, z večjo pieteto in boljšimi obredi – ne samo zapisati in pokopati.«

Mariborski rimskokatoliški samostan frančiskanov se tožari na okrožnem sodišču, kjer od Mestne občine Maribor zahteva vrnitev 2,8 hektarja velike parcele na območju pobreškega pokopališča in dobrih 666.000 evrov odškodnine.

Dnevnik, 23. 11. 2010

Poklon zvestobi

Tekst: Zlata Krašovec

Foto: Metod Zavadlav

Poklon zvestobi bi lahko poimenovali spominsko slovesnost, ki so jo ob stoletnici rojstva Ljubke Šorli pred dnevi pripravili v Franciškovi dvorani samostana na Sveti gori. Prav neomajna zvestoba – možu, rodu, jeziku in Bogu – je namreč zaznamovala vsak trenutek življenja v Tolmini rojene pesnice, ki je bila zaradi domoljubja in zaljubljenosti v lepoto slovenske besede izpostavljena številnim hudim preizkušnjam.

Sončnemu otrostvu v rodnem Tolminu je med prvo svetovno vojno, ko je bilo Ljubki komaj pet let, sledilo izgnanstvo in prve izkušnje nasilja. Po vojni se je življenje nekoliko utirilo. Leta so tekla in prišel je trenutek navdihujočega srečanja z glasbenikom Lojzeto Bratužem. Poroka obeh domoljubov v težkih časih sosednjega terorja je bila po pričevanju sodobnikov praznik slovenstva za Tolmin in vso Goriško. A srečno obdobje je bilo kratko.

Mag. Darinka Kozinc je na slovesnosti obudila spomin na tragični dogodek, ki je zasedal v mlado družino: »Sveti večer je minil mirno, kljub temu da so se med domačini potikali neznani ljudje. V nedeljo, 27. decembra 1937, po maši pa je pevce pričakala skupina fašistov in jih odpeljala na svoj sedež. Z orožjem so vsakega od njih prisilili, da je spil ricinovo olje kot kazen za domoljubje in zahtevo, da zapustijo zbor. Lojzeta Bratuža pa so prisilili, da je spil strojno olje z bencinom. Strup je deloval že isti večer. V bolnišnici pri rdeči hiši se je s smrtjo boril mesec in pol. V eni od zadnjih noči je skladatelj doživel trenutek sreče, ko se je pod oknom bolnišnice zaslislala njemu tako draga pesem Kraguljčki. Nezaslišani in nekaznovani zločin se je zgodil v času, ko ni bilo vojne, nad umetnikom, ki se ni ukvarjal s poli-

Bernard Goličnik, nekdanji gvardijan samostana na Sveti gori, Andrej in Lojzka Bratuž, Darinka Kozinc in pater Bogdan Knavs, gvardijan svetogorskega samostana.

tiko, ki se ni šel terorizma. Njegovo edino orožje je bila pesem, slovenska pesem, ki jo je gojil znotraj cerkvenih zidov.»

Po smrti moža je Ljubka ostala sama z dvema majhnima otrokoma in je veliko pretrpela. Najhujši je bil čas, ki ga je leta 1943 preživela v tržaškem zaporu, v zloglasni »kišti«, kjer je občutila bikovko komisarja Collottija, znanega po tem, da si je pred mučenjem jetnikov nadel rokavice. »Preživljala je telesne in duševne muke, komaj še živa, ne da bi vedela, kaj se dogaja z otrokoma, ki ju je morala pustiti sama v hiši, a sta bila nezmožna poskrbeti zase.« Iz zapora so jo premestili v taborišče Zdravičina pri Gorici. »Ko sem prebrala njen zapis, sem se čudila, kako je lahko pisala in se spominjala teh krutih dogodkov brez sovraštva do svojih mučiteljev, ki so ji uničili družino, ubili moža in povzročili toliko nepopisnega trpljenja,« se je vprašala Darinka Kozinc. Ljubka Šorli je pisala veliko, s strastjo, iz notranje nuje. Med njenimi pesniškimi

zbirkami pretresljivo odzvanja sonetni venec *Venec spominčic možu na grob*. Tudi vera ima v njeni poeziji pomembno mesto, je v uvodnem nagovoru poudaril svetogorski gvardijan, pater Bogdan Knavs. Kakšen je bil njen odnos do materinščine, pa razberemo iz njene pesmi *Slovenska govorica: Po naših dušah je vsa dolga leta beseda tuja ko kladivo bila, da bi poslednjo iskro zadušila, ki v njih bila je od pradedov vneta. Pa so čez nas viharji zadivljali, da so vasi gorele in telesa. Kako me miraz ob tem spominu stresa. A mi smo v zlate zarje verovali. Spet se čez polja kakor pesem ptice glasijo zvoki naše govorice, ki nam molitev je in vrisk in jok. O ne dopusti več, vesoljstva Bog, da bi se v morju sile potopila, saj je tako brezmejno sladka, mila.*

Nedeljska slovesnost na Sveti gori je bila poklon pesnici, ženi in materi, katere neverjetna življenjska moč, z njo je vso svojo življenjsko pot in tudi tragične izkušnje brez očitania in pritoževanja prelila v poezijo, še vedno pomeni navdih. V programu so poleg že omenjenih sodelovali: dramska igralka Dušanka Ristič, violinistka Veronika Breclj, harfistka Marina Ruzić, baritonist Marko Kobal in citrar Tomaž Plahutnik. Program je povezovala Alenka Saksida. Slovesnosti sta se udeležila tudi pesničina sin in hči, Andrej in Lojzka Bratuž. Mimogrede naj bo povedano, da je predsednik italijanske republike Giorgio Napolitano pred tremi letim (natančno sedemdeset let po mučeniški smrti njunega očeta Lojzeta Bratuža) oba odlikoval z visokim državnim priznanjem. Ob podelitvi priznanja se je v slavnostno okrašenih prostorih vladne palače na goriškem Travniku prvič oglasila slovenska pesem in prvič so izvedli nekatere Bratuževe skladbe. ■

Reporter, 12. 10. 2010

Novi Škrabčevi štipendisti

Nocoj bodo v skednju Škrabčeve domačije v Hrovači pri Ribnici podelili letošnje štipendije, ki jih Škrabčeva ustanova podeljuje izbranim študentom slovenistike, slavistike, klasične filologije in jezikoslovja. V sedmih letih jih je, vključno z letošnjimi, podelila že petdeset, poleg tega je do zdaj podelila tudi tri nagrade jezikoslovcem slovenistom (Ježetu Toporišču, Janku Modru in Tinki Orožen; letos pa nagrade zaradi procesualnih razlogov ni podelila). Med štipendisti so bili doslej tudi študenti iz Italije, Poljske, Rusije in Madžarske, vsako leto pa dobi Škrabčevo štipendijo tudi študent frančiškan ne glede na smer študija.

Letošnji štipendisti so: Manca Noč, študentka tretjega letnika grškega

jezika in književnosti na filozofski fakulteti (FF) v Ljubljani ter absolventka na oddelkih za bibliotekarstvo in za primerjalno književnost in literarno teorijo; Mojca Horvat, študentka četrtega letnika doktorskega študija na FF v Ljubljani, sicer pa mlada raziskovalka na FF in Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša; Eloed Dudas, podiplomski študent slovenskega jezika in književnosti na FF v Budimpešti, ki se v svoji doktorski nalogi posveča madžarsko-prekmurskim jezikovnim stikom; Andrej Perdiš, diplomirani jezikoslovec in primerjalni slovenski jezikoslovec, ki je letos študent tretjega letnika doktorskega študija primerjalnega jezikoslovja na FF v Ljubljani in ga zanimata predvsem leksikologija in leksikografija; Ka-

tarina Rigler Šilc, ki letos začena interdisciplinarni doktorski študij na FF v Ljubljani, v svoji doktorski nalogi pa se bo posvečala frazeologiji v osnovni šoli, in Judita Tomšič, diplomirana primerjalna jezikoslovka in sinologinja, študentka drugega letnika doktorskega študija na FF v Ljubljani. Dobitnik štipendije, namenjene frančiškanom (Stanislav Škrabec je bil namreč frančiškan), pa je Andraž Arko, ki deluje kot kaplan v Ljubljani na Viču in ob tem uspešno nadaljuje doktorski študij na teološki fakulteti, kjer proučuje vlogo filma v sodobni družbi. Posveča se področju filmske produkcije in o tem objavlja članke in recenzije. Napisal je že več slikanic in radijskih iger za otroke.

M. Vo.

Delo, 12. 10. 2010

Dediščina izgnanih frančiškanov

V Posavskem muzeju razstava o redu, ki je v Brežicah pustil velik kulturni pečat - Skoraj brez vidnega spominskega znamenja - Zadnja je padla Dobova

BREŽICE - V Brežicah so pred časom širše spregovorili o frančiškanih na tem območju in o njihovem velikem vplivu na tukajšnje družbeno in duhovno življenje. Z razstavo v galeriji Posavskega muzeja, ki so jo odprli 18. novembra, so se znova in še bolj poglobljeno dotaknili tistega dela zgodovine, ki ga je drugo dogajanje potisnilo nekako na rob.

Razstavo, na katere otvoritvi je govoril med drugimi provincial p. Stane Zore, odprl pa jo je brežiški župan Ivan Molan, so pripravili umetnostnozgodovinski inštitut Franceta Steleta ZRC SAZU, restavratorski center ZVKDS, Posavski muzej Brežice in Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa. K njenemu nastanku sta največ prispevala Barbara Murovec in Jože Skofljanec. Ima pomenljiv naslov Dediščina izgnanih frančiškanov.

»V skoraj 70 letih od izbrisa cerkve in samostana ni bil - razen nedavno postavljene tablice

o stavbi kot delu naše kulturne dediščine - z nobenim vidnim znamenjem nakazan spomin na brežiške frančiškane. Prostor pred gimnazijo zato kliče k dostojnemu opredmetenju spomina na neprekinjeno 282-letno delovanje frančiškanov v sožitju z domačimi prebivalci in na padlo vojno in povojno žrtev, »klostersko cerkev« - na pomnike o dobrih sosedskih odnosih s frančiškani, ki so v mesto vnašali »mir in dobro«.

To je eden od pripisov k razstavi o frančiškanih, ki so se v Brežicah naselili leta 1660; ne samo na povabilo grofa Frankopana, ampak tudi meščanov. Mogoče je pripis tudi eden ključnih zaznamkov, ob katerem mogoče koga zapeče vest. Omenjeno pomanjkanje vidnejšega znamenja, ki bi spomnilo na pripadnike reda, ki so meščanom postali prijatelji in ki so skrbeli za njihov dušni blagor in šolanje, namreč nekako dokazuje, da so frančiškane po povabilu v Brežice od tu izgnali.

Najprej so jih izgnali Nemci, ki so ob okupaciji tudi iz Brežic umaknili njim nezaželene ljudi. Drugi izgon so doživeli po vojni, s tem ko se iz izgnanstva niso mogli vrniti v Brežice, tako kot so prišli nazaj izgnani meščani. Frančiškani so namreč ostali tu brez prostorov in posesti.

Frančiškanov niso sprejeli v Brežice kljub njihovi dokazani izobraževalni in dušnopastirski vlogi ali prav zaradi nje. Vsaj obredno dejavnost, predvsem spoved, so si delili s cerkvijo. Po nekaterih podatkih so meščani veliko raje kot v cerkev hodili k frančiškanom in zaradi te priljubljenosti je po nekaterih domnevah zmanjkalo po vojni zanje mesta v tem okolju.

Frančiškani, glede katerih tokratna razstava spodbuja k ponovnemu razmisleku, so se obdržali dolgo časa le še v Dobovi. Njihov edini predstavnik je to župnijo zapustil pred nekaj leti, s čimer je bilo tudi konec frančiškanskega reda na Brežiškem.

M. Luzar

Dolenjski list, 25. 11. 2010

PRAZNIK OBČINE SODRAŽICA - Občina Sodražica je bila ustanovljena pred enajstimi leti, sicer pa je prej tudi že obstajala, in to od časa cesarice Marije Terezije pa vse do pred petdesetimi leti, ko je bila priključena Ribnici. Pri izbiri praznika so tako kot v sosednjih občinah določili datum iz daljne preteklosti, to je 30. oktober, ko jim je dunajska vladarica dodelila pravice do tedenskih sejmov. Na seji občinskega sveta so zlato plaketo in denarno nagrado podelili patru Marjanu Cvitku za dolgoletno glasbeno ustvarjanje na področju vodenja zborovskega petja. Štiri priznanja občine Sodražica so šla v roke športnim delavcem - Viktorju Drobničju, Stanetu Gašperiču, Francu Češarku in posthumno Stanetu Riglerju. Peto priznanje je prejela Ljubica Košir za delo na področju otrok in mladine. (Foto: M. G.)

Dolenjski list, 4. 11. 2010

MARIBORSKEGA POKOPALIŠČA NE BI ODDALI – Če bodo frančiškani polovico pokopališča dobili nazaj, ga ne bodo oddali v najem, temveč bodo verjetno ustanovili podjetje in kar sami poskrbeli za pokopališko dejavnost, je povedal njihov odvetnik Danijel Starman. FOTO TADEJ REGENT

Glede odškodnine bi se frančiškani poravnali

MARIBOR – Rimskokatoliški samostan frančiškanov Maribor in Mestna občina Maribor (MOM) še nista rešila spora okoli izročitve v posest 2,8 hektara pobreškega pokopališča in plačila odškodnine. Poleg zemljišča namreč frančiškani po sodni poti zahtevajo še 666.884 evrov uporabnine, MOM pa jim odgovarja z nasprotno tožbo, s katero hoče dokazati neveljavnost vpisa lastništva v zemljiško knjigo, ker da je ta v nasprotju z zakonom o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini. Sodišče bo o tem odločilo z vmesno sodbo.

«Če bo ugodeno nasprotni tožbi, bo samostan izbrisan kot lastnik iz zemljiške knjige, njegovemu zahtevku za vrnitev polovice pokopališča v naravi pa ne bo moglo biti ugodeno,» je povedal pravni zastopnik MOM, odvetnik **Rok Gerlovič**. Občina zagovarja stališče, da je vpis lastninske pravice na podlagi zakona o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini nezakonit, ker v zemljiški knjigi kot imetnik pravice do uporabe nikdar ni bil vpisan rimskokatoliški samostan frančiškanov. Zemljišče, ki ga upravlja Pogrebno podjetje Maribor, so frančiškani sprva zahtevali nazaj na podlagi denacionalizacijskega zakona, vendar so zahtevek umaknili, saj so lastninsko pravico leta 1997 vpisali na podlagi zakona o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini, je januarja lani, ko sta se stranki prvič srečali na so-

dišču, pojasnil Gerlovič. Sodišče je v tem času v postopek pritegnilo izvedenko, ki je izračunala, da so frančiškani upravičeni do približno 37.000 evrov odškodnine.

Po Gerlovičevih besedah namreč toliko znaša dobiček, ki ga je v letih, za katera frančiškani zahtevajo odškodnino, ustvarilo Pogrebno podjetje Maribor iz pokopališke dejavnosti; sem ne sodita kremiranje in cvetličarska dejavnost. Frančiškani se s tem ne strinjajo in so s pomočjo izvedenke ekonomske in davčne stroke prišli do zadnjega še sprejemljivega zneska, in sicer 270.000 evrov, saj je po besedah pravnega zastopnika frančiškanov, odvetnika **Danijela Starmana**, odškodnina v višini 37.000 evrov povsem nesprejemljiva.

«To, da bo sodišče izdalo vmesno sodbo, je samo poprava hude krivi-

ce, ki se je dogajala dolga leta. Mi bi morali dobiti to parcelo nazaj že leta 1997. Zdaj odpravljamo hude boljševistične krivice,» je bil oster Starman. Povedal je še, da so zanje neugodno izvedensko mnenje sprejeli s stisnjenimi zobmi ter da bo mariborskemu županu Francu Kanglerju poslal stališče frančiškanov, mu predlagal sestanek ter sklenitev poravnave.

Odvetnik Gerlovič namreč nima pooblastila, da o tako občutljivi zadevi sam sklepa poravnave, kar je v sodni dvorani tudi nedvoumno povedal: »Volja občine se predstavlja preko župana.« Če ta v poravnavo ne bo privolil, bodo frančiškani plačali novega izvedenca in upali, da se bo njegova cenitev čim bolj približala njihovemu tožbenemu zahtevku.

ROBERT GALUN

Delo, 23. 11. 2010

Pater Simon Peter Berlec

Kdo je pater Simon Peter Berlec

V Novo mesto so franciskani prišli jeseni 1469, ob begu iz Bosne. Naslednje leto so se naselili pri kapeli sv. Lenarta, kjer so leta 1472 dazidali samostan, knudu pa postavili tudi novo cerkev. Od leta 1746 do 1870 so franciskani vodili gimnazijo, od leta 1878 do 1919 pa deško osnovno šolo. Župnija Novo mesto – sv. Lenart, rimskokatoliška teritorialna župnija škofije Novo mesto, je bila ustanovljena 10. septembra 1967. Ima štiri podružnice: Gornja vas, Smolenja vas, Veliki Slatnik in Potov Vrh. Sedanji župnik je p. Simon Peter Berlec.

Pater Simon Peter Berlec se je rodil 26. junija 1969 v Ljubljani. V Ljubljani je obiskoval osnovno šolo Blicevje na Viču. Leta 1984 se je vpisal na srednjo ekonomsko šolo. Za redovniški – duhovniški poklic se je dokončno odločil leta 1989, ko je končal služenje vojaškega roka v Beogradu. Istega leta je vstopil k franciskanom in bil v mesecu septembru sprejet v noviciat na Sveto Goro pri Novi Gorici, kjer je sprejel »obleko prizkušnje«: habit. Po enoletnem bivanju je naredil prve zaobljube in nadaljeval s študijem teologije na teološki fakulteti v Ljubljani, ki ga je končal leta 1997. Po mašniškem posvečenju 29. junija 1997 je bil nastavljen za kaplana v Novo mesto, kjer je deloval do avgusta 1999. Potem ga je njegov redovni predstojnik (provincial) kot kaplana in hišnega ekonoma prestavil v Ljubljano (na Tromostovje), kjer je bil do leta 2002. V Novo mesto je zopet prišel 5. avgusta 2002 kot župnik in gvardijan (predstojnik

Česa ne bi mogli pogrešati v vašem delovnem okolju? Morda se bo slišalo malo čudno – ljudi okoli sebe.

Kaj bi spremenili v današnji družbi?

Nič, ker tako kot je, že mora biti. Bi bil pa vesel, če bi ljudje upočasnili hitri tempo življenja, si vzeli več časa drug za drugega, se znali uživati v drugega in poslušati sočloveka. Bog nam je dal dvoje ušes in ena usta, da bi več poslušali in manj govorili.

Kako poteka vaš delovni dan?

Zjutraj vstanem med 6 in 6.30. Ob 7. uri imamo na samostanskem molitvenem koru skupne molitve in premišljevanje. Potem je ob 8. uri sv. maša ali spovednica. Po sv. maši zajtrk in potem delovno dopoldne. Ker sem poleg predstojnika samostana (gvardijan) tudi župnik (skrb za župnijo – pastoralne stvari), je delo zelo raznovrstno (dežuranje v pisarni, sestanki, priprave na srečanja, nakupi, obrtniki ... Ob 12.30 imamo opoldanske molitve (kakšen prestiž-vesel sem, da imam to možnost). Potem je kosilo in popoldne po večini veroučna srečanja. Večeri so obarvani s srečanji mladih, študentov,

Katera svetovna prestolnica je na vas naredila najmočnejši vtis? London.

Katero gledališko predstavo bi si najraje ogledali?

O, sem si jo in to večkrat »Jamski človek«, ki jo izvrstno odigra Uroš Fürst. Pa Polono Vetrnih rad gledam v monokomedijah. In seveda ne smem pozabiti tudi na izvrstnega igralca Gregorja Čušina.

Kaj vas v življenju preseneti?

Če srečam človeka, ki ima svojo hrbtenico in si upa živeti življenje.

Kaj vam lahko pokvari dan?

Kakšna slaba novica. Pa ne da mi pokvari dan, ampak težko mi je.

Vaša največja razvada je ...?

Joj, sladkarje.

Katera so vaša življenjska načela?

Morda se skrivajo v gcalu, ki ga je zapisal naš redovni ustanovitelj sv. Francšek Asiški: »Bratje, dokler imamo čas, delajmo dobro!«

Kateri kulturno-zgodovinski spomenik v dolenski prestolnici vam je najbolj pri srcu? Naša samostanska in župnijska cerkev sv. Lenarta, naš samostan, pa naša samostanska knjižnica. Vse to »diši« po starem. Si predstavljate koliko nog je šlo čez kamne samostanskega hodnika, glede na to, da se je takrat pisalo leto 1472?

Kako se glasi vaš moto? Izrekel ga je sv. Janez Bosko: »Delaj dobro in pusti vrabčkom čivkati!«

Z enim stavkom opišite, kdo je p. Simon Peter Berlec? Vesel Francškov brat, ki ima rad ljudi in živati.

zakonskih skupin, Karitas, ... Špat gram med 23. in 24. uro. No, kdaj se zgodi, da sem tudi prej v postelji. In potem isti ritem naprej.

Kateri dogodek na življenjski poti se vam je najbolj vtisnil v spomin? Težko bi se odločil za enega. Več jih je bilo v mojem življenju.

Na kateri dosežek v vašem življenju ste najbolj ponosni? Joj, o tem pa še nisem razmišljal.

Kateri kraji so vam pri srcu in kam se radi vračate? Tiste, ki sem jih v zadnjih letih obiskal. Rad se vračam v svoje rodno mesto Ljubljano. In upam, da nekoč tudi v daljino Avstralijo.

Kaj vas prizadene? Neiskrenost, neresnice, ki jih govorijo o meni. Rad imam ljudi, ki si upajo igrati z odprtimi kartami.

Katero od človeških vrednot najbolj cenite? Iskreno – pristno prijateljstvo, ki se še posebej pokaže v težkih trenutkih življenja. Npr. tudi to, da delaš dobro, pa zaradi tega dobiš po glavi.

Kako prepoznate sposobnega človeka? Ja, to se da pa hitro opaziti ali nekdo igra ali je pristen. Ali so samo odprta usta ali so v ozadiju tudi dejanja. Ta dar mi je Bog dal, priznam. Nisem pa vedno hvaležen za to, ker je zopir občutek, ko nekdo igra pred tabo in te celo gleda v obraz, pa veš, da ti laže.

Najljubša jed in kdo jo zna najbolje pripraviti? Če se malo pohecim. Vse, kar je v »hlačkah« – pohano. Oj, pa sirovi štruklji, tisti »ta pravi« z domačo smetano in skuto, ki jih pripravi moja mama. No, tudi naša samostanska kuharica Hilda je ta prava.

Ob poslušanju katere glasbe se najbolj sprostiti? Od nekdanj rad poslušam klasično glasbo in opero. Je pa res, da mi tudi domače viže (ta govejka muzika) vzpodbudijo duha, ki sporoči telesu, da bi se zavrtelo v ritmu polke in valčka. Rad plešem!

Samostana

Kako je vaša družina vplivala na vaše redovništvo – duhovništvo?

V bistvu izhajam iz tradicionalno verne družine. Bolj kot moja primarna družina, ki mi ni nikoli branila in me je pospila v moji odločitvi, so na moje redovništvo – duhovništvo vplivali bratje franciščani, ki delujejo v Ljubljani na Viču, točneje v župniji sv. Antona Padovanskega.

Kdaj ste začutili, da boste redovnik – franciščan? Že kot 6-leten otrok sem maševal. Tako, da morda že takrat v otroški zanesenosti. Spominim pa se, da sem v svoj dnevnik pri trinaestih letih napisal, da bi rad postal duhovnik, in to franciščan. In to sem v sebi gojil vse do dokončne odločitve.

V čem se vi razlikujete od škofijskega duhovnika? To, da redovniki živimo v bratstvu – družinskem življenju. Pomeni, da nas je več skupaj. Naredimo tudi redovne obljube pokorščine, ubošva in čistosti. Nimamo svojega premoženja. Vse, kar imamo, je skupna last oz. v uporabi. In po smrti ostane vse samostanu. Nič ne po tebi ne deduje.

Kaj vam pomeni ubošvo? Meni predvsem nenavezanost na stvari. In da sem pripravljen deliti tudi tiste stvari, ki mi veliko pomenijo.

UDARNI LIST IZHAJA MESEČNO	info@udarni-list.si
Uredništvo: Udarni list d.o.o. Novi trg 19 8000 Novo mesto	Uredništvo: Majda Luzar, Tanja Brate, Uroš Kočjan Odgovorni urednik: Uroš Kočjan Lekarna urednik: Neva Kebe Kohn Grafična priprava: Konvikt d.o.o. Izdajava: Ljubljana d.o.o., Ljubljana
Uredništvo časopisa Udarni list Novi trg 19 8000 Novo mesto	Tisk: Set Aveče d.d., Ljubljana Datum nastopa: oktober 2010 Nabliže: 25.000 letovodov Distribucija: Udarni list in Petla Slovenije
Iskreno oglaševalsko podjetje 040/731 700	

Udarni list, izdajatelj Udarni list d.o.o., v skladu s Statutom mesta, Novim trgom 19, je spisan v revniški knjigi, ki jo vodi Ministrstvo za kulturno dediščino, pod zaporedno številko 19.

Dediščina izgnanih

350 let od prihoda frančiškanov v Brežice

V četrtek, 18. novembra, so v galeriji Posavskega muzeja Brežice odprli razstavo z naslovom Dediščina izgnanih. Tri stoletja brežiških frančiškanov.

Frančiškovi bratje praznujejo 350. obletnico prihoda v Brežice. S podporo brežiške gospode so si tu postavili samostan s cerkvijo sv. Antona Padovanskega in v sožitju z Brežičani opravljali svoje poslanstvo. Pomembno so vplivali na razvoj šolstva v mestu ter bili uspešni kirurgi in zdravniki. Konec 19. stoletja so za potrebe noviciata preuredili samostan in cerkev na novo opremili, potem pa je leta 1917 močan potres poškodoval cerkev in skoraj povsem porušil samostansko poslopje. Do leta 1930 so cerkev prenovili in poslopje na novo postavili, le dobro desetletje pozneje, leta 1941, pa so nemške čete frančiškane izgnale iz Brežic. V samostanskih prostorih je bila ustanovljena nemška gimnazija, cerkev pa so Nemci do tal porušili. Po končani vojni so se bratje zaman poskušali vrniti v Brežice. Samostansko poslopje tako še danes služi potrebam (zdaj slovenske) gimnazije, medtem ko so premično lastnino brežiških frančiškanov – zlasti umetniške slike, bogato knjižnico, liturgične predmete in pohištvo – »razdelili« med mnoge slovenske frančiškanske samostane, največ umetniških slik hranijo v Ljubljani.

Na razstavi predstavljena zgodba o dediščini brežiških frančiškanov je začela nastajati pred približno desetiimi leti, ko je umetnostna zgodovinarica Barbara Murovec, avtorica razstave, v slikarski zbirki frančiškanskega samostana Ljubljana – Center odkrila vrsto kakovostnih slik iz nekda-

njega brežiškega samostana. Pot po sledih dediščine izgnanih bratov jo je vodila v Posavski muzej Brežice, v frančiškanski samostan Ljubljana Vič, v župnijo Dobova, v samostane v Nazarjah, pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah in na Sveti Gori pri Gorici. Strokovni temelji za razstavo sta tudi raziskovalno delo zgodovinarja Jožeta Škofljanca in odmeven znanstveni simpozij ob 350. obletnici prihoda frančiškanov v Brežice leta 2009. Zbornik simpozija je tik pred izidom. Namen razstave, ki sta jo oblikovala Andrej Furlan in Žiga Okorn, je predstaviti dediščino frančiškanov.

Razstavo je odprl župan občine Brežice Ivan Molan, zapeli so frančiškanski bratje, o razstavi je spregovorila avtorica razstave umetnostna zgodovinarica dr. Barbara Murovec, častni govornik pa je bil provincial p. Stane Zore, ki je najprej poudaril pomen tristoletnega delovanja frančiškovih bratov v Brežicah, potem pa se vprašal, ali »se je z uničevalno nastrojenostjo druge svetovne vojne sožitje ali bolje dialog duha med Brežičani in frančiškani prekinil. Divjanje časa in človeka v njem lahko ruši stavbe, lahko preganja telesa. In to se je tukaj zgodilo. Frančiškanska cerkev je bila porušena, bratje so morali oditi, ker so bili pregnani. Delili so usodo tolikih, ki so morali s te rodovitne ravnine v pregnanstvo. Po vojni so se Brežičani lahko vrnili domov – na prazne in večinoma opustošene domove. Frančiškovim bratom vrnitev ni bila omogočena, ker je imela z njihovim domom – frančiškanskim samostanom v Brežicah – oblast drugačne načrte. Zgovorni pogovor duha pa ni utihnil.« Razstava bo na ogled do 15. januarja 2011, obširneje pa jo bomo predstavili v eni od prihodnjih števil *Družine*.

IVO ŽAJDELA

Družina, 28. 11. 2010

V oktobru smo nadaljevali z združevanjem prijetnega s koristnim: potekala sta angleški in nemški konec tedna, kjer so udeleženci poglobljali svoje znanje obeh tujih jezikov. Nekaj nadebudnih zgodovinarjev pa je odšlo še na dodatni pouk zgodovine v Kolovrat, Javorco in Mengore.

Agata Nuč

Ljubljana Gornji trg Nov dom za študentke

V starem ljubljanskem mestnem jedru že desetletja živi skupnost hčera Marije Pomočnice, ki v svoj dom sprejema tudi dekleta; tista, ki se pripravljajo na redovni poklic, in tista, ki prihajajo na študij v Ljubljano. Več stoletij stara zgradba je bila nujno potrebna prenove, da bi lahko nudila varen in topel dom sedanjim generacijam. Pred letom dni smo se zato lotile prenove in v začetku oktobra v prenovljeni del hiše že sprejele študentke; v delu, namenjenem za sestre in kandidatke, pa se dela še nadaljujejo. Kot don Bosko smo začele s pičlimi sredstvi, a nam je Gospod po velikodušnosti dobrotnikov sproti prihajal naproti. Zaupamo, da nam bo še naprej pomagal pri odplačevanju dolgov.

19. oktobra smo se v lepem številu zbrali k blagoslovu prenovljenih prostorov. Študentke so poskrbele za glasbeni uvod pred nagovorom ravnateljice s. Majde Pangeršič, ki je povedala, da je pred leti v italijanski izšla knjiga *Stabilita sulla roccia* – Utrjena na skali. To je življenjepis s. Alojzije Domajnko, ki je vodila prvo skupnost sester HMP v Sloveniji. Študentski dom, ki začneja svoje delovanje pod njenim imenom, je zares zgrajen na skali. Ta zunanja simbolika izraža namen zgradbe: da bi vsi, ki v njej živijo in delujejo, spoznavali in gradili svoje življenje na skali, ki je Kristus. Nadškof Stres je študentkam zaželel, da bi si poleg izobraževalnega dela v času študija nabirale predvsem

modrost. Ob koncu je inšpektorica s. Mojca Šimenc v nagovoru orisala zgodovino hiše in sestrskeske skupnosti ter se zahvalila vsem, ki so kakor koli pomagali pri gradnji. Iz rok ekonomice s. Marije Kociper so zaslužni pri obnovi prejeli simbolično darilo, ki je izražalo priznanje za težko in zahtevno delo. Za vse povabljene je nato sledil ogled prenovljenih prostorov, še dolgo v večer pa se je nadaljevalo prijateljsko srečanje ob mizi in zdravici na čast novemu poslanstvu, ki se odpira za vrati Gornjega trga 21 v Ljubljani.

Maribor Ritem Duha 2010

Maribor je 16. oktobra že devetič gostil največji slovenski festival duhovne glasbe RITEM DUHA.

Potekal je v športni dvorani Vrbanška, neposredno pa ga je prenašal Radio Ognjišče. V tekmovalnem delu se je predstavilo deset novih, še neobjavljenih skladb. Nagrada je tokrat šla v roke skupini Leriduss, ki je nastopila s skladbo: O, moj Bog.

Več kot 1100 ljudi je odločalo o nagradi občinstva. Letos sta jo prejeli Tina Gačnik Tiana in Aleks Volasko, ki sta v duetu zapela "Povejmo naglas!". Podeljena je bila tudi nagrada za najboljšo besedilo. Prejel jo je Gregor Čušin, ki je besedilo za skladbo "Včasih" sestavil za Meto Horvat.

- ▲ Blagoslov obnovljenih prostorov na Gornjem trgu
- ▲ Zmagovalci Ritma Duha 2010

Monaldin

**ANNUS MONALDINUS
BEATUS MONALDUS IUSTINOPOLITANUS
1210-2010**

2.	Maša za dobrotnike in samostansko družino	Maša za dobrotnike in samostansko družino
2.	Sveta Gora SVETOGORSKA MATI BOŽJA, zavetnica bazilike, slovesni praznik, oboje večernice	
5.	Bežigrad, Melbourne - Kew, New York SV. CIRIL IN METOD, patronici, slovesni praznik, oboje večernice	

14.	Vič OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, druge večernice	
15.	Brezje SV. VID, patronici, slovesni praznik, oboje večernice	
18.	Kamnik OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, prve večernice	
19.	Sveta Trojica SVETA TROJICA, patronici, slovesni praznik, oboje večernice	
25.	Sveta Gora OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice	

NOVEMBER	
	<i>Vsaka hiša opravi eno sv. mašo za rajne iz hiše</i>
5.	<i>Maša za dobrotnike in samostansko družino</i>
6.	Novo mesto SV. LENART, patronici, slovesni praznik, oboje večernice
13.	<i>Maša za brate laike</i>
16.	Bežigrad OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice
25.	SPOMIN VSEH RAJNIH IZ FRANČIŠKOVH REDOV
29.	VSI SVETNIKI FRANČIŠKOVH REDOV, praznik

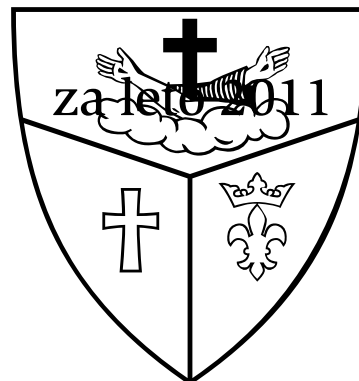
DECEMBER	
3.	<i>Maša za dobrotnike in samostansko družino</i>
30.	Adelaide SV. DRUŽINA, patronici, slovesni praznik, oboje večernice

4.	<i>Maša za dobrotnike in samostansko družino</i>	
13.	Vič SV. ANTON PADOVANSKI, patronici, slovesni praznik, druge večernice	

7.	<i>Maša za dobrotnike in samostansko družino</i>	
2.	Kostanjevica OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, druge večernice	
2.	Ljubljana SV. JURIJ, glavni zavetnik Ljubljane, slovesni praznik, druge večernice	
24.	Lemont, Brezje MARIJA POMAGAJ, patronici oz. nar. svetišče, slovesni praznik, oboje večernice	

2.	<i>Maša za dobrotnike in samostansko družino</i>	
15.	Ljubljana - Marijino oznanjenje OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice	
16.	<i>Ponovitev zaobljub, glej Molitvenik Molimo te, presveti Gospod, str. 54, 66, zlasti 158.</i>	

bogoslužni koledar
in
opozorila
slovenske frančiškanske
provincie svetega križa

Ljubljana 2011

25.	☿☿☿ Kostanjevica, Nazarije, Ljubljana - Marijino oznanjenje GOSPODOVO OZNANJENJE MARIJ, PATROCINIJ, slovesni praznik, oboje večernice
5.	Maša za dobrotnike in samostansko družino
MAREC	

13.	☿ Adelaide - Welland OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice
5.	Maša za dobrotnike in samostansko družino
FEBRUAR	

25.	☿ Maribor MARIJA, MATI USMIJENJA, zavetnica bazilike, slovesni praznik, oboje večernice
14.	☿ Sydney - Merrylands OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice
1.	Maša za dobrotnike in samostansko družino
JANUAR	

Ta koledar je potreben zato, ker v Bogoslužni koledar Katoliške cerkve v Sloveniji niso vnesene spremembe, ki zadevajo posamezne hiše, pa tudi zaradi sprotnih opozoril na zadeve, ki nam jih nalagajo Posebni statuti naše province.

Še nekaj opozoril, ki se časovno in krajevno ne dajo uokviriti:

1. Za GOD vsakega brata hiše naj se opravi sveta maša po njegovem namenu. Poleg tega pa mu pripada še ena prosta maša na leto (PS člen 9,4).

2. SLOVENSKI POKRAJINSKI KOLEDAR nas ne veže. Od posebnih škofijskih praznovanj smo dolžni obhajati le OBLETNICO POSVETITVE STOLNICE kot praznik in GLAVNEGA ZAVETNIKA KRAJA ali MESTA kot slovesni praznik.

Vendar se iz pastoralnih razlogov lahko držimo pokrajinskega koledarja. O tem odloči hišni kapitelj ali rektor cerkve.

Opomba: **navedki v krepkem tisku veljajo za vse;** v običajnem pa le za posamezno hišo ☿.

Izdal: Frančiškanski provincialat, Prešernov trg 4, Ljubljana; odgovarja p. Stane Zore, provincialni minister

3.	Maša za dobrotnike in samostansko družino
SEPTEMBER	

15.	☿☿ Nova Štifta, Strunjan MARIJINO VNEBOVZEJE, PATROCINIJ, slovesni praznik, oboje večernice
11.	☿ Maribor OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice
10.	☿ Nova Štifta OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice
6.	Maša za dobrotnike in samostansko družino
AVGUST	

26.	☿ Koper SV. ANA, PATROCINIJ, slovesni praznik, oboje večernice
25.	☿ Kamnik SV. JAKOB, PATROCINIJ, slovesni praznik, oboje večernice
15.	Maša za brate bogoslovce
14.	☿ Strunjan OBLETNICA POSVETITVE SVETIŠČA MARIJINEGA PRIKAZANJA, slovesni praznik, oboje večernice

14.	POVIŠANJE SVETEGA KRIŽA patrocinij province, slovesni praznik, oboje večernice
25.	☿ Nazarje OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice
29.	☿ Sydney - Merrylands SV. RAFAEL, PATROCINIJ, slovesni praznik, oboje večernice

OKTOBER	
1.	Maša za dobrotnike in samostansko družino
3.	☿ Šiška OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, samo prve večernice
4.	☿ Šiška SV. FRANČIŠEK, PATROCINIJ, slovesni praznik, oboje večernice
7.	☿ Brezje OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice
20.	☿ Melbourne - Kew OBLETNICA POSVETITVE CERKVE, slovesni praznik, oboje večernice
30.	☿☿☿ Koper, Novo mesto, Sveta Trojica OBLETNICA POSVETITVE FRANČIŠKANSKIH CERKVA slovesni praznik, oboje večernice

JUBILEJI BRATOV V LETU GOSPODOVEM 2011

A) ŽIVLJENJSKI JUBILEJI

85 let: **P. VALERIJAN JENKO**, Sydney – Merrylands, Avstralija, 6.1.
85 let: **P. MIRKO SILVESTER**, Nazarje, 25.2.
85 let: **BR. ŠTEFAN REZEC**, Brezje, 23.6.

80 let: **P. FILIP RUPNIK**, Nova Štifta, 8.2.
80 let: **P. ANDREJ VOVK**, Kostanjevica, 13.6.
80 let: **P. HIERONIM ŽVEGLIČ**, Ljubljana – Vič, 19.6.

75 let: **BR. HERMAN MASIČ**, Brezje, 5.1.
75 let: **P. AVGUŠTIN JUG**, Ljubljana – Marijino oznanjenje, 3.3.

70 let: **P. LAVRENCIJ ANŽEL**, Kamnik, 1.2.
70 let: **P. ZDRAVKO JAKOP**, Sveta Gora, 7.3.
70 let: **P. MATEJ PAPEŽ**, Sveta Trojica, 9.9.

65 let: **P. BERNARD KARMANOCKY**, Johnstown, ZDA, 25.8.
65 let: **P. MARKO NOVAK**, Novo mesto, 18.11.
65 let: **BR. BONAVENTURA OBRAN**, Brezje, 6.12.

60 let: **P. MILAN KADUNC**, Francoska Gvajana, 20.4.
60 let: **P. BORIS MARKEŽ**, Koper, 27.11.

55 let: **P. VID LISJAK**, Ljubljana – M. oznanjenje, 3.7.
55 let: **P. FRANCI KOVŠE**, Nazarje, 3.9.
55 let: **P. RAFAEL SLEJKO**, Mošnje, 11.11.

50 let: **BR. DRAGAN VAMPOLA**, Ljubljana – M. oznanjenje, 13.3.

45 let: **P. ROBERT BAHČIČ**, Rim, 28.6.

40 let: **BR. AMBROŽ POŽUN**, Sveta Gora, 25.8.

30 let: **P. AMBROŽ MUŠIČ**, Ljubljana – M. oznanjenje, 8.2.
30 let: **BR. JAN CVETEK**, Ljubljana – M. oznanjenje, 18.12.

B) PRVE ZAOBLJUBE

75 let: **P. BRUNO KOROŠAK**, Kostanjevica, 16.8.

70 let: **P. PAVEL KRAJNIK**, Sveta Gora, 30.8.

60 let: **P. BERNARDIN SUŠNIK**, Lemont, ZDA, 5.9.
60 let: **P. HIERONIM ŽVEGLIČ**, Ljubljana – Vič, 5.9.

55 let: **P. HUGO DELČNJAK**, Francoska Gvajana, 20.8.
55 let: **BR. LEON RUPNIK**, Brezje, 22.9.

50 let: **BR. HERMAN MASIČ**, Brezje, 25.9.
50 let: **P. ERNEST ŽIŽMOND**, Kamnik, 4.10.

45 let: **P. ZDRAVKO JAKOP**, Sveta Gora, 13.8.
45 let: **P. DAMIJAN VRAČKO**, Nazarje, 3.9.

30 let: **P. VID LISJAK**, Ljubljana – M. oznanjenje, 23.8.
30 let: **P. DAVID ŠRUMPF**, Kostanjevica, 23.8.

25 let: **P. MARJAN ČUK**, Ljubljana – Šiška, 28.9.
25 let: **P. METOD OGOREVC**, Lemont, ZDA, 28.9.

10 let: **BR. TILEN GREGOR URTELJ**, Novo mesto, 2.9.

C) SLOVESNE ZAOBLJUBE

- 70 let: **P. BRUNO KOROŠAK**, Kostanjevica, 1.9.
- 65 let: **P. ATANAZIJ LOVRENČIČ**, Lemont, ZDA, 12.8.
- 55 let: **P. HIERONIM ŽVEGLIČ**, Ljubljana – Vič, 14.3.
- 50 let: **P. BOGOLJUB GSELMAN**, Maribor, 3.4.
- 50 let: **P. AVGUŠTIN JUG**, Ljubljana – M. oznanjenje, 3.4.
- 50 let: **P. LEOPOLD GRČAR**, Brezje, 2.9.
- 50 let: **P. MIHAEL S. VOVK**, Sveta Gora, 2.9.
- 40 let: **P. BERNARD KARMANOCKY**, Johnstown, ZDA, 5.9.
- 40 let: **P. KRIZOLOG CIMERMAN**, New York, ZDA, 11.10.
- 40 let: **P. KAZIMIR ČOŽ**, Ljubljana – M. oznanjenje, 11.10.
- 40 let: **P. ZDRAVKO JAKOP**, Sveta Gora, 11.10.
- 40 let: **P. VILIJEM PUSTOSLEMŠEK**, Sveta Gora, 11.10.
- 40 let: **P. FRANCI SENIČAR**, Kamnik, 11.10.
- 35 let: **P. JANEZ TRETJAK**, Adelaide, Avstralija, 2.5.
- 30 let: **P. CHRISTIAN GOSTEČNIK**, Ljubljana – M. oznanjenje, 4.10.
- 30 let: **P. PAVLE JAKOP**, Ljubljana – M. oznanjenje, 4.10.
- 20 let: **P. MIRAN ŠPELIČ**, Ljubljana – M. oznanjenje, 3.10.
- 15 let: **P. KRIZOSTOM KOMAR**, Kostanjevica, 4.10.
- 15 let: **BR. AMBROŽ POŽUN**, Sveta Gora, 13.10.
- 10 let: **P. TADEJ INGLIČ**, Novo mesto, 7.10.
- 10 let: **P. JANEZ PAPA**, Ljubljana – Šiška, 7.10.
- 5 let: **P. TOMAŽ HOČEVAR**, Maribor, 14.8.
- 5 let: **P. AMBROŽ MUŠIČ**, Ljubljana – M. oznanjenje, 14.8.
- 5 let: **BR. TILEN GREGOR URTELJ**, Novo mesto, 14.8.

D) DUHOVNIŠKI JUBILEJI

- 70 let – **ŽELEZNA MAŠA: P. MARTIN STEPANICH**, Lemont, ZDA, 18.5.
- 60 let – **BISERNA MAŠA: P. PAVEL KRAJNIK**, Sveta Gora, 29.6.
- 55 let: **P. HIERONIM ŽVEGLIČ**, Ljubljana – Vič, 29.6.
- 50 let – **ZLATA MAŠA: P. BOGOLJUB GSELMAN**, Maribor, 29.6.
- 40 let: **P. TOMAŽ MENART**, Ljubljana – Vič, 29.6.
- 35 let: **P. EDVARD KOVAČ**, Ljubljana – M. oznanjenje, 29.6.
- 35 let: **P. FELICIJAN PEVEC**, Novo mesto, 29.6.
- 35 let: **P. VILIJEM PUSTOSLEMŠEK**, Sveta Gora, 29.6.
- 35 let: **P. JANEZ TRETJAK**, Adelaide, Avstralija, 29.6.
- 35 let: **P. DAMIJAN VRAČKO**, Nazarje, 29.6.
- 30 let: **P. BERNARD GOLIČNIK**, Sveta Trojica, 29.
- 25 let – **SREBRNA MAŠA: P. JURIJ DOLENC**, Sveta Trojica, 29.6.
- 20 let: **P. PEPI LEBREHT**, Ljubljana – M. oznanjenje, 29.6.
- 10 let: **P. TADEJ STREHOVEC**, Ljubljana – Vič, 29.6.
- 5 let: **P. TOMAŽ PINTER**, Maribor, 1.7.

Naslovnik province

Elektronski naslovi skupnosti

■ **BREZJE**
Brezje 72
4243 BREZJE
tel.: (04) 537 07 00
fax: (04) 537 07 20
brezje@ofm.si
Za pos. brate:
07 - Rafael; 18 - Silvin;
04 - Polikarp; 06 - Štefan;
03 - Leopold; 02 - Bogdan;
11 - Herman; 05 - Bonaventura
01 - Peter; 09 - Miroslav;
08 - Leon

■ **KAMNIK**
Frančiškanski trg 2
1241 KAMNIK
tel.: (01) 831 80 30
fax: (01) 831 80 50
kamnik@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
5 - Peter; 6 - Pashal;
7 - Ernest;

■ **KOPER**
Destradijev trg 10a
6000 KOPER
tel.: (0590) 73 470
fax: (0590) 73 475
koper@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
1 - Lucij; 2 - Evgen

■ **LJUBLJANA-CENTER**
Prešernov trg 4
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 242 93 00
fax: (01) 242 93 13
lj.center@ofm.si

■ **PROVINCIALAT**
tel.: (01) 242 93 10
fax: (01) 242 93 11

■ **LJUBLJANA-BEŽIGRAD**
Küzmičeva 6
1000 LJUBLJANA
tel.: (0590) 717 **
lj.bezigrad@ofm.si
Za pos. brate namesto **: 20 - Gregor; 21 - Regalat;
22 - Viktor; 25 - Jernej;

■ **LJUBLJANA-ŠIŠKA**
Černetova 20
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 583 72 70
fax: (01) 583 72 99
lj.siska@ofm.si
Za pos. brate namesto 70:
77 - Janez; 80 - Mari;
82 - Marjan; 83 - Andrej

■ **LJUBLJANA - VIČ
in Komisariat za
Sv. deželo**
Tržaška 85
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 244 42 52
fax: (01) 244 42 53
lj.vic@ofm.si
Za pos. brate namesto 52:
56 - Anton; 57 - Hironim;
58 - Tomaž; 59 - Marjan;
61 - Tadej; 62 - Andraž;
50 - Komisariat;

■ **SESTRE KLARISE**
Andreja Bitenca 138
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 518 25 00

■ **MARIBOR**
Vita Kraigherja 2
2000 MARIBOR
tel.: (02) 228 51 10
fax: (02) 228 51 12
maribor@ofm.si
Za pos. brate namesto 10:
13 - Tomaž H.; 14 - Bogoljub;
16 - Lavrencij; 15 - Tomaž P.
19 - Jože;

■ **MOŠNJE**
Mošnje 8
4240 RADOVLJICA
tel. in fax: (04) 533 88 78

■ **NAZARJE**
Samostanska pot 50
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 19 93 in
583 13 98
fax: (03) 583 17 53
nazarje@ofm.si

■ **SESTRE KLARISE**
Samostanska pot 51
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 13 91

■ **NOVA GORICA**
Škrabčeva 1, p.p. 303
5001 NOVA GORICA
tel.: (05) 330 77 50
fax: (05) 330 77 51
info@samostan-kostanjevica.si
Za pos. brate namesto 0:
2 - Krizostom; 3 - David;
4 - Andrej; 5 - Miran;
6 - Lojze; 7 - Bruno

■ **NOVA ŠTIFTA**
Nova Štifa 3
1317 SODRAŽICA
tel.: (01) 836 99 43
fax: (01) 836 99 44
nova.stifta@ofm.si

■ **NOVO MESTO**
Frančiškanski trg 1
8000 NOVO MESTO
tel.: (07) 338 14 70
fax: (07) 338 14 79
novo.mesto@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
1 - Tadej; 2 - Felicijan;
3 - Marko; 4 - Simon Peter
7 - Tilen

■ **STRUNJAN**
Strunjan 141
6323 STRUNJAN
tel.: (05) 678 20 05
fax: (05) 678 01 48
strunjan@ofm.si

■ **PROVINCIALNA HIŠA**
Strunjan 134
tel. govorilnica:
(05) 678 21 21

■ **SVETA GORA**
Sveta Gora 2
5250 SOLKAN
tel.: (05) 330 40 20
fax: (05) 330 40 38
sv.gora@ofm.si
Za pos. brate namesto 20:
22 - Bogdan; 25 - Hadrijan;
32 - Pavel; 33 - Vili; 30 - Miha
36 - Zdravko

■ **SVETA TROJICA**
Meznaričeva 8
2235 SV. TROJICA v
Sl. gor.
tel. in fax: (02) 720 55 56
sv.trojica@ofm.si

Tujina

■ **AVSTRALIJA**

■ **ADELAIDE - WEST
HINDMARSH**
Holy Family Slovenian
Mission
51 Young Avenue
AU - WEST HINDMAR-
SH SA 5007
tel.: 00 61 8 8121 3869

■ **MELBOURNE - KEW
SS. Cyril and Methodius'
Slovenian Mission**
19 A Beckett Street,
PO BOX 197
AU - KEW VIC 3101
tel.: 00 61 3 9853 7787
fax: 00 61 3 9853 6176
mobitel:
0061 412 555 840

■ **SYDNEY - MERRYLANDS
St. Raphael's Slovenian
Mission**

313 Merrylands Road,
PO BOX 280
AU - MERRYLANDS
NSW 2160
tel.: 00 61 2 9637 7147 in
9682 5478
fax: 00 61 2 9682 7692
mobitel:
00 61 409 074 760 in
419 236 783

■ **CURIA GENERALIS**
Via S. Maria
Mediatrice, 25
IT - 00165 ROMA
tel.: 0039 06 684 919
fax: 0039 06 638 02 92

■ **FRANCOSKA GVAJANA
P. Hugo A. Delčnjak**
Paroisse Notre Dame
GF - 97315 SINNAMARY
Guyane Francaise

■ **Milan Kadunc**
Presbytere IRACOUBO
Le Bourg 97350 IRACOUBO
Guyane Francaise

■ **ITALIA
P. Robert Bahčič**
Curia generale
dei frati minori
Via S. Maria
Mediatrice 25,
IT - 00165 Roma
tel.: 0039 06 68 49 12 09

■ **ZDA**

■ **JOHNSTOWN**
St. Therese's Friary
536 Decker Avenue
US - JOHNSTOWN PA
15906
tel.: 001 (814) 539 76 33

■ **LEMONT**
St. Mary's Friary
14246 Main Street, PO
Box 608
US - LEMONT IL. 60439
tel.: 001 (630) 257 24 94
(samostan)
tel. in fax:
001 (630) 257 64 32
(p. Blaž)
tel.: 001 (630) 257 51 02
(DDV)

**Slovensko versko
središče**
tel.: 001 (630) 257 20 68
fax: 001 (630) 257 23 59

■ **NEW YORK**
St. Cyril's Friary
62 St. Mark's Place
US - NEW YORK NY
10003
tel. in fax:
001 (212) 674 34 42

Provincialat: provincialni.minister@ofm.si
Definitorij: definitorij@ofm.si
Tajništvo province: tajnik@ofm.si
Prokuratura: prokuratura@ofm.si
Založba BF: zbf@ofm.si
Komisariat: komisariat@ofm.si
Generalna kurija: http://www.ofm.org
e-mail: [ime]@ofm.org
[ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr.
mingen, secgen, formgen, missgen,
econgen, pax, acta, ipd.)

Elektronski naslovi bratov

Ambrož Mušič - ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko - andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak - andrej.pollak@rkc.si
Andrej Turšič - tursic.andrej@gmail.com
Andrej Vovk - andrej.vovk.ofm@rkc.si
Anton Jerman - anton.jerman@email.si
Bernard Golčnik - bernard.golcnik@rkc.si
Bernard Karmanocky - bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik - bs1935@sbcglobal.net
Bogdan Knavs - bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus - bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež - boris.markez@rkc.si
Bruno Korošak - bruno.korosak@rkc.si
C. Gostečnik - christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič - cirilb@bigpond.com
Darko Žnidaršič - darko.znidarsic@rkc.si
darko@pacific.net.au

David Šrumpf - p.david@siol.net
Dragan Vampola - dragan.vampola@rkc.si
Edvard Kovač - edvard.kovac@guest.arnes.si
Evgen Ketiš - evgen.ketis@gmail.com
Filip Rupnik - filipr@volja.net
Franci Seničar - franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše - kovse.franc@siol.net
Gregor Kos - gregor.kos@rkc.si
Jan Cvetek - jan.cvetek@gmail.com
Jani Jeriček - jani.jericsek@gmail.com
Janez Papa - janez.papa@rkc.si
Janez Tretjak - tretjakj@gmail.com
Jernej Kurinčič - jernej.kurincic@rkc.si
Krizolog Cimerman - krizolog@verizon.net
Krizostom Komar - krizostom.komar@rkc.si
Leopold Grčar - leopold.grcar@rkc.si
Mari Osredkar - mari.osredkar.ofm@siol.net
Marjan Cvitak - marjan.cvitak@amis.net
Marjan Čuden - marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk - marjan.cuk@rkc.si
Matej Papež - pmatej.papez@gmail.com
Melhior Grošelj - mage.maister@gmail.com
Metod Ogorevc - metodofm@sbcglobal.net
Mihael Ambrožič - mihael.ambrozic@gmail.si
Mihael S. Vovk - mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc - milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič - miran.spelic@rkc.si
Miroslav Batarilo - pater.miroslav@gmail.com
Niko Zvokelj - niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop - pavle.jakop@siol.net
Pepi Lebreht - pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih - pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec - peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko - rafael@libero.it
Regalat Razbočan - regalat@gmail.com
Robert Bahčič - robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc - silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec - simon.peter.berlec@rkc.si
Stane Zore - stane.zore@rkc.si
Tadej Inglič - tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec - tadej.strehovec@gmail.com
Tilen Urtelj - tilen.gregor.urtelj@rkc.si
Tomaž Grom - tomaz.grom@gmail.com
Tomaž Hočevar - tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Pinter - tomaz.pinter@rkc.si
Valerijan Jenko - valerian@pacific.net.au
Vid Lisjak - pater.vid@gmail.com
Viktor Papež - viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek - vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop - zdravko.jakop.ofm@gmail.com

Sicer pa velja za vse člane naše province, ki
imajo svoj osebni e-naslov tudi načelo: ime.
priimek@ofm.si

poročila:

■ slovenske frančiškanske province
svetega Križa

